ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἔτος 6ον Ἀριθ. 412 | Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ | Ἀθῆναι.—Κυριακὴ 3 Φεβρουαρίου 1913

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

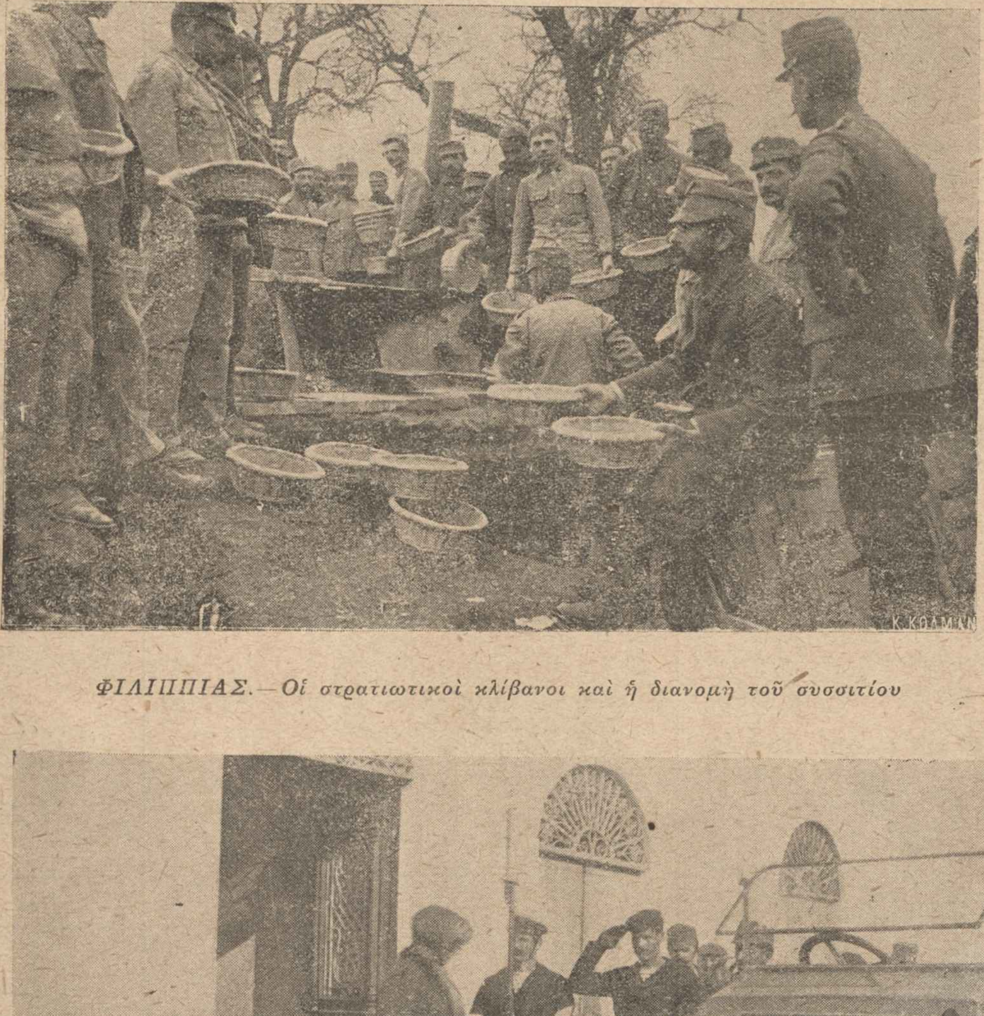

ΦΙΛΙΠΠΙΑΣ.—Οἱ στρατιωτικοὶ κλίβανοι καὶ ἡ διανομὴ τοῦ συσσιτίου

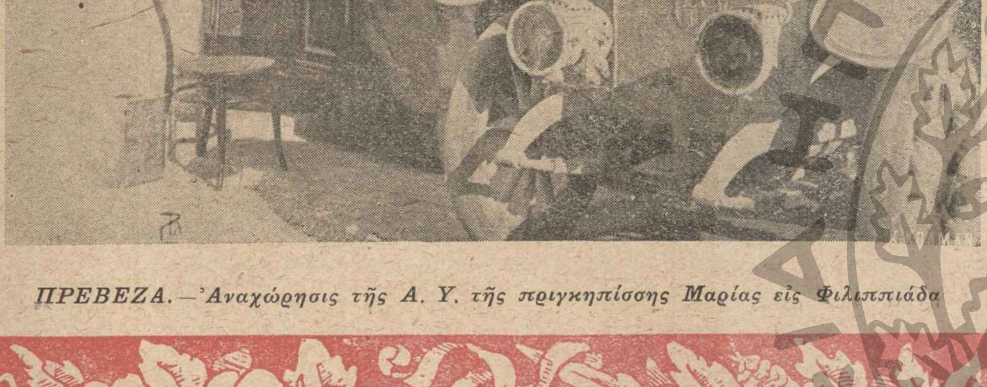

ΠΡΕΒΕΖΑ.—Ἀναχώρησις τῆς Α. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας εἰς Φιλιππιάδα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Χρονικὰ

Η ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΜΑΣ

Αἱ τελευταῖαι ἐξ Ἰταλίας εἰδήσεις μᾶς δίδουν τὴν ἐλπίδα ὅτι αὕτη δύναται νὰ δειχθῇ πλέον ἐνδοτικὴ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἀξιώσεις. Οὐδεμία ἀντίρρησις ὑπάρχει πλέον διὰ τὸ ζήτημα τῶν Ἰωαννίνων, τὰ ὁποῖα ἀπεφασίσθησαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὴν λύσιν αὐτὴν ὑποστηρίζει ὁμοφώνως ὄχι μόνον ἡ κοινή, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπεύθυνος γνώμη. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῶν νήσων ἡ Ἰταλία δὲν φαίνεται τόσον ἀδιάλλακτος, καὶ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσιν της, ἐπιμένουσα πάντως ὑπὲρ μέσης τινὸς λύσεως ἱκανοποιούσης προπάντων τὴν Τουρκίαν.

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι μέχρι τέλους ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις θὰ καμφθῇ πρὸ τοῦ ὁρμητικοῦ φιλελληνικοῦ ρεύματος τὸ ὁποῖον ἐξεδηλώθη εἰς τὸ ἀδελφὸν ἔθνος, καὶ θὰ παραιτηθῇ τῶν ἀδίκων της ἀπαιτήσεων.

⁂

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΩΤ

Πόσα ἰδεώδη δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωήν; Ἰδεώδες εἶνε καὶ ἡ Πατρὶς καὶ ἡ Θρησκεία καὶ ὁ Ἔρως καὶ ἡ Τέχνη καὶ ἡ Ἐπιστήμη. Οἱ ἥρωές των ὑψώνονται εἰς τὴν συνείδησιν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ λατρεύονται ὡς εἴδωλα. Ἐὰν ὅμως μᾶς συγκινοῦν οἱ ἥρωες ὅλων τῶν ἄλλων ἰδεωδῶν, ὁ ἥρως τῆς ἐξερευνήσεως τοῦ Πόλου Σκὼτ μᾶς καταπλήττει διὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὰ ἄγνωστα καὶ ἀπέραστα πελάγη, τὰ ὁποῖα πρῶτος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ διαπλεύσῃ.

Τὸν ἐμέθυσεν ἡ ἰδέα τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἀνεξερευνήτων κόσμων καὶ ὁ πόθος ν' ἀποβῇ χρήσιμος εἰς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ ἐπεχείρησε τὸ ἀφαντάστως ἐπικίνδυνον ταξεῖδί του κατὰ τὸ ὁποῖον ἐτάφη ὑπὸ τὴν χιονοθύελλαν.

Σκώτ, ἥρως ἡρώων ἐσύ, ἀναζητητὴς τίς οἶδε ποίου Ἐλδοράδου, Βελερεφόντης τῆς Ἐπιστήμης, ἀξίζεις μόνος ἐσύ, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, νὰ ὑμνηθῇς εἰς Ὀσσιανείους στροφάς.

Σ. Σ.

⁂

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὀβὶς ἐκ τῆς Ρωσσικῆς φυλακίδος «Καγκούλ» ἔπεσε κατὰ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ντολμᾶ-Μπαξέ, ὅπου διαμένει ὁ Σουλτᾶνος.

— Τὸ βλῆμα προερχόμενον ἐκ πυροβόλου μικροῦ διαμερίσματος δὲν προὐξένησε σοβαρὰς ζημίας.

— Ἡ ἐκπυρσοκρότησις τῆς ὀβίδος ἔγεινε ὅλως τυχαίως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν γυμνασίων γομώσεως ἐπὶ τοῦ Ρωσσικοῦ πολεμικοῦ.

— Ἡ Βουλγαρία ἠρνήθη νὰ δεχθῇ αἴτησιν τῆς Γερμανίας, ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἐν Ἀδριανουπόλει Γερμανοὺς ὑπηκόους νὰ ἐξέλθουν τῆς πόλεως.

— Ἐκ Καβάλλας ἀνεχώρησαν μεταξὺ τῶν Βουλγάρων καὶ Ἕλληνες ἐθελονταί, τεθέντες εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Βουλγαρικῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν.

— Ἀπεφασίσθη ἡ πρόσκλησις τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ ζήτημα τοῦ προϋπολογισμοῦ.

— Τμῆμα Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐκ τοῦ ἐστρατοπεδευμένου ἐν Κορυτσᾷ ἔλαβε διαταγὰς νὰ ἐκκινήσῃ μὲ νοτίαν κατεύθυνσιν.

— Καὶ τοῦτο ὅπως ἐκκαθαρίσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὰ ἄτακτα Τουρκικὰ σώματα.

— Τελικῶς δὲ ὅπως ἀποκλείσῃ πᾶσαν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν Ἰωαννίνων ἀπὸ βορρᾶ.

— Εἰς Θεσσαλονίκην μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος ἐπανηγυρίσθη ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Λευκοῦ Πύργου ἐγένετο μεγαλοπρεπὴς τελετή, κατὰ τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ὁ κ. Ρακτιβὰν καὶ ὁ νομάρχης κ. Ἀργυρόπουλος.

— Ὁ γυμνασιάρχης Λαμπρίδης ἐξεφώνησε πανηγυρικὸν καὶ ὁ Μητροπολίτης Γεννάδιος ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Δυναστείαν καὶ τὸν στρατόν.

— Ηὐχήθη δὲ ὅπως ἡ Θεσσαλονίκη καταστῇ δευτέρα πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου, ἱδρυομένου ἐν αὐτῇ καὶ Πανεπιστημίου.

— Τὸ τουρκικὸν καταδρομικὸν «Χαμηδιὲ» κατέπλευσεν εἰς Μάλταν καὶ ἐστάθμευσεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος.

— Εἰς Βιέννην ἀφίκετο ὁ Χακῆ πασᾶς.

— Εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου εἰς τὸ Λονδῖνον ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἐξερευνητοῦ Σκὼτ καὶ τῶν συντρόφων του.

— Εἰς τοῦτο παρέστησαν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ἄλλων μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

— Αἱ ἐπιθέσεις τῶν Βουλγάρων κατὰ τοῦ Μαλτεπὲ τῆς Ἀδριανουπόλεως ἀπέτυχον.

— Οἱ Σέρβοι ἔφθασαν εἰς Καδίκιοϊ.

— Εἰς Τσατάλτζαν ἀραιοὶ πυροβολισμοὶ τῶν προφυλακῶν ἀντηλλάγησαν.

— Εἰς τὴν Καλλίπολιν οἱ Τοῦρκοι ὠχυρώθησαν εἰς τὰς θέσεις τοῦ Μπουλαΐρ.

— Παρὰ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν τοῦ Σόροβιςς εὑρέθη νεκρὸς ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀθ. Ἀδαμίδης.

— Ἔφερε τραῦμα διαμπερὲς εἰς τὸ μέτωπον, προξενηθὲν διὰ σφαίρας περιστρόφου.

— Αἱ εἰς Ραιδεστὸν καὶ Σάρκιοι ἀποβιβασθεῖσαι εἴκοσι χιλιάδες ἐχθρικοῦ στρατοῦ συνήντησαν μεγάλας συμμαχικὰς δυνάμεις ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσι καὶ ἐπιβῶσι τῶν πλοίων.

⁂

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΡΧΑΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ψιλό, ψιλὸ πέφτει τὸ χιόνι ὁλόγυρα
τὰ χόρτα ἀργὰ σκεπάζοντας·
τὰ χιονισμένα δέντρα, ὦ Ἄννα, μοιάζουνε
μὲ μυγδαλιὲς ποῦ ἀνθίζουνε.

◆

Τὸ μονοπάτι τώρα πλειὰ δὲ φαίνεται
ποῦ μ' ὡδηγοῦσε σπίτι σου·
τίποτε πλειὰ δὲ βλέπω, μὰ τὸ βῆμά μου
σ' ἐσὲ τὸ φέρνει ὁ ἔρωτας.

◆

Τίποτε πλειὰ δὲ βλέπω, κι' ἂν τὴ στέγη σου
διαμιᾶς τὸ χιόνι ἐσκέπασε,
ἐπάνω ἐκεῖ γυρίζουν φτερουγίζοντας
δυὸ περιστέρια ὁλόλευκα.

◆

Στὴν παγερὴ γαλήνη τὴν κατάλευκη,
ἀσπροντυμένη πρόβαλε,
ὦ Ἄννα μου γλυκειά, νὰ 'δῇς τὸν ἥλιο
ποῦ βγαίνει ἀπ' τ' ἄσπρα σύγνεφα.

◆

Κ' ἐγὼ στὴν τόση γύρω μας λευκότητα
κύκνος κ' ἐγὼ κατάλευκος,
τρέχω νὰ ψάλω ἐπάνω στὴν ἀγκάλη σου
τὸ πλειὸ λευκὸ τραγοῦδι μου.

Στέφανος Μαρτζώκης

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ☐☐☐

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ λαμπρόγιορτο γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς σκλάβας μας πατρίδος, μέσα σ'αὐτὴ τὴν ἀνέκφραστη χαρά, μοῦ ἦλθαν στὸ μυαλὸ κάτι λόγια ποῦ εἶχε εἰπῇ ὁ σημερινὸς νικητής, ὁ ἀγαπητός μας Διάδοχος Κωνσταντῖνος εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἀτυχοῦς πολέμου τοῦ 97.

Ἦσαν θυμᾶμαι τὰ περισσότερα στρατιωτικὰ σώματα διαλυμένα, διότι εἶχεν ὑπογραφῇ πειὰ ἡ εἰρήνη. Ἀλλ' ἡ διάλυσις αὐτὴ μᾶλλον κατήφειαν παρὰ χαρὰν προξενοῦσε, διότι ἐνῷ κάθε στρατιώτης ἔπηγε μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἐνθουσιασμὸ καὶ γεμάτη ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐκτέλεσι, γιὰ τὴν ἐνσάρκωσι της μεγάλης ἰδέας, ἔβλεπε τὰ ὄνειρά του νὰ φυλλοροοῦν ὅλα ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του. Νά, γι' αὐτὸ ἐλυποῦντο. Ἠσθάνοντο ὅμως ποιὰ ἦτο ἡ αἰτία τῆς διαψεύσεως αὐτῆς τῶν ὀνείρων των.

Ἀπ' ὅλα ὅμως τὰ σώματα ἔμενε ἀκόμη στὰ ὅπλα τὸ 3ον Μηχανικό, νομίζω, τάγμα, ποὺ ἔμενε στὴ Λαμία.

Πρὶν φύγουν οἱ ἄνδρες του ἐπρόκειτο νὰ πάῃ ὁ Διάδοχος νὰ τοὺς ἐπιθεωρήσῃ καὶ νὰ τοὺς εἰπῇ κανένα παρηγορητικὸ λόγο. Γι' αὐτὸ ἦταν παρατεταγμένοι ὅλοι καὶ ἕτοιμοι νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Στὰ πρόσωπά των ὅμως ἔβλεπε κανεὶς τὴν ἀπογοήτευσι τοῦ πολέμου. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν ἤθελαν νὰ κάνουν καρδιά, νὰ φανοῦν γελαστοί, ἦσαν ὅλοι λυπημένοι.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Διάδοχος ἀμέσως ἀκούσθηκεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ: φέρτε ἄρμ'! Καὶ παρουσίασαν ὅπλα· ἀλλὰ τὰ βλέμματά των ἦσαν σκυμμένα πρὸς τὴν γῆ, ποῦ χωρὶς νὰ θέλουν τὴν ἐντρόπιασαν. Αὐτὸ τὸ παρατήρησε ὁ σημερινὸς τῆς βαρβαρότητος ἐξολοθρευτής. Καὶ ὅταν τοὺς ἐπιθεώρησε τοὺς εἶπε:

— Εἶνε μεγάλη βλέπετε ἡ ἀτυχία μας παιδιά, μὰ δὲν φταῖμε ἐμεῖς. Ἐμεῖς ἐκάναμε τὸ καθῆκόν μας. Ἔτσι ἦσαν τὰ πράγματα! Ἀλλὰ νὰ τὤχετε στὸ νοῦ σας πάντα, ὅτι πολὺ γλήγωρα θὰ τὴν ξεπλύνουμε αὐτὴ τὴν ντροπή.

Καὶ ὅπως εἶπε καὶ ἔγεινε. Τὸ εἶπε σὰν προφήτης. Καὶ ὅταν τὸ συλλογίζομαι δὲν μπορῶ νὰ μὴν παραβάλλω τοὺς σημερινοὺς ἀγῶνας πρὸς τοὺς Περσικούς. Γιατὶ ἔτσι κ' ἐκεῖ κατ' ἀρχὰς ἐνικήθησαν οἱ Ἕλληνες. Ὕστερα ὅμως γιὰ νὰ πάψουν τὰ μίση, τοὺς φθόνους καὶ τὶς γκρίνιες ποῦ εἶχαν μεταξύ των ἔδειξαν ποιοὶ εἶνε.

Κόρινθος Λ. ΙΔΕΩ

⁂

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Εἶδες Ἀριάδνη, ποῦ οἱ μελαγχολικοὶ εἶνε πιὸ συμπαθητικοί;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἡ μελαγχολία δὲν μοῦ ἀρέσει ἀνέκαθεν!

— Καὶ ὅμως ὁ Τιτίς, ὁ Κοκός, ὁ Φρουφρού, ὁ Πίπης... εἶνε μελαγχολικοὶ καὶ σὺ λὲς ὅτι σοῦ ἀρέσουν.

— Μὰ αὐτοί, καϋμένη, εἶνε ἀπὸ μένανε!!

◆

Εἰς τὸ σαλόνι ποῦ εἶνε πολλαὶ δεσποινίδες συνηθροισμέναι, εἰσέρχεται ὁ πατὴρ τοῦ ὁποίου τὰ κόκκινα μάγουλα προδίδουν γερὸ μεθῦσι. Ἡ κόρη του τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ γίνεται καταπόρφυρος.

Ὁ πατήρ:

— Τί ἔπαθες ρὲ κοπέλλα μου καὶ μοὔγινες Ἐρυθρᾶ θάλασσα;

Καὶ δύο δεσποινίδες κατ' ἰδίαν:

— Τί λὲς Ἀνέττα, ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰσβολὴν τοῦ πυρατικοῦ Χαμηδιέ;!!

◆

Ἕνας διὰ νὰ γελάσῃ ἐρωτᾷ ἕνα μουρλὸν εἰς ἐπήκοον πολλῶν νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν θεωρίαν του περὶ τῆς Γῆς.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, Γιάννη, ἡ γῆ δὲν στηρίζεται πουθενά;

— Ὄχι!

— Μὰ πῶς, ἔτσι στέκεται στὸν ἀέρα;

— Νὰ ρ' ἀδερφέ... ἐσὺ πῶς μοῦ κουβεντιάζεις τώρα;!

◆

Ὁ δάσκαλος:

— Νὰ μιμῆσθε παιδιὰ τὰς πράξεις τοῦ μπαμπᾶ σας καὶ θὰ γίνετε καὶ σεῖς μεγάλοι ἄνθρωποι.

Ὁ Τοτὸς ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον σπεύδει νὰ φιλήσῃ τὴν ὑπηρέτριαν.

— Τί ἔπαθες Τοτὸ σήμερα; ἐρωτᾷ ἡ μαμά.

— Μαμά, ἔτσι μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος, νὰ μιμούμεθα τὰς πράξεις τοῦ μπαμπᾶ μας!

◆

— Καὶ γιατί μπαμπᾶ ὅταν φεύγῃ τὸ ὑδροπλάνον ἀφρίζει πίσω του τὸ νερό;

— Γιατὶ κινοῦνται ἡ ρόδες του παιδί μου.

— Μὰ καλά, ἔχει ρόδες τὸ ὑδροπλάνον;

— Ἀφοῦ ἔχει τὸ κάρρο... καὶ τὸ ὑδροπλάνον νὰ μὴν ἔχῃ; πῶς θὰ κινηθῇ!

◆

Τουρκικὴ κουτοσύνη.

Τὸ Ἑλληνικὸν ὑδροπλάνον διέρχεται τὰ Δαρδανέλλια.

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ 'κεῖ πάνω ἐφέντημ;

— Εἶνε Τζάνουμ ὁ «Ναυτίλος», Ἑλληνικὸν ὑδροπλάνον.

— Καὶ πῶς ἐφέντημ, τὸ ἄφησαν καὶ πέρασε; Δὲν τοῦ ἐπεθεώρησαν τὰ ναυτιλιακά του ἔγγραφα;!

Σπάρτη **Τὸ μωρὸ**

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης ἀφήγησις γραματίου εἰς τὴν εὐζωνικὴν γλῶσσαν

— Τὸ ξεκίνημα ἀπ' τὸ χωριό.

— Χούϊ, χούϊ, χούϊ, χούϊ...

— Μήτρουουουου 'πιστράτιψι.

— Πόλιμους, Μήτρουουουου!

Κι' ἀμέσους ποῦ λιὲς ρουβόλσαν παραντοριὰ τσ' δρόμς' οὔλις οἱ κπέλλις. Πάει μάναμ' ρήμαξι τοὺ χριό. Σούρτα φέρτα τὰ πδιὰ τοὺ ρουφάγαν τοὺ τσίπρου κὶ τοῦ σκούζαν τοὺ τραγοῦδ. Ψχούλα δὲν ἀπόμνι στοῦ χριό. Ρίμαξι μάνα μ' οὐ τόπους ρήμαξι. Ρήμαξι κι' ἡ Μάρου τ' παππᾶ, ρήμαξι τοὺ μαύρου κὶ τ' ἄραχλου τοὺ κρίτσ κὶ μαράθη τ' ἀχειλάκι τ'.

— Πάει μάναμ' οὐ Μήτρους στὴ Τουρκιά, ἔλιγι κὶ ξανάλιγι κι' ἔσταξ' φαρμάκι τοὺ στόμα τ'.

Κὶ μᾶς ὅλα τὰ πδιὰ κι' οὔλα πιδαρέλια μᾶς πῆρι τοὺ μπαμπόρου γιὰ τὴν Ἰθήνα. Κι' εἶχι θάλασσα οὐ γιαλὸς κὶ χόριβι τοῦ μπαμπόρου κι' ἔσκουζι. Ἀλουγόμγα λιὲς κὶ τοὺ βάρσι κὶ ξαφνιάστκι. Λαχτάρσαν τὰ πδιὰ κὶ χούγιαξαν:

— Θὰ μᾶς φᾶν τὰ ψάργια κὶ τοῦ ἁλμυρὸ νιρὸ καπτάνι, μπαμπουριὲρ ἀφλότιμι.

Κὶ οὐ καπτάνιους τοὺ ζαγάρ τοὺ ἀφαλουκουμένου γιέλαγι κὶ παρατήραγι μ' ἕνα χνὶ τοὺ γιαλὸ μακρυγιὰ τοὺ περιγιάλι.

Φτάσαμι ἀργὰ στὴν Ἰθήνα κὶ χάσκαμι τσ' δρόμς μὶ τσ' γλόμπς' τσ' κριμασμένσ κὶ μὶ τσ' καρρότσις. Κὶ μᾶς δείξαν τσὶ στρατώνις κὶ ρουβουλήσαμι σὰ κεῖ παρέγια. Χάϊ, χάϊ σὰ μᾶς εἶδι οὐ λουχίας.

— Καλῶς τὰ ζουντανάμ' τὰ πδιά μ' καλῶς τα, ἔσκουζι.

Κὶ φάγαμι κουραμάνα τοὺ βράδ' κὶ στουμπόσαμ' κὶ συσίτιγιου ἰφτὰ τσ' καραβανούλις κι' ἀνάψαμι τοὺ τσιγαράκι μας κὶ χαϊλουθήκαμι στοὺν ὕπνου τοὺ βαρύ. Ἔϊ κὶ τοὔδα τοὺ κρίτσ στ' οὔνειρό μ' νὰ κλσίῃ κὶ νὰ κόβιτι.

— Μήτρου μ', Μητρούσλι μ', ἔλιγι.

— Μάρου μ', φώναξα κὶ ξύπνησα.

— Οὐρὲ ζαγάρ', μ' λέει οὐ θαλαμάρχσ', λούφαξι νὰ μὴ σ' ἀναφέρου.

Κὶ λούφαξα οὐ ἔρμους—Μάρουμ' ποῦσι νὰ μὶ δῇς—κὶ πίγγουσα οὐ μαύρους.

Κὶ λίαν προυγὶ χάϊ μάνα μ' μᾶς ντύσαν κὶ μᾶς ἔστειλαν μπουλούκι γιὰ τὰ σύνουρσ. Δρόμου πήραμι κὶ δρόμου κόψαμι κὶ χώρις κὶ χουριὰ διαβήκαμι. Κὶ χιλιάδις κὶ μηλιούνια φτάξαμι στὰ σύνουρα. Κόσμους κὶ κουσμάκσ' ἰκεῖ πέρα. Γλιέντια κὶ τραγούδια.

— Ἄϊντε οὐρὲ φουνάζαμι κὶ πότε θὰ μποῦμι στοὺ Τρούκικου. Πότι θὰ μπούμι. Κὶ κάθι βράδ' τοὔχαμι τραγούδι κὶ κρασάκι. Οὐ πόλιμους μᾶς γαργάλαγι.

— Μούρ' πότε θἄρθ' οὐ πόλιμους φνάζαν τὰ πδιά;

— Πόλιμου οὐρὲ κὶ σκάσαμι.

— Νὰ φάμι Τούρκς μιὰ φρούλα.

— Νὰ χμαλουτίσουμι κάνα χανουμάκι.

Τσ' ἔφαγα τσ' Τούρκς!

⁂

— Ἡ προέλασις.

Κουντεύαμι νὰ σκάσουμι. Κριπάραμι. Οὐ Κώτσους οὐ Παλαβιᾶς βαράει ἀπ' τοὺ θμό τ' τσιρουπούλια.

Μὰ ἡ ὥρα δὲν ἀργεῖ νἄρθ. Ἕνα πουρνὸ οὐ λουχαγὸς μᾶς λιέει:

— Πδιά.

— Παρούν τ' λιέμι μεῖς.

— Αὔριον μπαίνουμι στὰ σύνουρα.

— Ἄϊ;

— Βιβαίους.

— Ἰξάπαντους;

— Ἄνευ χρουνουτριβῆς.

Χάϊντι οὐρὲ κὶ σὰν μᾶς ἄναψι οὐ ἰθουσιασμός. Τὸ ζώσαμι στοῦ χρὸ κὶ βούϊξι τοῦ πηλικούδ. Μπάμπ, μπὶμ τφικιές. Οὐ πατριγιώτσ' μ' οὐ Σάβους οὐ Πλιακούρας λάλησ' ἴνα ἀσμάτιουν φινίσιμου. Οὐ ἄτιμους εἶπε γιὰ τὰ ζουῦφια τὰ παράστα μαθὲς τραγδάκι πρώτσ τάξιους. Κὶ τοὔπαμι κὶ μεῖς ἕπτα. Οὐγρουπαϊκὸ ἦταν τοῦ ἔρμου. Κὶ τοὺ θμάμ' ἀπ' ὄξου:

Νὰ χμαλουτίσουμ' κάνα χανουμάκι οὐγρουπαϊκὸ

Γιὰ πάρ' ἰσὺ τοὺν τάμπουρα
κι' ἰγὼ πέρνου τὴ λύρα
νὰ τραγδήσου κὶ νὰ σποῦ
σὰ μπῶς γιννιέτ' ἡ ψεῖρα.
Ἀπ' τὴ φανέλα πιάνιτι
στὰ γένεια ἀνιβένει
κι' ἀπού τὰ γιένεια στὰ μαλλιὰ
φουλιάζει κὶ δὲ βγαίνει...

. . . .

Τοὺ προυγὶ ξυπνήσαμι νουρίς. Φρὰπ παριφθεὶς κὶ παραχρῆμα στὴ γραμμή. Μρουστὰ ἡ σημαίγια κι' οἱ τρουμπέτες, πίσου μεῖς κὶ δῶς του δρόμου. Γναῖκις κὶ γνυκοῦλις στοὺ δρόμου.

— Γιά σας πδιά, φνάζουν.

— Στοὺ καλό.

— Στ' καλὴ τν' ὥρα.

— Τούρκου πδάρ' νὰ μὴ σουθῇ.

Κὶ μεῖς τσ' χειριτάγαμι μὶ γέλοια κὶ μ' φνές.

— Ζήτω οὐρὲ χουριανές.

— Ζήτω κι' ἀπουζήτου.

Κὶ σὰν ξανοίξαμι σὰ κάτ' τσ' ξηρουλαγκαδιὲς πιρνάγαν μπρουστὰ λουγῆς, λουγῆς διντρά. Κάμπ' κὶ παρακάμπ' βνὸ κὶ βνό, ρέμα κὶ ρέμα· κὶ Τούρκους πθινά. Ἔρμ' οἱ σταθμοὶ κὶ παντέρμ' ἰρμιὰ κὶ Χάρους.

— Οὐρ φώναξι κάποιους στοὺ γάμου πάμι γιὰ στοὺ πόλμου.

Κὶ μεῖς οἱ ἀπουδέλιπ' χαζεύαμι μὶ τὴ Λασσῶνα ποὖταν σὰ πιρβόλι. Οὐρ' ποὖσαν Μάρου μ' νὰ τἄγλιπις νὰ φλιτρίξ' ἡ καρδούλα σ' σὰ κλειδουνιά. Κὶ πάντα μπρὸς παγαίναμι κὶ πάντα Τούρκσ' δὲ γλιέπαμι. Οὐρ' οὔτε φσάκι. Κάλμα κὶ κάλμα. Ἀξαφνικὰ νὰ κὶ μᾶς λιὲν ἀμέσους νὰ τμαστοῦμι γιὰ μάχη.

⁂

— Τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός.

— Τ' εἶν' οὐρέ; ρτᾶου.

— Τοῦρκοι.

— Ὄϊ δά.

— Τοῦρκοι οὐρὲ μαῦροι.

— Πᾶμι νὰ τσ' φάμι οὐρέ.

— Πάμι.

Κὶ τοὺ στρώνουμι μαθὲς μπροστὰ κὶ τρέξι, τρέξι, κὶ χέρ' κὶ πόδ' κὶ ἀγκουμάχημα φτάσαμι κουντά. Ἐ οὐρὲ Μάρου, Μαρούλια μ' ποῦσι κὶ δὲ φαίνησι, ποῦσι κὶ δὲ βγαίνεις δέντρα κὶ κλαδιὰ μαραίνεις. Τ' ἦτουν κεῖνο τοῦ κακό, Μαριγούλα μ' τ' ἀξέχαστου, τί πανηγύρ' ἦταν κείνου. Βόηθα Χριστὲ τοῦ κουσμάκη κὶ ξιβιδώθηκι ἀπ' τσ' κανουνιές. Βρόντ' ἀπ' δῶ κὶ βάρα ἀπ' κεῖ καὶ οὐβίδις κὶ σφαῖρις κὶ κουσμουχαλασιὰ κὶ σώσουν Κύργιε τοὺν λαόν σου.

— Πάψτι οὐρὲ ζαγάρια, λιέου κὶ μᾶς ξκουφάνατι. Ποῦ νὰ λουφάξουν ὅμους. Χουμάου κὶ γὼ μπρουστά. Σᾶς ἔφαγα οὐρὲ ἀσλάνια τσ' λιέου. Κὶ βούϊζαν γύρου σὰ μιλίσ' ἡ σφαῖρις. Χού! κάνουν οὖλα τὰ πδιὰ κὶ χμάν μπὸς κὶ καταμπρός. Σὰ μᾶς ἀγνάντιψαν τότινις οἱ Τοῦρκοι τοὺ κόβουν λάσπ. Ἄλτι οὐρὲ χουγιάζου. Ποὺ νὰ σταθοῦν ὅμους αὐτοί. Τιταρταίους τσ' ἔπιασι κὶ στὶ ζαλουκούνσί. Μπουχὸς ἔγιναν κὶ χαθῆκαν ἀπού μπρουστά. Πάμι ἡμεῖςh κατὰ τὰ προυχώματα κυτάμι ντουζίνις οἱ χτπυμένοι, στρῶμα τὰ ντφέκια, στρῶμα τὰ βόλια. Μπαίνουμι στοὺ σταθμό, ἰγὼ κι' οὐ Πλιακούρας κυττᾶμι ἀπάν στοὺ τραπέζ ἰένα μπακιτάκι καπνό.

⁂

— Τὸ λάφυρο.

— Δκό μ' εἶνι, λιέου ἰγώ.

— Λιάφυρου δκό μ'. Βιλὰς σὰ κατσίκι οὐ Πλιακούρας.

— Οὐρ' δκό μ'.

— Ὄϊ δκό μ'

Μιὰ γρουθιὰ τοὔχου, τ' ἁρπάζου κὶ τοὺ βάζου στὰ πόδια.

Οὐ στρατὸςh οὐ ἰπίλοιπους παρὰ κάτ' μάζιυι κάτ' λιγουστοὺς λαβουμένσ. Μὶ γλιέπ' οὐ λουχίας κὶ μ' φνάζ':

— Οὐρὲ Καρακουψίδα.

— Ἄ ἄ ἄ.

— Καρακουψίδα οὐρέ.

— Οὐρίστι.

— Σπεύσουν ἰπιτουπίους.

— Στὰς διαταγὰς κὶ παραπόδα.

— Ἔλα δῶ οὐρ' ἀφαλουκουμένου.

— Χά.

— Τί βούτξις ἀπ' τοὺ σταθμὸ οὐρέ;

— Τίπτα, κὺρ λουχία.

Κὶ τρώου σὰ λύκους!

— Οὐρ τί τίπτι-μίλα νὰ μὴ σ' ἀλουνίσου.

— Τίπτα, κὺρ λουχία.

— Μίλα οὐρέ.

— Κὺρ λουχία ἕνα μπακέτου.

— Μπακέτου!

— Βιβαίους, κὺρ λουχία.

— Ποιὸς σοὔδουκι τὴν ἄδεια οὐρέ;

— Κὺρ λουχία ἀμάν...

— Φέρτου δῶ οὐρέ, κατάσχιτι συμφώνους μὶ τοὺ πηρὶ διὰ κλουπῆς τῶν κατὰ ἰκστρατείαν ξηρὰν κὶ θάλασσαν ἀγουνισμένουν πατέρουν κι' ἀδελφουῶν ἡμῶν τε κὶ ἡμῶν μνησθήτου κύριους ἐν τῇ βασλείᾳ αὐτοῦ κὶ τοὺν γουνέουν ἀμὴν κὶ χρόνια ὄλβια κὶ μάκαρια.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Γκιουλιστὰν

Ὅταν τὸ καραβάνι ἤρχισε νὰ φθάνῃ...

Γάλλος συνάδελφος δημοσιεύει εἰς παρισινὴν ἐφημερίδα ἕνα θαυμάσιον ἄρθρον διὰ τὸ τελευταῖον ταξείδιον τοῦ Σααδῆ, τοῦ Πέρσου ποιητοῦ.

Ὁ δρόμος ἐστριφογύριζε, λέγει, μεταξὺ τῶν λειβαδιῶν καὶ τῶν ἀμπελιῶν, εἰς μέρος εὔφορον καὶ γελαστόν, ποῦ τὸ διέτρεχαν εὐφρόσυνα ρυάκια. Ὅταν τὸ καραβάνι ἤρχισε νὰ φθάνῃ ἡ θέα τῆς Σμύρνης ἐφάνη ὁλόκληρος μὲ τὰ χίλια της ἀκρωτήρια, μὲ τὰ γαλανά της νερὰ καὶ τὴν γραμμένην χάριν τῶν στρογγυλῶν της ἀκρογιαλιῶν. Ὁ Σααδῆ, ὁ ἀκούραστος ταξειδιώτης, ὁ αἰώνιος περιπλανώμενος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τριάντα ἔτη διέτρεχε τὸν κόσμον, τοῦ ἐφάνη αἴφνης ὅτι ἔβλεπε τὴν θάλασσαν διὰ τελευταίαν φοράν.

Μόλις ἐνύκτωσε τὸ καραβάνι ἐστριμώχθη ὅπως-ὅπως μέσα εἰς ἕνα χάνι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν ζώων, τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων καὶ τὸν θόρυβον τῶν μεγάλων θυρῶν ποῦ ἐκλείοντο βαρειὰ μὲ σιδερένιους σύρτας. Τὸ μέρος δὲν ἦτο καθόλου ἀσφαλὲς καὶ ὁ Σααδῆ ἐταξείδευεν ἀπὸ τὸ Κονιὰχ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Βαγδάτην. Αὐτοὶ ἐγνώριζον, ὅτι ἦτο πολὺ πτωχὸς καὶ τὸν ἐπῆραν μαζί των, διότι τοὺς ἦτο καὶ πολὺ χρήσιμος, ἀλλὰ ἰδίως τοὺς διεσκέδαζε μὲ τὰς ὡραίας του ἀφηγήσεις, ἀπὸ τὰ τόσα του ταξείδια, εἰς χώρας καὶ πολιτείας, ὡς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀβυσσινίαν, τὸ Τουρκεστάν, τὰς Ἰνδίας καὶ τόσας ἄλλας. Ἡ θαυμασία του μνήμη ἦτο ὡς μία ἀστείρευτος ὑδρία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔρρεον τὰ πολύτιμα λόγια τόσον γλυκὰ διὰ τὴν ἀκοήν. Ἄλλοτε διηγεῖτο, γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά, κάποιαν ἱστορίαν ἔρωτος καὶ ἄλλοτε κανένα ἀνέκδοτον, μὲ τὸ ὁποῖον διεσκέδαζε τοὺς τραχεῖς ἀγωγιάτες.

Ἰδοὺ ἕνα τῶν ἀνεκδότων του. Κάποτε, διηγεῖτο, ἑνὸς τοῦ ἐπονοῦσαν τὰ μάτια του καὶ ἐπῆγε νὰ συμβουλευθῇ ἕναν κτηνίατρον· ὁ κτηνίατρος τοῦ ἐστάλαξεν εἰς τὰ μάτια κολλύριον ποῦ ἐχρησιμοποίει διὰ τὰ μάτια τῶν ζώων καὶ τὸν ἐτύφλωσεν. Ἡ ὑπόθεσις ἔφθασεν εἰς τὸν κατῆν, ὁ ὁποῖος ἐγνωμοδότησεν, ὅτι ὁ κτηνίατρος δὲν πρέπει νὰ πληρώσῃ τὸ παραμικρὸν πρόστιμον, διότι ἐὰν ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς δὲν ἦτο καθαυτὸ γαϊδουράκι δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ τὸν συμβουλευθῇ.

Εἰς τὸ Κονιάχ, ὁ Σααδῆ ἀπεχαιρέτισε τοὺς συνταξειδιώτας του, διότι ἀπεφάσισε νὰ παραμείνῃ ὀλίγον εἰς τὴν πλουσίαν πρωτεύουσαν τῶν Τούρκων Σελξουσιδῶν, ὅπου ὑπελόγιζε νὰ συναντήσῃ πολλοὺς Πέρσας, διότι ἡ πόλις τότε ἐπάνω εἰς τὴν ἀκμήν της, ἦτο συνδεδεμένη στενώτατα μὲ τὴν Περσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤρχοντο διαρκῶς καλλιτέχναι, ποιηταὶ μουσικοί, φιλόσοφοι καὶ ἀοιδοί.

Ὁ Σααδῆ κατώκησεν εἰς ἕναν τεκὲν δερβίσηδων, οἱ ὁποῖοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τὸν φιλοξενήσουν. Ἦτο μία συνέχεια μικρῶν κιοσκιῶν ἐλαφρῶν, ἐναερίων, τὰ ὁποῖα περιεκύκλωναν μεγάλην αὐλὴν μὲ περιβολάκια καὶ ἀνάβρας.

Εἰς κάθε κιόσκι κατῴκει ἕνας δερβίσης πολὺ θρῆσκος καὶ πολὺ σοφός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν σκέψιν. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἀδύνατον καὶ κατάχλωμον καὶ τὰ χέρια του εἶχον γίνει παραδόξως λεπτά, σχεδὸν διαφανῆ, ἀπὸ τὸ διαρκὲς κράτημα τοῦ κεχριμπάρινου κομπολογιοῦ.

Ὁ ποιητὴς Σααδῆ ἔζησεν ἐκεῖ γλυκυτάτας ἑβδομάδας. Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ τριαντάφυλλα ὅμοια μὲ τῆς πατρίδος του. Μίαν ἐαρινὴν νύκτα λοιπόν, πλησίον τῆς κρήνης κάτω ἀπὸ οὐρανὸν ἀκτινοβολισμένον ἀπὸ ἄστρα, ποῦ ἐρέμβαζε, σκεπτόμενος τὴν νεότητά του, τὴν ἤδη ἀπομακρυσμένην, τὰ ταξείδιά του, τὴν ζωήν του κατὰ τὸ ἥμισυ παρελθοῦσαν, ἤκουσε γύρω του τὰ πέταλα τῶν τριανταφύλλων νὰ πίπτουν ἕνα πρὸς ἕνα, ἐπάνω εἰς τὸ πλακόστρωτον. Κάθε τριαντάφυλλον ποῦ ἐμαδοῦσε ἔτσι διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ διὰ παντός, τί ἄλλο ἦτο παρὰ αἱ χίλιαι ἡμέραι τῆς ὑπάρξεώς του, τόσον φευγαλέαι, τόσον ἀνωφελεῖς ὅσον καὶ τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν. Θὰ ἔφευγεν ἀπὸ τὴν ζωήν, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του; Τότε λοιπὸν συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ κάμῃ μὲ αὐτὰ τὰ ἐφήμερα πράγματα κάτι τὸ αἰώνιον. Ὅλα τὰ τριαντάφυλλα τῆς περασμένης του ζωῆς θὰ τὰ συνήθροιζε καὶ θὰ συνέθετεν ἐξαίσιον ἀνθῶνα, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ματαίως θὰ ὠργίζετο ὁ καιρός. Εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὸ Γκιουλιστάν, τὸν «Κῆπον τῶν Τριανταφύλλων» τίτλον ποῦ ἔδωσεν εἰς τὰ ποιήματά του.

«Μιὰ νύκτα ποῦ ἐσυλλογιζόμουν τὰ περασμένα χρόνια ἀναστέναξα γιὰ τὴν σκορπισμένη μου ζωή... Κάθε στιγμή, ἔλεγα, ἕνα κομματάκι ζωῆς μᾶς ἀφίνει. Ὦ σύ, ποῦ τὰ πενῆντα σου χρόνια ἐπέρασαν, θὰ μάθῃς νὰ χρησιμοποιήσῃς εὐγενῶς τὰς ἡμέρας ποῦ σοῦ ὑπολείπονται ἀκόμη νὰ ζήσῃς: Ντροπὴ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος φεύγει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις ἦτο στεῖρα...»

Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν, ὁ ποιητὴς ἔφευγε διὰ τὴν πατρίδα του, ἀποφασισμένος νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψῃ πλέον καὶ ν' ἀφιερωθῇ ὁλοψύχως εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν στίχων του, οἱ ὁποῖοι ἀπηθανάτισαν τὄνομά του.

Σ. Σ.

ΑΚΛΑΥΤΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΑΛΟΓΑ

...Ἡ βροχὴ μαζὺ μὲ τὴ νύχτα, μεταβάλλουν σὲ κόλασι τὸ στρατόπεδο. Ἀστραπὲς δυνατές, φέγγουν γιὰ λίγα ἑκατοστὰ δευτερολέπτου τὴ μέρα, κι' ὕστερα πέρνοντάς την ἀφίνουν μιὰ ὁμοβροντία ἀπ'τὸν πόλεμο τῶν συννέφων, ποῦ ξαπλώνεται παντοῦ καὶ ξυπνᾷ ἀπ'τὸν πρόχειρο ὕπνο, τοὺς κουρασμένους κάτω ἀπ'τὰ ἀντίσκηνά τους στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ξαφνιάζονται μὲ τὸν κρότο, νομίζοντες πῶς εἶνε αἰφνιδιασμὸς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀπ' τὴν ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ στρατοῦ μας φεύγει ἕνας ἀξιωματικός, ἐπιφορτισμένος νὰ παραδώσῃ ὅσο μπορεῖ γρηγορότερο σένα σύνταγμα ποῦ βρισκόταν ἕξ ὧρες μακρυά, σχέδιον πρωϊνῆς μάχης καὶ σπουδαῖα ἔγγραφα.

Τὸ ἄλογο τοῦ ὑπαξιωματικοῦ, τρέχει σὰν ἀφηνιασμένο ἀνάμεσα στοὺς ἀγροὺς κι' ἄγριους βράχους, ἐνῷ ἡ ἀστραπές, τὸ δείχνουν μέσα στὴ νύχτα μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πόδια νὰ τρέχῃ σὰν κι' αὐτές. Ὁ χτύπος τῶν πετάλων του χάνεται μέσα στὸ θόρυβο τῆς βροχῆς ποῦ ἀδιάκοπα πέφτει μὲ ὁρμή. Τρέχει...τρέχει τὸ εὐγενικὸ ἄλογο, καὶ ἀπάνω του ὁ ὑπαξιωματικὸς ἕνα κουβάρι, μὲ γυρμένο μπροστὰ τὸ σῶμα του, τὸ βιάζῃ ὁλοένα νὰ πηγαίνῃ γρηγορότερα... Σὲ τέσσαρες μόνο ὧρες, ὁ ὑπαξιωματικὸς φτάνει στὸ Σύνταγμα, καὶ παραδίδει στὸ Συνταγματάρχη τὰ σπουδαῖα ἔγγραφα· ἐνῷ τὸ ἄλογό του ψυχορραγεῖ λίγο πάρα πέρα, βγάζοντας ἀπ' τὸ στόμα του λευκοὺς ἀφροὺς!...κανεὶς δὲν τὸ παρατηρεῖ!... Ὁ Συνταγματάρχης ἑτοιμάζει τὴν ἐπίθεσι γεμᾶτος χαρά, γιατὶ βλέπει πῶς ἡ Νίκη θἆνε μαζύ του, ἀφοῦ πῆρε τὸ τέλειο σχέδιο τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ τὸ ἄλογο ποῦ στὴν ταχύτητά του χρεωστᾶται ἕνα μέρος τῆς Νίκης, ἔπαψε νὰ ζῇ, χωρὶς νὰ ρίξῃ κανεὶς σπλαγχνικὸ βλέμμα στὸ πτῶμα του!

⁂

Γιὰ τοὺς νεκροὺς ἥρωας τοῦ νικηφόρου μας πολέμου χύθηκαν ἄφθονα δάκρυα, καὶ γράφτηκαν ἄπειρες ὡραῖες σελίδες ποῦ θὰ τῆς ἀφήσουν στὴν ἀθανασίαν.

Μὰ γιὰ τὰ ἄλογα, ποῦ ἔρχονται ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄνθρωπο, ποιὸς 'σκέφτηκε νὰ χύσῃ ἕνα καρδιακὸ δάκρυ ἢ νὰ γράφῃ μιὰ σελίδα ποῦ νὰ δείχνῃ τὰς ἡρωϊκὰς θυσίας τῶν μεγαλοπρεπῶν αὐτῶν ζώων;.. Κανείς!

Καὶ ἔτσι, μένουν τὰ πτώματά τους ἄταφα, σὰν ἐχθρικὰ κουφάρια γιὰ βορὰ τῶν ὀρνέων, ἐνῷ κι' αὐτὰ τὰ ἡρωϊκὰ ἄλογα, μὲ τὴς θυσίες των, ἐτοποθέτησαν στερεὰ ἀρκετὲς πέτρες στὰ θεμέλια τοῦ λαμπροῦ Μεγάρου, ποῦ θὰ ὠνομασθῇ: «ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ».

⁂

Μέσα στὴ μολυβογραμμένη ἐπιστολὴ φίλου μου ἀξιωματικοῦ πολεμιστοῦ, ξεδιάλεξα ταῖς παρακάτω γραμμὲς γιὰ τοὺς ἄκλαυτους ἥρωας, τὰ ἄλογα:

«...Σοῦ γράφω, καὶ λίγα μέτρα δεξιά μου ψοφοῦν δυὸ Οὐγγαρέζικα ἄλογα ἀπ' τὴν πεῖνα! Τὰ λυποῦμαι μὰ τί μπορῶ νὰ τοὺς κάμω, ἀφοῦ ἀργεῖ νὰ 'ρθῇ ἡ τροφή!... Καμμιὰ διαμαρτυρία δὲ ξεστομώνουν τὰ καϋμένα! Μὰ στὸ γλυκό τους βλέμμα φαίνεται ἕνα...παράπονο! Τὴ στιγμὴ ποῦ φεύγει ἡ ψυχή τους βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα τους μιὰ ἄναρθρη σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ..τίποτ' ἄλλο!...»

Αὐτὲς ἡ γραμμὲς μοῦ ἔδωσαν μιὰ τραγικὴ εἰκόνα τῆς θυσίας τῶν ἡρωϊκῶν ζώων!

Τρέχουν οἱ ἀξιωματικοὶ στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης καὶ δίνουν διαταγὲς 'πάνω ἀπ' τὰ μεγαλοπρεπῆ τους ἄλογα. Καὶ οἱ ἄντρες, βλέποντάς τους ὑπερήφανους καὶ τολμηρούς, ρίχνονται μὲ πειὸ μεγάλη ὁρμὴ καὶ συντρίβουν τὸν ἐχτρό!...

⁂

Καὶ ἡ μόνη ἱκανοποίησις ποῦ χαρίζουν οἱ ἄνθρωποι σ' αὐτὰ τὰ ὑπερήφανα ἡρωϊκὰ ζῶα, εἶνε ποῦ τὰ ἀποθανατίζουν 'στοὺς τιμημένους ἀνδριάντες τῶν Ἡρώων τοῦ πολέμου 1912—1913, οἱ ὁποῖοι γιγαντόκορμοι, ὅπως κι' ὁ Κολοκοτρώνης μὲ τἄλογό του, θὰ στηθοῦν στὴς κεντρικὲς πλατεῖες, δείχνωντας τὰ μεγαλοπρεπῆ τους σώματα ἀκουμπισμένα στὰ ἀντάξια νῶτα τῶν εὐγενικῶν ἡρωϊκῶν ἀλόγων, αὐτῶν τῶν Ἄκλαυτων Ἡρώων!

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Εἰς τὴν 5ην σελίδα

Ντάμα Μπαστοῦνι

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ„

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α΄.

Ὁ κ. Λεκὸλ ὑπεκφεύγει.

Γνωρίζετε τὴν ὁδὸν Κορυδαλλοῦ; Ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ὅτι δὲν θὰ ἠκούσατέ ποτε νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς ἂν κατοικεῖτε εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Μαγδαληνῆς.

Οἱ πτωχοὶ ὅμως ἐργάται, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀστεροσκοπείου, γνωρίζουν καλῶς ποῦ κεῖται ἡ ὁδὸς αὐτή.

Ἡ ὁδὸς αὐτὴ δὲν εἶνε νεοστικατεσκευασμένη. Ἔχει τὴν ἱστορίαν της, καὶ μάλιστα ἱστορίαν ἀρκετὰ ἀπαισίαν, διότι κάποτε διεπράχθησαν εἰς αὐτὴν πολλὰ κακουργήματα.

Σήμερον ἡ δύσφημος αὕτη ὁδὸς κατοικεῖται ὑπὸ τιμίων οἰκογενειῶν, ἂν καὶ ὄχι πλουσίων.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μίαν χειμερινὴν νύκτα, δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐξετέλουν τὴν περιπολίαν των ἐπὶ τῶν ἐρήμων τούτων μερῶν. Ἡ ὑπηρεσία πρὸς τὰ μέρη ταῦτα εἶνε πολὺ κουραστική, οἱ δὲ φύλακες οἱ ὁποῖοι ἀγρυπνοῦν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν κατοίκων τοῦ 13ου διαμερίσματος τῶν Παρισίων, κερδίζουν ἐπαξίως τὸν μισθόν των. Τὰς χειμερινὰς νύκτας περιπλανῶνται εἰς τὰς ἐρήμους, μόλις φωτιζομένους ἀπὸ ἀραιοὺς φανούς.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἔπιπτε χιὼν κατὰ νιφάδας, ἔπνεε δὲ ἄνεμος ψυχρὸς καὶ διαπεραστικός, ποῦ ἐτίναζε τὴν χιόνα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῶν δύο γηραιῶν στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους ἡ σειρὰ τῆς ὑπηρεσίας ὑπεχρέωνε νὰ περιφέρωνται μέχρι τῆς πρωίας εἰς τὴν συνοικίαν τῶν Γοβελίνων.

Ἦτο ἡ τρίτη ὥρα τῆς πρωίας καὶ αὐτοὶ ἐβάδιζον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου βραδέως, κανονικῶς, σιωπηλοὶ καὶ ἐγκαρτεροῦντες, ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες συνείδησιν ὅτι ἐκπληρώνουν τὸ καθῆκόν των, κύπτοντες τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ σφοδρὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ ρίπτοντες ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ των ἀπὸ τὸ ψῦχος προσώπου τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου των, πάντοτε ὅμως ἐνεδρεύοντες μετὰ προσοχῆς, ἕτοιμοι νὰ φονευθοῦν ὅπως συλλάβουν ἐγκληματίαν.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Κορυδαλλοῦ διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ὁδὸν Πακάλ, ἡ καταιγὶς κατέστη τοσοῦτον σφοδρὰ καὶ ἡ χιὼν ἔπιπτε τοσοῦτον πυκνή, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγουν ὑπὸ τὸ προστέγειον τῆς θύρας βυρσοδεψείου. Χωρὶς νὰ παραμελήσουν τὸ καθῆκον των, ἠδύναντο νὰ παραμείνουν ἐκεῖ μέχρις ὅτου ἡ καταιγὶς ἤθελε κοπάσει, διότι φανὸς ἐφώτιζε τὴν ἐκεῖ σχηματιζομένην τρίοδον, διὰ τῆς διασταυρώσεως τριῶν ἢ τεσσάρων ὁδῶν, κανεὶς δὲ διερχόμενος ἐκεῖθεν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν ἄγρυπνον ἐπισκόπησίν των.

— Τί βρωμερὸς καιρός, εἶπεν ὁ γηραιότερος, ἀρχαῖος ὑπάλληλος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Τέτοιον καιρὸ δὲν εἶδα ποῦ ἔτρεχα μὲ τὸ ὀγδοηκοστὸν πρῶτο τῶν Ζουάβων εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κολυβίας. Καὶ συλλογίζομαι ὅτι ἔχομε ἀκόμη νὰ τριγυρνοῦμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τέσσαρες ὁλόκληρες ὧρες, χωρὶς νὰ δοῦμε τὴν ἄκρη τῆς μύτης ἑνὸς ἀνθρώπου.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Οἱ πολῖται ἐπλάγιασαν, καὶ οἱ κλέπται προτιμοῦν τὴν ἀνάπαυσι παρὰ νὰ ἐργάζωνται μ' αὐτὸν τὸν καιρό, τώρα μάλιστα ὅπου δουλεύει καὶ τὸ τσεκοῦρι...

— Καὶ μάλιστα τσεκοῦρι μὲ πάγον, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, ὁ ὁποῖος ἀνήκων εἰς τὴν νέαν σχολήν, ἠρέσκετο νὰ εὐφυολογῇ.

Ἡτοιμάζετο ἀναμφιβόλως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς εὐφυολογίας του, ὅτε ὁ ἀρχαιότερος σύντροφος ἐκίνησε μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸν ἄλλον.

Εἰς τὴν ὁδὸν Κορβισάρ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουλεβάρτου Ἀραγῶ, ἠκούετο βηματισμὸς ἀποσβυνόμενος εἰς τὸ χιόνι, ἐν τούτοις ὅμως ἀρκετὰ εὐκρινὴς δι' ἀκοὴν ἐξησκημένην, ὅπως ἡ ἀκοὴ τῶν δύο ἀστυνομικῶν κλητήρων. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον καὶ ἀπὸ συνήθειαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησαν ἐν τῇ ἐξασκήσῃ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐστριμώχθησαν πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ ἐργοστασίου καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν περιέμενον, ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί, τὴν διάβασιν τοῦ περιφερομένου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, παρὰ τὴν προχωρημένην ὥραν καὶ τὴν καταιγίδα. Μετ' ὀλίγας στιγμάς, εἶδον διερχόμενον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος διευθύνετο πρὸς τὸ βουλεβάρτον τῆς Ἰταλίας, μὲ σκυμμένην κεφαλήν, μὲ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου του ἀνυψωμένον μέχρι τῶν ὤτων, καὶ μὲ τὰς χεῖρας χωμένες εἰς τὴς τσέπες. Ὁ ἀργοπορημένος αὐτὸς διαβάτης ἐφοροῦσε πλατὺν μανδύαν καὶ πῖλον ὑψηλόν. Ὁ βηματισμός του οὔτε βραδὺς οὔτε ταχύς, ἦτο κανονικὸς ὅπως ἀστοῦ, τὸν ὁποῖον κατέλαβεν ἡ κακοκαιρία καὶ ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του, χωρὶς νὰ βιάζεται, διότι δὲν ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ. Τίποτε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ ἐξωτερικόν του δὲν ἐδικαιολογοῦσε τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀφῆσαν μάλιστα ν' ἀπομακρυνθῇ.

— Νὰ ἕνας, ποῦ ἀγαπᾷ τὴν δροσιά, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ νεώτερος.

— Σιωπή, δὲν εἶνε μόνος του, ἐψιθύρισεν ὁ ἀπόμαχος.

Πράγματι, ὄπισθεν ἀντηχοῦσε ἄλλος βηματισμὸς βαρύτερος καὶ ἠχηρότερος, βηματισμὸς ἀνθρώπου φέροντος χονδρὰ καὶ βαρειὰ πέδιλα.

Ὁ πρῶτος διαβάτης ἐξηκολούθει ἥσυχα τὸν δρόμον του. Ὁ δεύτερος εἶχεν ἤδη διέλθει τὴν γωνίαν τῆς τριόδου, ἐβάδιζε δὲ στηριζόμενος ἐπὶ ράβδου, καὶ σκυμμένος ὑπὸ τὸ βάρος κιβωτίου, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν ράχιν του. Ὡμοίαζε πολὺ μὲ βαστάζον· ἀλλὰ οἱ τίμιοι ἀχθοφόροι, οἱ ὁποῖοι σταθμεύουν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, δὲν συνειθίζουν καθόλου νὰ ἐργάζωνται τόσον ἀργά, ἐκεῖνοι δὲ ὁποῖοι ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, δὲν ἀρχίζουν τὸ ἔργον των παρὰ μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἁμαξοστοιχιῶν, ἤτοι τὴν τετάρτην τῆς πρωΐας.

Ὁ Ἀχθοφόρος οὗτος ἠδύνατο, καὶ δικαίως νὰ φανῇ ὕποπτος εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Παρισίων, ἰδίως μάλιστα τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον, οἱ κλέπται, οἱ ἔχοντες τὴν εἰδικότητα ν' ἀπογυμνώνουν τὰς ἁμάξας μὲ ἀποσκευάς, εἰργάζοντο μετὰ ζήλου. Οἱ κλέπται οὗτοι περιφέρονται εἰς τὰς ὁδούς, καὶ μόλις ἴδουν ἅμαξαν ἐγκαταλελειμμένην ἀπὸ τὸν ὁδηγόν της ἁρπάζουν δέμα ἢ κιβώτιον, τὰ φορτώνονται καὶ ἀπέρχονται ἥσυχα.

—Ὁ πολίτης αὐτὸς μοῦ φαίνεται ὅτι ἀγόρασε τὴν κάσσα ὅπου βαστᾷ ἀπὸ τὸ πανηγῦρι τῆς Ἁρπαγῆς, εἶπεν ὁ πρῴην Ζουάβος. Πᾶμε νὰ τοῦ εἰποῦμε δύο λέξεις· ὁ δρόμος θὰ μᾶς ὠφελήσῃ λιγάκι.

Καὶ ἐξελθὼν ταχέως τῆς κρύπτης του προέβη μετὰ τοῦ συντρόφου του καὶ ἔφραξε τὴν διάβασιν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἔφερε τὸ κιβώτιον.

—Ποῦ πηγαίνομ' ἔτσι παλῃκάρι μου; ἠρώτησεν αὐτὸν θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου του.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσταμάτησε πάραυτα, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τοὺς φύλακας, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

—Καὶ τί ἔχει μέσα ἡ κασέλα σου; ἐπανέλαβεν ὁ γηραιὸς στρατιώτης. Τὸ σκευοφυλάκιο τῆς γυναῖκάς σου ἢ τὸ 'δικό σου; Τότε μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι καλὰ νοικοκυρεμένος, ἀφοῦ βαστᾶς 'στὴ ράχι σου πράγματα ποῦ ἀξίζουν τοὐλάχιστον ἑκατὸ πενῆντα λίραις.

Ὁ Ἀχθοφόρος εἶχε στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ράβδου του καὶ ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄλλον ποῦ προηγεῖτο θὰ ἤκουσε βεβαίως μακρόθεν τὴν ἠχηρὰν φωνὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος καὶ ἐφοβήθη διότι ἔφυγε δρομαίως. Οἱ κλητῆρες ἀπησχολημένοι μὲ τὸν ἀχθοφόρον καὶ τὸ φορτίον του ποῦ τοὺς ἐφαίνετο καλὸ κηνύγι δὲν ἐσκέφθησαν καθόλου νὰ τρέξουν πρὸς καταδίωξίν του.

— Φαίνεται πῶς θέλεις νὰ κάμῃς τὸν πονηρό, εἶπεν ὁ νεώτερος. Πάει καλά! Θὰ ἐξηγηθῇς εἰς τὸ σταθμό. Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶνε ἱκανὸς νὰ σοῦ τραβήξῃ τὴν γλῶσσα.

Ὁ ἀχθοφόρος οὐδόλως ἐκινήθη, ἠδύνατο δὲ νὰ ὁρκισθῇ κανείς, ὅτι οὐδὲν ἠννόει. Ἠκολούθησεν ἐν τούτοις ἄνευ ἀντιστάσεως τοὺς δύο φύλακας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπῆραν ὁ καθεὶς ἀπὸ τὸν ἕνα βραχίονα καὶ τὸν ὡδηγοῦσαν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν κρότον τῶν ἐσπευσμένων βημάτων τοῦ πρώτου διαβάτου, διεδέχετο ὁ ἦχος ταχέως ἀπομακρυνομένης ἁμάξης.

Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν πάροδον τῶν Γοβελίνων, πλησίον τοῦ ἐθνικοῦ ταπητουργείου, καὶ ἐχρειάσθη καιρὸς εἰς τοὺς κλητῆρας, ὅπως ὁδηγήσουν ἕως ἐκεῖ τὸν συλληφθέντα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐβάδιζε ταχέως ἕνεκα τοῦ βάρους, τὸ ὁποῖον ἔφερεν. Μόλις ἔφθασε τὸν ἔσπρωξαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου πέντε ἢ ἓξ σύντροφοί των ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς κλίνης των ἢ ἐθερμαίνοντο παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν ὅπως καταβιβάσῃ τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἄφησε προθύμως, διατηρῶν ὅμως πάντοτε τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν σιωπήν του.

— Τί μοῦ φέρετ' ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης, ὁ ὁποῖος συνέταττεν ἔκθεσιν καθισμένος κοντὰ εἰς τὸ ἀστυνομικὸ τραπέζι.

— Ἕνα κατεργάρη, τὸν ὁποῖον ἐπιάσαμε φορτωμένον μὲ αὐτὴν τὴν κασέλα θὰ τὴν ἔκλεψε βέβαια εἰς τὸ σταθμὸ τοῦ Ὀρλεάν, ἢ εἰς κανένα ἄλλο μέρος, ἀπεκρίθη ὁ νεώτερος τῶν δύο κλητήρων. Τὸν ἠρωτήσαμε, ἀλλὰ κάμνει ὅτι δὲν ἐννοεῖ καὶ δὲν ἀπαντᾷ.

— Θὰ τοῦ λύσωμεν τὴν γλῶσσα, εἶπεν ὁ σταθμάρχης ἐγειρόμενος.

Ὁ παράδοξος βαστάζος, τὸν ὁποῖον ἡτοιμάζετο νὰ ἐξετάσῃ, ἦτο ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος νεανίας, μόλις εἰκοσαετής, μὲ φυσιογνωμίαν ἀρκετὰ συμπαθῆ. Ἐφοροῦσε μάλλινον χιτῶνα καὶ πανταλόνι ἀπὸ ραβδωτὸν βελοῦδο καὶ ὡμοίαζε περισσότερον μὲ ἀγρότην παρὰ μὲ Παρισινόν.

— Ἐμπρός! τοῦ εἶπεν ἀποτόμως ὁ ἐνωμοτάρχης, δὲν εἶνε καιρὸς νὰ παίξωμε κωμῳδίαν. Ἐξηγήσου ἀμέσως ἢ σὲ προφυλακίζω, ἕως ὅτου σὲ στείλω εἰς τὸ κρατητήριον.

Ἐκεῖνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤτων του.

— Θέλεις νὰ μοῦ πουλήσῃς ὅτι εἶσαι κουφός; Φύλαξε τὰς προσποιήσεις αὐτὰς διὰ τὴν ἀνάκρισι, καὶ πήγαινε νὰ κοιμηθῇς στὸ φρέσκο, ἀφοῦ προτιμᾷς αὐτὸ παρὰ νὰ ὁμιλήσῃς.

Ὁ ἐπίμονος νεανίας οὐδόλως ἐφάνη συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν ἔκπληξιν, ἀφέθη νὰ τὸν κλείσουν εἰς στενὴν καὶ σκοτεινὴν φυλακήν, ὅπου φυλακίζουν προσωρινῶς τοὺς συλλαμβανομένους.

— Τώρα σεῖς οἱ ἄλλοι, ἐπανέλαβεν ὁ σταθμάρχης, ἀνοίξατε τὸ κιβώτιον διὰ νὰ ἰδῶ, πρὶν κάνω τὴν ἔκθεσίν μου, τί ἔκλεψεν αὐτὸς ὁ παστρικός.

Τὸ κιβώτιον ἦτο κλεισμένον μὲ κλειδί, τὸ ὁποῖον ἔσπασεν ἀμέσως ὁ γερο-ἀστυνομικὸς κλητήρ.

Μόλις ἐσήκωσε τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου, ἀφῆκε φωνὴν φρίκης. Ἐντὸς τοῦ κιβωτίου εὑρίσκετο τὸ πτῶμα γυναικός!

Β΄.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἐνωμοτάρχης, ἂν καὶ εἶχε συνειθίσῃ νὰ βλέπῃ συγκινητικὰ θεάματα, ἂν καὶ εἶχε παρευρεθῇ συχνὰ εἰς ἀπαισίας ἀνακαλύψεις, ὠχρίασε καὶ ὀπισθοχώρησεν. Οἱ ἄλλοι περισσότερον ἀκόμη συγκεκινημένοι, περιεκύκλωσαν κατάπληκτοι τὸ ἄνοιγμένο κιβώτιον, ὁ δὲ κλητὴρ ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὸν βαστάζον καὶ ὁ ὁποῖος ἔσπασε τὸ κλειδί, ἀνέκραξεν:

— Ὦ! τὸν ἄθλιον! τὸν συνέλαβα διὰ κλέπτην καὶ αὐτὸς εἶνε δολοφόνος.

Κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐγγίσῃ τὸ πτῶμα. Ἦτο πτῶμα γυναικὸς ἐξαισίας καλλονῆς. Τὸ φόρεμά της ἦτο ἀπὸ λευκὸ μετάξι γαρνιρισμένον μὲ πολύτιμες ταντέλλες.

Ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου δὲν εἶχεν ἀλλοιώσει ἀκόμη τὰ χαρακτηριστικά της. Τὰ χέρια της, σταυρωμένα ἐπάνω εἰς τὸ ἀνθηρὸ στῆθός της ἐκρατοῦσεν ἀκόμη μία κόκκινη καμέλια.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ μισοανοιγμένα χείλη ἦσαν ἕτοιμα νὰ ὁμιλήσουν.

— Θὰ ἔκαμνε κανεὶς ὅρκον πῶς κοιμᾶται, εἶπεν ὁ ὀλιγώτερον συγκεκινημένος κλητήρ.

— Κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὕπνο, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος. Ἀ! ἐκτύπησαν γερά!.. τὴν ἐφόνευσαν μὲ μιὰ καὶ νά... ἄφησαν τὸ λάζο μέσα της.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἔσκυψε βιαστικὰ καὶ εἶδε στὴ μέση ἀπὸ τῆς ταντέλλες τὴν ἐλεφαντίνην λαβὴν ἐγχειριδίου. Τὴν ἐκτύπησαν εἰς τὸ στῆθος, παρὰ τὴν καρδιακὴν χώραν, μὲ χέρι σταθερὸ καὶ ἀνήκουστον ὁρμήν.

Τὸ φονικὸν ὅπλον εἶχε χωθεῖ βαθειὰ ἕως τὴν λαβίδα καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ ἀπέσυραν πάλιν, τὸ αἷμα δὲν εἶχε σχεδὸν ρεύσει. Μόλις ὀλίγαι κηλῖδες ἐρυθραὶ ἐκηλίδωνον τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος, τοῦ ὁποίου αἱ πτυχαὶ δὲν εἶχον κινηθῆ καθόλου.

— Δὲν ἀπορῶ γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιατὶ ὁ ἄθλιος αὐτὸς δὲν ἤθελε ν᾽ ἀπαντήσῃ ἀνέκραξεν ὁ πρώην Ζουάβας. Εἶχε βέβαια τὸν λόγον του νὰ σιωπᾷ, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀναγκάσωμεν σὲ λιγάκι νὰ ὁμιλήσῃ, ὅταν τὸν βάλωμεν ἐμπρὸς στὸ πτῶμα. Τὸ γρηγορώτερον εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον καὶ πηγαίνω νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὴν φυλακήν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ κ. Βενιζέλου ἐν Θεσσαλονίκῃ

Εἶνε ἡ ὥρα μία μετὰ μεσημβρίαν.

Οἱ κώδωνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν σημαίνουν χαρμοσύνως διὰ τὸ εὐφρόσυνον γεγονὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ πρωτεργάτου τῆς Βαλκανικῆς συμμαχίας κ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου.

Κροτοῦσι χαρμοσύνως διὰ τὸ εὐφρόσυνον τῆς ἡμέρας, ὅπως ἄλλοτε ἐκρότουν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παροχῆς τῆς ἐλευθερίας μας τῆς χορηγηθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν τιμημένων ἑλληνικῶν ὅπλων.

Τὰ ἀπὸ πρωΐας τηλεγραφήματα, ἀστραπιαίως μεταδοθέντα ἀνὰ τὴν πόλιν μας περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ μεγάλου πολιτευτοῦ, τοῦ λατρευομένου ὑπὸ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπροξένησαν μεγίστην χαρὰν τοῖς πᾶσι.

Ἤρχισαν δὲ ἅπασαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ κινητοποιούμεναι διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι καλλιτέραν καὶ μεγαλοπρεπεστέραν ὑποδοχὴν τοῦ συμπαθοῦς Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ.

Πολὺ πρὸ τῆς διορισθείσης ὥρας, ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς πόλεώς μας, ἀνεξαρτήτου φυλῆς καὶ θρησκεύματος, διευθύνονται πρὸς τὴν τοῦ Λευκοῦ Πύργου πλατεῖαν, ἐν ᾧ διακρίνονται πάντα τὰ μέλη τῶν Συντεχνιῶν καὶ τῶν ἄλλων Σωματείων, οἱ ἐμποροϋπάλληλοι, τὰ μέλη τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου ὁ «Ἡρακλῆς» καὶ αἱ μουσικαὶ τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως ἐδόθη καὶ ἤρχισεν ἡ παρέλασις τῆς κοσμοπλημμύρας. Προηγουμένων τῶν δύο μουσικῶν, «Ὀρφέως» καὶ «Ἀπόλλωνος», παιανιζουσῶν διάφορα ἐμβατήρια, ἥποντο τὰ διάφορα σωματεῖα μετὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν αὐτῶν λαβάρων, πάντα τὰ σχολεῖα μετὰ τῶν καθηγητῶν αὐτῶν καὶ διδασκάλων καὶ πλῆθος λαοῦ κατευθυνόμενον πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἔνθα ἔμελλον νὰ χαιρετίσουν καὶ ζητωκραυγάσουν τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν, τὴν γλυκεῖαν μορφὴν τοῦ Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ, ἐφ᾽ ἧς στηρίζονται αἱ ἐλπίδες σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Διὰ τῆς λεωφόρου Χαμηδιέ, τῆς Μεγάλης Ἐγνατίας ὁδοῦ καὶ τῶν ὁδῶν Ταχτὰ-Καλὲ καὶ Βαρδαρίου, ἀφικνοῦνται εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, καταλλήλως διακοσμηθέντα διὰ σημαιῶν. Εἰς τὴν πλατεῖαν ταύτην παρετάχθησαν κατὰ μῆκος οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου, Διδασκαλείου, τῶν Λυκείων Κωνσταντινίδου καὶ Νοῦκα, ὡς καὶ οἱ τοῦ Ὀρφανοτροφείου μετὰ τῆς μουσικῆς των.

Ἐπίσης παρετάχθησαν ὅλα τὰ σωματεῖα καὶ αἱ συντεχνίαι μετὰ τῶν λαβάρων των ὡς καὶ δύο διμοιρίαι εὐζώνων καὶ εἷς λόχος πεζικοῦ, ὅπως ἀποδώσωσι τὰς νενομισμένας τιμὰς τῷ κ. Πρωθυπουργῷ ἅμα τῇ ἀφίξει του.

Ἐκ δὲ τῶν ἐπισήμων παρέστησαν ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης μετὰ τῶν παρεπιδημούντων ἐνταῦθα ἀρχιερέων Ξάνθης, Πελαγωνίας καὶ ὁ Νομάρχης κ. Ἀργυρόπουλος μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Νομαρχίας, ἐπιτροπαὶ ἐξ Ἑλλήνων καὶ Ἰσραηλιτῶν, ὁ Δήμαρχος, ὁ Μουφτῆς, ἀντιπροσωπεύων τὴν Μουσουλμανικὴν κοινότητα, ὁ Φρούραρχος κ. Δράκος καὶ πλῆθος ἀξιωματικῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

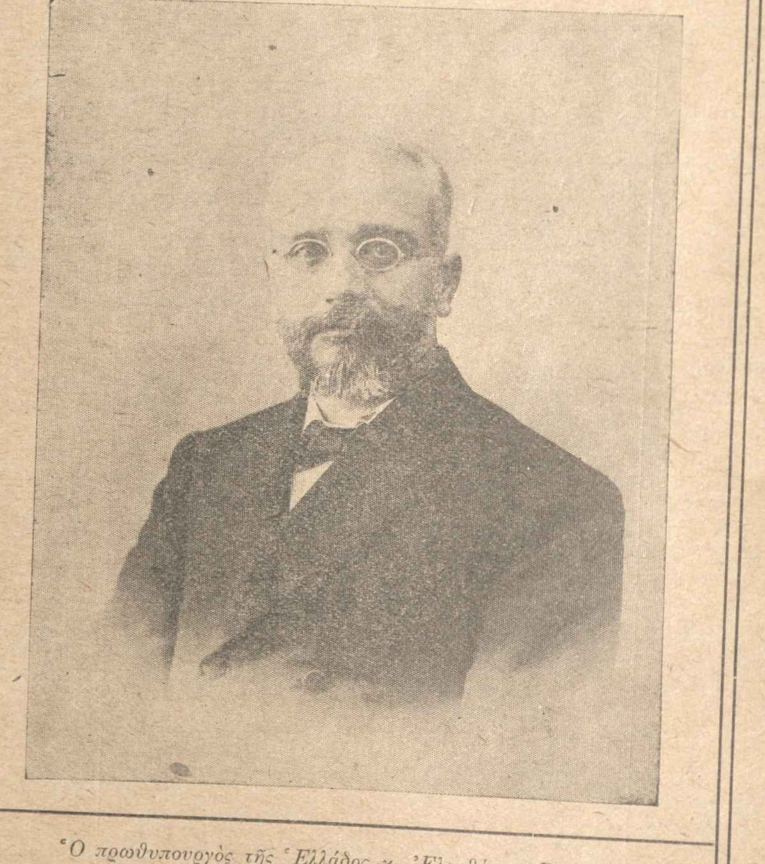

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος

Κατόπιν ἀνυπομονησίας ἀρκετῆς ὥρας, τὴν 3ην περίπου ὥραν καταφθάνει πολυτελὲς τραῖνον ἐφ᾽ οὗ ἐπέβαινεν ὁ Ἕλλην Πρωθυπουργός.

Τὸ τραῖνον σταματᾷ καὶ εὐθὺς προβάλλει ἡ γλυκεῖα καὶ συμπαθὴς φυσιογνωμία τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅστις χαιρετῶν τὸ πλῆθος μετ᾽ ἐπιχαρίτου μειδιάματος, ζητωκραυγάζεται καὶ χειροκροτεῖται φρενητιωδῶς.

Μετὰ τὰς παρουσιάσεις τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεώς μας Ὀσμὰν Βέης πρῶτος προσεφώνησεν αὐτὸν γαλλιστί, εὐχηθεὶς τὸ «εὖ παρέστη», ὁ δὲ κ. Πρωθυπουργὸς ἀπήντησεν εὐχαριστήσας αὐτὸν διὰ τοὺς καλοὺς λόγους. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρχιρραβῖνος γαλλιστὶ καὶ ὁ Μουφτῆς τουρκιστί, εὐχαριστήσας καὶ τούτους ὁ Ἕλλην Πρωθυπουργός. Ἐπίσης καὶ ὁ Μητροπολίτης μας δι᾽ ἐπικαίρου καὶ καταλλήλου τῇ περιστάσει προσλαλιᾶς. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Βενιζέλος ἐπιβὰς αὐτοκινήτου μετὰ τοῦ κ. Ρακτιβάν, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖον τῆς πόλεώς μας παρὰ τὴν προκυμαίαν «Σπλέντιτ-Πάλλας», ἔνθα ἐκεῖ πάλιν τὸν ἀνέμενον χιλιάδες κόσμου.

Ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, φρενητιώδεις οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα ἀκούονται, ἐνῷ αἱ μουσικαὶ ἐπαιάνιζον διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια.

Ὁλόκληρος ἡ προκυμαία διασκευασμένη διὰ σημαιῶν Ἑλληνικῶν, μετὰ τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν ἱστιοφόρων σημαιοστολίστων, παρεῖχε θέαμα ἐξαίσιον καὶ πανηγυρικόν.

Ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Βενιζέλου, ἅπαν τὸ πλῆθος χειροκροτεῖ ζητωκραυγάζει καὶ ἀνυπομονεῖ, ζητοῦν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅστις μετά τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸν ἐξώστην πρὸς τὸ ἀδημονοῦν πλῆθος, τὸ ὁποῖον τὸν ὑποδέχεται διὰ ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων. Οὐδεμία ψυχὴ ἔμεινε κατ᾽ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀσυγκίνητος, οὐδεὶς ὀφθαλμὸς ἀδάκρυτος ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει τοῦ Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ.

Τὸν κ. Βενιζέλον προσφωνεῖ ὁ πρόεδρος τῶν Συντεχνιῶν κ. Π. Κράλλης, καταχειροκροτηθείς.

Ἀπαντῶν ὁ κ. Βενιζέλος εἶπεν: «Λυποῦμαι πολὺ διότι ἐπιστρέφω ἐκ τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Λονδίνου χωρὶς νὰ φέρω τὴν ποθητὴν εἰρήνην, παρ᾽ ὅλας τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις, τὰς ὁποίας οἱ Σύμμαχοι ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς συνδιασκέψεως ἐπέδειξαν, ἐστάθη ἀδύνατος ἡ συνομολόγησις τῆς εἰρήνης· τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς τὰς παραλόγους ἀξιώσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ἐλπίζω ὁ πόλεμος νὰ λήξῃ ταχέως καὶ ὑπογραφῇ ἡ εἰρήνη, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ νίκη θὰ στέψῃ τὰ ὅπλα τῶν Συμμάχων κρατῶν». Εἶτα δ᾽ ἀνεφώνησε: «Ζήτω ἡ Θεσσαλονίκη, ζήτω ὁ Ἑλλην. στρατός, ζήτωσαν οἱ στρατοὶ τῶν συμμάχων κρατῶν».

Τὸν λόγον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ διεδέχθησαν χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαί.

Μετὰ ταῦτα δι᾽ αὐτοκινήτου ὁ κ. Βενιζέλος μετὰ τοῦ κ. Ρακτιβάν, μετέβησαν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως μας.

Θεσσαλονίκη Δὶς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΩΜΟΥ

Ὁ θάνατος τοῦ πυροβολητοῦ

Ὁ ἥλιος ξεψυχοῦσε γέρνοντας πίσω ἀπ᾽ τὰ ὁλόλευκα ἀπ᾽ τὴ χιονιὰ βουνὰ ὅπου κυκλώνουν τὴν Κοζάνη, καὶ ψηλὰ τὰ πλάτια τ᾽ Οὐρανοῦ φαντάζανε σὰν ματωμένα ἀπ᾽ τὴν ὥρηα πορφύρα ποὔχαν ἁπλωμένα οἱ τελευταῖες ποὔχαν σβύσει ἀχτῖδες τοῦ ἡλίου. Στὸ νοτιοδυτικὸν ἄκρον τῆς Κοζάνης, σ᾽ ἕνα ὕψωμα ψηλά, εἶχαν οἱ Τοῦρκοι κτίσει τὰ Στρατιωτικὰ Νοσοκομεῖά τους, τὰ ὁποῖα φεύγαντες ἀφῆκαν στὸν δαφνοστεφανωμένο νικητὴ στρατό μας, χωρὶς νὰ προλάβουν καὶ πάρουν μαζί τους οὔτε ἕνα σεντόνι ἀπὸ τὰ κρεββάτια τῶν ἀρρώστων ἢ μιὰ σμίλη ἀπὸ τὸ τέλειόν των χειρουργεῖο.

Σ᾽ αὐτὰ τὰ Νοσοκομεῖα μέσα τὰ πληγωμένα μας λιοντάρια εὑρῆκαν ἀνακούφησι ἀπ᾽ τῶν πληγῶν τοὺς πόνους καὶ μητρικὴ στοργὴ καὶ περιποίησι ἀπὸ τὰς ἀδελφάς, ποῦ ἔστεκαν μὲ μητρικὴ λαχτάρα ἐπάνω ἀπ᾽ τὰ κεφάλια τους ἄϋπνες, ὡς ἄγγελοι παρήγοροι καὶ μὲ τὰ γλυκά τους λόγια χύναν βάλσαμο στῆς πονεμένες τους ψυχές. Μέσα στὴ μεγάλη κάμαρα τοῦ Νοσοκομείου ποῦ ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ ἦταν γιομάτη ἀπὸ κρεββάτια καὶ σὲ κάθε ἕνα ἀπ᾽ αὐτὰ ἐστέναζε κι᾽ ἀπ᾽ ἕνας πληγωμένος λεβέντης μας ἔκανε ὁ ἰατρὸς ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν βραδυνὴ ἐπίσκεψί του, σκορπίζοντας ἐδῶ καὶ κεῖ τὰ παρηγορητικά του στοὺς λεβέντες μας λόγια. Ἡ ἐπίσκεψις τελείωσε κάποια στιγμὴ καὶ ὁ ἰατρὸς ἄφηκε τὴν κάμαρα κείνη γιὰ νὰ πάῃ καὶ στῆς ἄλλες, ἀφοῦ πρῶτα ἔδωκε τὰς καταλλήλους ὁδηγίας στοὺς νοσοκόμους καὶ Ἀδελφάς.

Στὴν γωνία τῆς κάμαρας ἀκριβῶς σ᾽ ἕνα κρεββάτι ἐπάλευε μὲ τὸ Χάρο ἀπ᾽ τὸ πρωῒ ἕνας πυροβολητὴς λεβέντης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐχθρικὴ ὀβίδα εἶχε κόψει τὰ δυό του πόδια στὴν ἔνδοξο ἐκείνην γιγαντομαχίαν τοῦ Σαρανταπόρου, τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπὸ τὰ βλημμοφόρα ἔβγαζε ἕνα βλῆμα, ποῦ θάστελνε στὸ μαῦρο Ἅδη ἀρκετὲς τῶν ἀπίστων ψυχές!

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του μιὰ Ἀδελφή, μὲ ξεπλεγμένα τὰ μαλλιὰ κι᾽ ὁλόλευκα ντυμένη προσηύχετο γιὰ τὴ ψυχή του στὸ Θεὸ καὶ οἱ στερνὲς τοῦ ἡλίου ἀχτῖδες πίπτουσαι σὰν φωτοστέφανος στὸ μέτωπό της, τῆς χάριζαν ἀγγελικὴ μορφή. Ἀγκομαχοῦσε ὁ λεβέντης, σπαράζοντας στὰ κατακόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα π᾽ ἔτρεχε ἀπ᾽ τὴν πληγὴ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ καὶ παραμιλῶντας τοῦ Θανάτου τὸ παραλήρημα, ζητοῦσε μάταια νὰ σφίξῃ γιὰ στερνή, στὴν ἀγκαλιά του, φορὰ τὸ ὁλόξανθο τῆς ὥρηας παρθένας κεφάλι π᾽ ἀγαποῦσε τόσον καιρό! Κι᾽ ἡ ἀδελφὴ πάντα προσηύχετο!.. Καὶ στὴ μεγάλη γύρω κάμαρα εἶχε χυθῆ ἡ παγωμένη σιγαλιὰ ποῦ φέρνει ὁ Θάνατος στὸ ἐμβασμά του!... Καὶ τέλειωσε πιὰ τῆς Ἀδελφῆς ἡ προσευχή! Καὶ γέρνοντας ἀπαλὰ στὸ ὁλόξανθό της κεφαλάκι στοῦ ξεψυχοῦντος λεβέντη τὴν ἀγκαλιὰ ἐκόλλησε τὰ παρθενικά της χείλη στὰ μαραμένα ἐκεῖνα τοῦ πυροβολητῆ κι᾽ ἄφηκε στὸ σῶμά της σὰν πεθαμένο νὰ κλίνῃ στοῦ λεβέντη τὴν ἀγκαλιὰ καὶ μὲ ἀγάπης λόγια ἄρχισε μὲ τὰ κρινόλευκά της χέρια νὰ χαϊδεύῃ τὸ μαραμένο πρόσωπό του, ἐνῷ ὁ λεβέντης θαρρῶντας πῶς σφίγγει τῆς ψυχῆς του τὴν ἀγάπη ἄνοιξε τ᾽ ἀλοίθωρά του μάτια, κυττάζοντας τὸν ἥλιο ποῦ ξεψυχοῦσε κι᾽ ἀπ᾽ τὰ χείλη του ἐβγῆκαν σὰν μακρυνὴ ἠχὼ αἱ λέξεις: «Χρυσῆ μου... Σ᾽ εὐ-χα-ρι-στῶ...» Κι᾽ ἔκλεισε πάλι τὰ μισοσβυσμένα μάτιά του κι᾽ ἄρχισε τὸ παραλήρημα καὶ πάλι τοῦ θανάτου, ἐνῷ ἀκόμα ἔσφιγγε ὅσο μποροῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ὁλόξανθο κεφάλι τῆς Ἀδελφῆς ποῦ τὤχαν αὐλακώσει τὰ δάκρυα τῆς ἀγγελικῆς της ψυχῆς. Ἀλλοίμονον κι᾽ αὐτὴ ἀγαποῦσε! Καὶ ὁ καλός της, ἕνα πανώρηο παλληκάρι πολεμοῦσε στῆς ράχες τῆς Ἠπείρου γιὰ νὰ χαρίσῃ καὶ στοὺς ἐκεῖ βασανιζομένους ἀδελφούς μας τῆς Ἐλευθερίας τὸν γλυκὸ καρπό! Καὶ ἡ καρδιά της ἔτρεμε πάντα σὰν στῆς ἐφημερίδες διάβαζε καταλόγους τῶν πληγωμένων καὶ φονευμένων καὶ ἡ ψυχή της ἔκλαιγε σὰν συλλογίζετο πῶς μποροῦσε πληγωμένος νὰ κοίτεται σὲ κανένα Νοσοκομεῖο, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ νάχῃ ἀπάνω ἀπ᾽ τὰ προσκέφαλό του Ἀδελφὲς ποῦ νὰ τοῦ χαρίζουν τὰς περιποιήσεις των καὶ τὰ χάϊδια των...καὶ ζήλευε!...

Πόσο πονεῖ κανένας σὰν ἀγαπᾷ ἀληθινά!..

Γιαυτὸ κι᾽ αὐτὴ ἔγυρε μὲ πόνο στοῦ πληγωμένου τὴν ἀγκάλη! Γιαυτὸ κι᾽ αὐτὴ ἐκόλλησε τὰ παρθενικά της χείλη σ᾽ ἐκεῖνα τοῦ πληγωμένου!...

Γιαυτό!... Γιατ᾽ ἀγαποῦσε!...

Ξάφνου ὁ κρότος μιᾶς κανονιᾶς ἔκανε τὰ τζάμια τῆς κάμαρας νὰ τρίξουν, κι᾽ ὡς ποῦ νὰ συνέλθουν οἱ πληγωμένοι, δεύτερη ἀκούγεται, ὕστερα τρίτη κ.᾽ ἄλλες πολλές!... Κι᾽ ὁ λεβέντης πυροβολητὴς ποῦ ξεψυχοῦσε σὰν ἄκουσε τὸν κρότο ἄνοιξε καὶ πάλι τὰ μισοσβυσμένα μάτια του καὶ θαρρῶντας πῶς εἶνε καλὰ κι᾽ ἔχει τὰ πόδια του, τινάχθηκε ἀπ᾽ τὸ κρεββάτι καὶ μέσα στὸ παραλήρημά του φώναξε: «Δῶστέ του φωτιά. Ἐμπρός, πάρε τὸ βλῆμα. Μπράβο, ὡραῖα, ζ...ή...τ...ω. Ἔ...φυ...γ...εν...κα...ν...ο...ν...ι...ε...υ...χ...α...ρ...». Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ λέξι καὶ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν αἱμοραγία ποῦ τοὖρθε στὰ πόδια σὰν τινάχθηκε ἀπ᾽ τὸ κρεββάτι, ξεψύχησε στῆς Ἀδελφῆς τὰ χέρια, εὐχαριστημένος καὶ ὑπὸ τοὺς κρότους τῶν κανονιῶν, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε ζήσει. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κείνη τὴ μέρα εἶχε διώξει τὸν ἐχθρὸ στὸ Κωμανὸ κι᾽ ἐξακολουθοῦσε τὸ δαφνοστεφανωμένο δρόμο του στὰ ἐμπρός, σπεύδοντας νὰ χαρίσῃ καὶ στοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας ποῦ μὲ λαχτάρα πρόσμεναν τῆς Ἐλευθερίας τὸν ἀνθό!.. Δόξα στὸν τιμημένο πυροβολητή! Τιμὴ καὶ καύχημα εἰς τοὺς γονεῖς του γιὰ τὸν τρισένδοξο θάνατό τους. Δόξα στὸν Ἑλλ. Στρατό.

Κοζάνη ΜΑΝ. Γ. ΒΑΡΟΥΤΣΟΣ

Πῶς κατελήφθησαν τὰ Γρεβενὰ

Ἦτο νύχτα βαθειά· σκοτεινὸς πέπλος ἐσκέπαζε τὰ πάντα καὶ μόνον τὸ χιόνι, ποῦ ἀδιάκοπα ἔπεφτεν, ἔδειχνεν ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν μιὰ πλαγιὰ βουνοῦ. Δίπλα στὸ μικρὸ αὐτὸ βουνάκι, ἐκοιμῶντο οἱ στρατιῶτες ἑνὸς λόχου Εὐζώνων, ποῦ πήγαιναν νὰ καταλάβουν τὰ Γρεβενά. Ὁ ἄγριος βορρηᾶς ἐβογγοῦσε φοβερὰ καὶ τὸ χιόνι ἄρχισε λίγο-λίγο νὰ γίνεται βροχή, μὰ τί βροχὴ-λὲς ὁ Θεὸς καὶ τὰ στοιχειὰ εἶχαν πόλεμο καὶ σὰν νὰ προέβλεπε τί θὰ ἐγένετο. Οἱ εὔζωνοι ποῦ εἶχαν πέσει πάνου στὰ κλαριά, ἐτουρτούριζον ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἐκεῖ ἄκουε κανεὶς τὴν ἀθάνατον εὐζωνικὴν ὁμιλίαν, ἡ ὁποία μετ᾽ ὀλίγον ἔπαψε γιὰ νὰ τὴν διαδεχθῇ ὁ ὕπνος, ποῦ εἶχαν δυὸ μέρες νὰ κλείσουν μάτι. Ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευεν. Οἱ εὔζωνοι ἀπὸ τὰς ὁδοιπορίας καὶ τὰ ξενύχτια ἔκλεψαν ἀμέσως τὸν ὕπνον. Δὲν παρῆλθον ὅμως οὔτε τρεῖς ὧρες καὶ ὁ σκοπὸς ἀπὸ τὸ καραοῦλι τρεχᾶτος φθάνει καὶ εἰδοποιεῖ τὸν λοχαγὸν ὅτι ᾽φάνηκεν ἕνα ἀπόσπασμα ἐχθρικό. Ὁ ἀρχηγὸς ἀμέσως δίδει διαταγὴν καὶ ὅλοι οἱ εὔζωνοι εὑρέθησαν ἐπὶ ποδός. Ἄλλοι ἔτριβον τὰ μάτια τους, ἄλλοι ἡτοιμάζοντο καὶ τέλος μετὰ ἕνα τέταρτον τὸ γενναῖο σῶμα περιέμενεν ἀνυπομόνως τὸν ἐχθρόν. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ πλησιάζῃ ἡ πρωτοπορεία τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν πάνω κάτω τριπλάσιοι ἀπὸ τοὺς δικούς μας καὶ μὲ κάθε θυσίαν ἤθελαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν προέλασιν τῶν εὐζώνων, ποῦ πήγαιναν νὰ καταλάβουν τὰ Γρεβενά.

Οἱ εὔζωνοι, ὅσον ἐπλησίαζον οἱ ἐχθροί, τόσον ἀδημονοῦσαν καὶ περιέμενον νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν Τούρκων. Ὁ λοχαγὸς μετ᾽ ὀλίγον διατάσσει νὰ διαιρεθοῦν εἰς δύο καὶ νὰ καταλάβουν τὰ δύο ὑψώματα, τὰ ὁποῖα ἐδέσποζον τῆς ὁδοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἤρχοντο οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ ὁποῖοι προχωροῦσαν ἐν ἀλλαλαγμῷ.

Μετὰ τὴν παράταξιν ὁ λοχαγὸς διατάσσει πῦρ καὶ εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὁμοβροντία πυροβολισμῶν θέτει τοὺς Τούρκους μεταξὺ δύο πυρῶν. Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐφοβήθησαν καὶ πολύ, διότι ἐνόησαν ἐκ τῶν πυροβολισμῶν, ὅτι δὲν ἦσαν καὶ πολλοὶ οἱ εὔζωνοι καὶ ἀμέσως καὶ αὐτοὶ ὀχυρωθέντες ἐκ τοῦ προχείρου ὑπεδέχθησαν τὸ πῦρ μὲ τὰς ἀγρίας ἐκείνας ἰαχάς των, οἱονεὶ ἀποδίδοντες τὰ ἴσα εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις φωνὰς τῶν εὐζώνων μας.

Ὁ γενναῖος λοχαγός μας, ὄρθιος στὴ δεξιὰ πτέρυγα μὲ μιὰ φωνὴ βροντώδη ἐνθαρρύνει τοὺς ἄνδρας του, τῶν ὁποίων ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῶν ἀπίστων ἔφθασε μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ μὴ ἀρκοῦνται εἰς τὰ ὅπλα, ἀλλὰ νὰ θέλωσι νὰ τοὺς πιάσουν ζωντανούς.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐπίσης ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμός, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα ἀθάνατον ἐπιλοχία καὶ ἔτρεχαν πάντα ἐμπρός, φιλοτιμούμενοι ποιὸς νὰ σκοτώσῃ τοὺς περισσοτέρους.

Ἡ μάχη εὑρίσκετο τώρα εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ παρ᾽ ὅλον τὸν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον κατέβαλον οἱ δικοί μας δὲν ἠμπόρεσαν νὰ δεκατίσουν τοὺς ἐχθρούς, διότι ἐπολεμοῦσεν ἕνας πρὸς πέντε.

Οἱ Τοῦρκοι πίπτουν διαρκῶς καὶ σπανίως τὸ τουφέκι τοῦ εὐζώνου ἀποτυγχάνει καὶ ὅμως οἱ ἐχθροὶ δὲν ὑποχωροῦν. Τέλος ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποφέρωσι καὶ περισσότερον, διότι εἶχον νὰ κάμουν μὲ εὐζώνους καὶ ὑπεχώρησαν ὀλίγον διὰ νὰ ἀντιτάξωσιν ἀπὸ ἐκεῖ περισσοτέραν ἀντίστασιν. Ἡ βρονταῖς τῶν ὅπλων καὶ τοῦ ἀστραπολεκιοῦ, ποῦ ἀδιάκοπα ἔπεφτε μὲ τὴ βροχή, μαζὺ μὲ ταῖς ἄγριες φωνὲς τῶν Τούρκων καὶ μὲ τὰς ἐνθουσιώδεις κραυγὰς τῶν εὐζώνων, ἀπετέλουν μιὰ δύναμι, ποῦ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἐκλόνιζε τὸ ἔδαφος.

Τὸ θέαμα τῆς λάμψεως τῶν πυροβολισμῶν ἦτο ἀγρίως μεγαλοπρεπὲς καὶ ἡ λάμψις ἐχρησίμευεν ὡς προβολεὺς τῶν μαχομένων μέσα στὸ βαθύτατο καὶ μαῦρο σκοτάδι. Ἠγωνίζετο ἡ Ἐλευθερία πρὸς τὴν Τυραννίαν, ὁ Σταυρὸς μὲ τὴν ἡμισέληνον, ὁ πολιτισμὸς πρὸς τὴν βαρβαρότητα.

Ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν αὐτὴν ὁρμήν, μὲ τὸ αὐτὸ πεῖσμα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους εὐζώνους μας ἐν τῇ ὁρμῇ των πίπτουν μέσα στὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη, ποῦ μόνον τὸ σιγανὸ κελάρυσμα τοῦ ποταμοῦ καὶ ὁ ἀντίλαλος τοῦ κούκκου θὰ τοὺς κάνῃ συντροφιά.

Ὁ λοχαγός, βλέπων ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκτοπήσῃ τοὺς Τούρκους, ὑποχωρεῖ μὲ ὀλίγους ἄνδρας καὶ καταλαμβάνει τὸ κάτωθεν τῆς ρεμματιᾶς μέρος, ὅπου εἶχαν ὀχυρωθῆ οἱ Τοῦρκοι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ βάλλει κατὰ τῶν Τούρκων διὰ πυκνοῦ πυρός.

Οἱ Τοῦρκοι τώρα πλέον ἔδειξαν σημεῖα ὑποχωρήσεως καὶ πρῶτον μὲν σιγὰ-σιγά, ἔπειτα δὲ ταχέως ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Ὡς τόσον ἄρχισε νὰ φέγγῃ καὶ ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ γίνεται καθαρώτατος καὶ τὸ ἅρμα τοῦ διφρηλάτου ἡλίου ἐφαίνετο σὰν νὰ μετεῖχε τοῦ θριάμβου τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Τοῦρκοι καταδιωκόμενοι ἀπὸ τοὺς εὐζώνους ἔρριχναν καὶ τὰ ὅπλα των καὶ τὰ σπαθιά των, γιὰ νὰ σωθοῦν, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἐπληρώθησαν καλὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μας, οἱ ὁποῖοι ᾽πάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμό τους δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀλύπητα νὰ χύνεται τὸ αἷμα τοῦ αἱμοβόρου κατακτικοῦ.

Τέλος ἀφοῦ ἐπ᾽ ἀρκετὸν κατεδίωξαν τοὺς Τούρκους, χωρὶς οὐδόλως ν᾽ ἀναπαυθοῦν, ἐβάδισαν πρὸς τὰ Γρεβενά, ὅπου οἱ κάτοικοι τοὺς περιέμενον ἐναγωνίως καὶ μάτην ἐπὶ ὅλην τὴν νύκτα εὑρίσκοντο ἐπὶ ποδός, διότι ἦσαν εἰδοποιημένοι.

Ἐπὶ τέλους ἀντίκρυσαν τοὺς ἀνδρείους ἐλευθερωτάς των καὶ μὲ δάκρυα συγκινήσεως ἐφιλοῦσαν τὸ ἱερὸν χῶμα ποῦ ἐπατοῦσαν οἱ εὐσταλεῖς εὔζωνοί μας.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τοὺς περιποιηθοῦν καὶ μὲ κάθε τρόπον προσεπάθουν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των. Ἡ ἡμέρα ἐπέρασεν ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ ἡ ἐλευθερία ἥπλωσε τὰς πτέρυγάς της, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Αἰμιλιανοῦ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔφθασε καὶ τὸ κύριον σῶμα μὲ τὸν Συνταγματάρχην, ὁ ὁποῖος ἅμα ἔμαθε τὸν θρίαμβον τῶν εὐζώνων, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου λοχαγοῦ καὶ συνεχάρη τοὺς ἀνδρείους συμμαχητάς του. Ἔπειτα στρέψας τὸν λόγον ὁ Συνταγματάρχης πρὸς τοὺς φονευθέντας εἶπε: «Δὲν ἀπέθανον αὐτοὶ ζοῦν αἰώνια καὶ κοιμῶνται τὸν γλυκὺ ὕπνο, τὸν ὁποῖον τοὺς παρέχει τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς δόξης καὶ τὸ γλυκὸ φιλὶ ποῦ φτερουρίζουσα τοὺς δίδει ἡ Νίκη...»

Ἀθῆναι ΒΑΣΟΣ ΚΑΤΟΥΝΗΣ

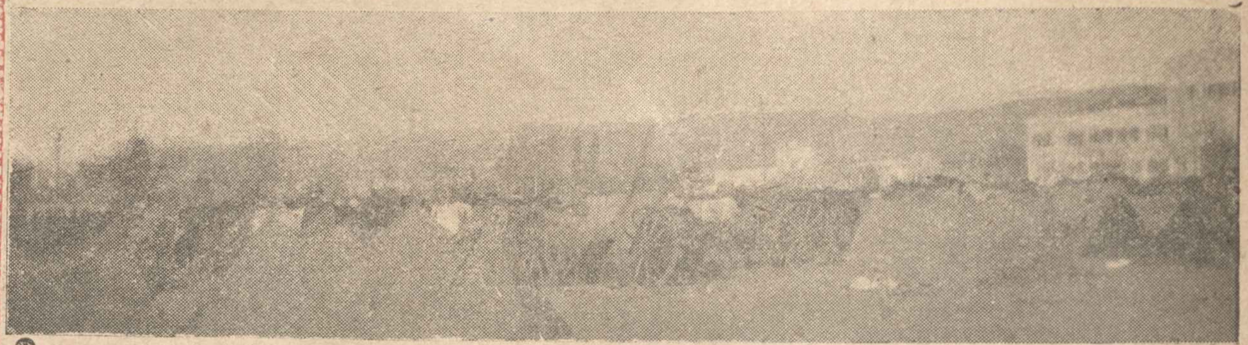

Κατασκήνωσις τοῦ στρατοῦ μας εἰς Φιλιππιάδα

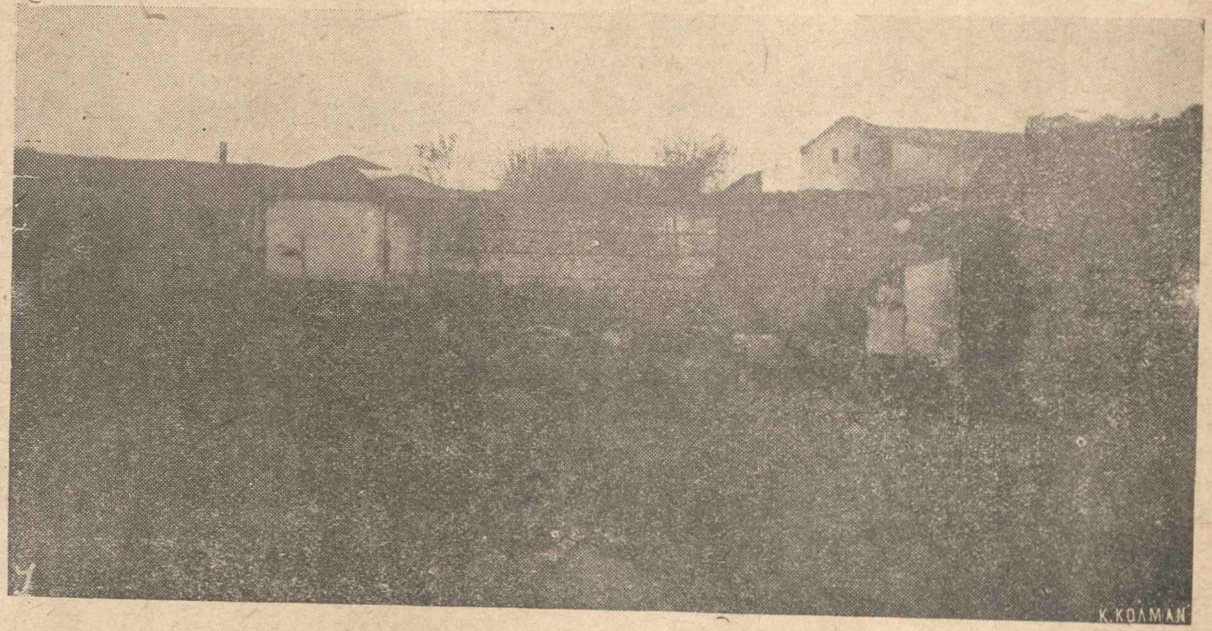

Χωρίον πέριξ τῶν Ἰωαννίνων πυρπολούμενον

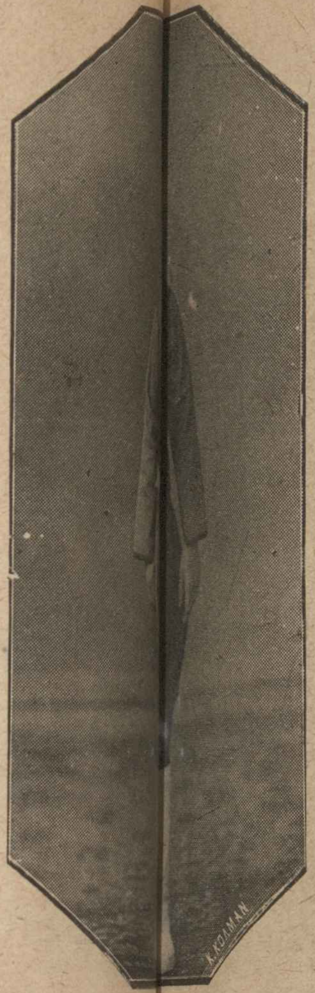

Ὁ πρωτότοκος υἱὸ πρίγκηπος Γεωργίου

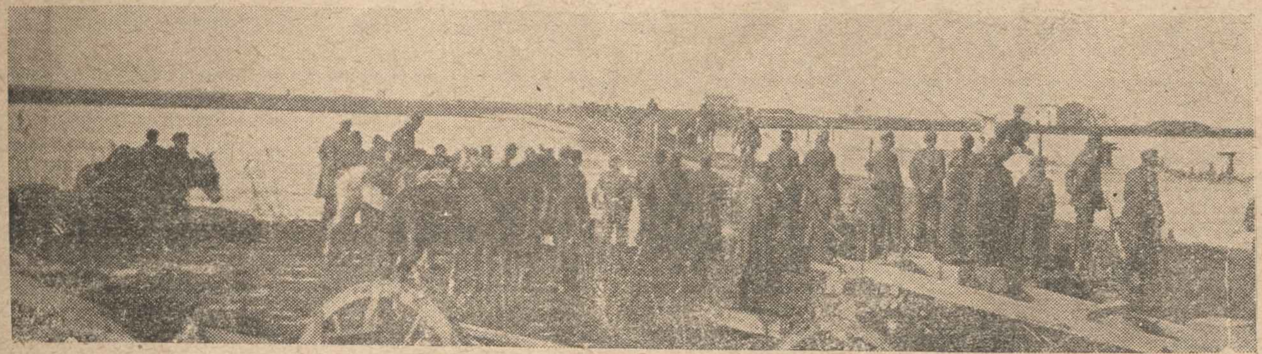

Προφυλακαὶ διερχόμεναι ποταμὸν

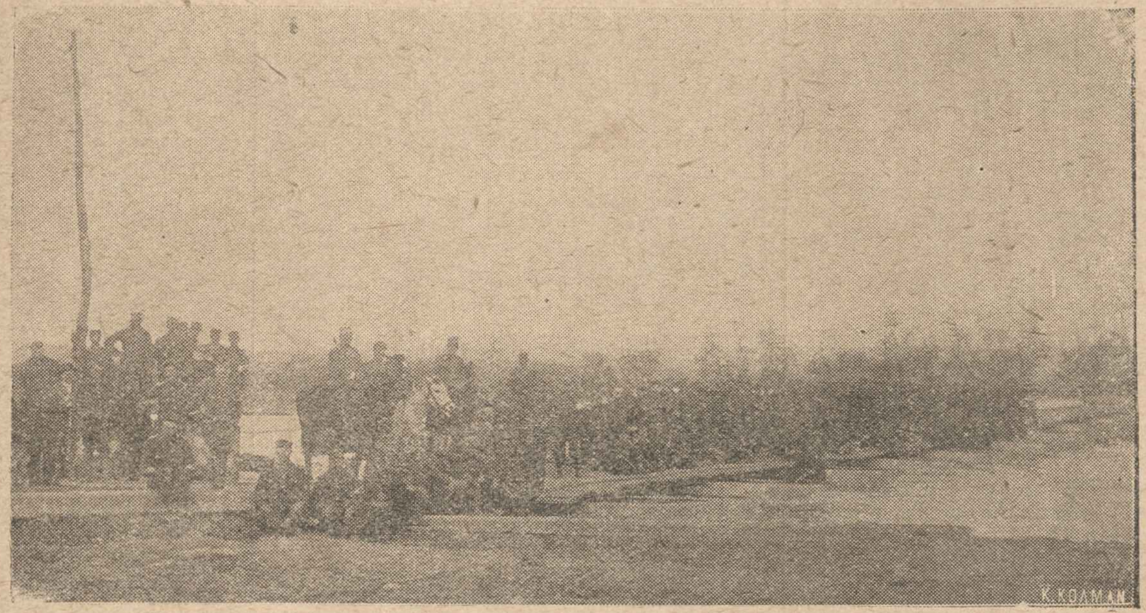

Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐπὶ τῆς κατασκευασθείσης ξυλίνης γεφύρας τοῦ ποταμοῦ Ἀξιοῦ. — (Ἀπ. Ἠλ. Διαμαντόπουλος)

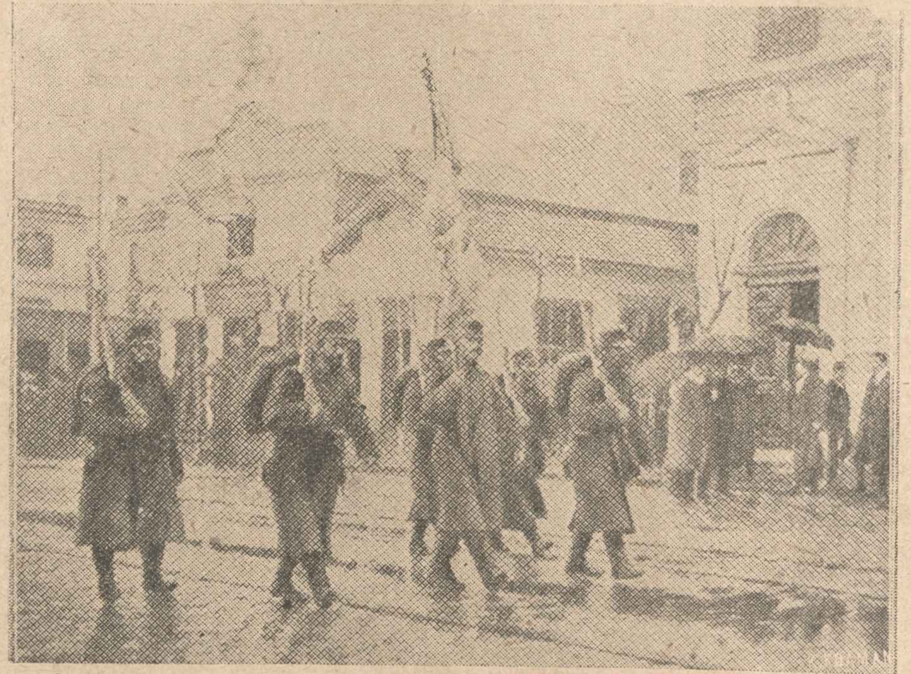

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς Θεσσαλονίκην

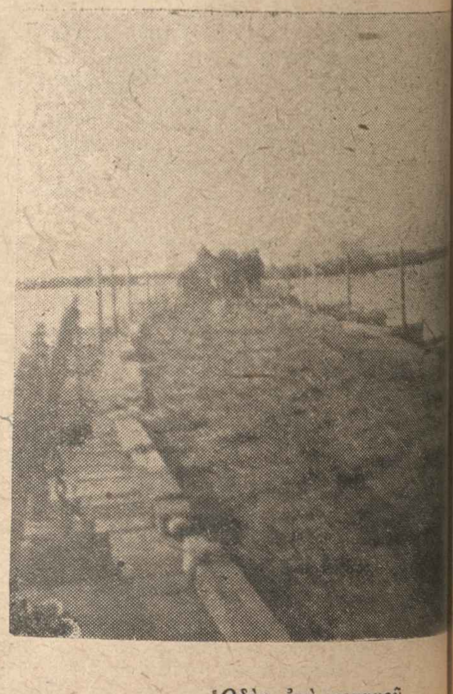

Ὁδὸς ἐπὶ ποταμοῦ

ΗΠΕΙΡΟΣ.— *Τὸ κουρεῖον τοῦ στρατοπέδου*

Ἐπίταξις τῶν κτηνῶν ἐν Ἀργοστολίῳ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΑ

21 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Οὔγος καὶ Μαρουσία

Πραγματικῶς δὲ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ πλαγία θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθε δι᾽ αὐτῆς εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ ὡραία Μαρουσία, ἥτις, ὡς πριγκήπισσα τῆς Ρώμης δικαιωματικῶς ἠδύνατο νὰ μετέσχῃ τοῦ τιμηματικοῦ ἐκείνου δείπνου.

Ἡ περίφημος ἑταίρα ἦτο τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν ὅλῃ της τῇ καλλονῇ.

Τὸ σαγηνευτικώτερον μειδίαμα ἐκόσμει τὰ κοράλινα χείλη της καὶ οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί της ἔλαμπον μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν λάμψιν, ἡ ὁποία τόσους καὶ τόσους εἶχεν ἑλκύσει.

Ἐχαιρέτησεν δι᾽ ἐπιχαρίτου νεύματος ἡ κόρη τῆς Θεοδώρας τοὺς συμπότας, καὶ ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν συμπαρακαθημένων Πάπα καὶ Βασιλέως.

Ὁ Οὔγος ἀνεγνώρισε τότε τὴν ἀλήθειαν τῶν λεχθέντων ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ ἐδικαιολόγησε τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος εἶχε νυμφευθῆ τὴν ὡραίαν ἐκείνην γυναῖκα.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ὁ Οὔγος δὲν ἐγνώριζε τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, καθ᾽ ὅσον ἡ ἐπιτηδεία ἑταίρα εἶχε κατορθώση νὰ πιστευθῇ ἡ φήμη, ὅτι ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου :

Παρετήρει λοιπὸν ἀπλήστως ὁ Βασιλεὺς τὴν Μαρουσίαν καὶ ὁλονὲν νέα θέλγητρα ἀνεκάλυπτεν εἰς αὐτήν.

—Πριγκήπισσα, τῆς ἐψιθύρισεν αἴφνης, καθιστάμενος τολμηρὸς ἐκ τῆς κατεχούσης ἤδη αὐτὸν μέθης, πριγκήπισσα, μακαρίζω τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὰς ἀγκάλας συζύγου, ὡς σεῖς.

—Μὲ κολακεύετε, βασιλεῦ! ἀπήντησεν αὕτη μειδιῶσα ἐπιχαρίτως.

—Ὄχι ! προσέθεσεν ὁ Οὔγος, ὁλονὲν ἐξαπτόμενος ἐκ τῆς θέας της, ὄχι ! Ὁρκίζομαι εἰς τοὺς προγόνους μου ὅτι ζηλεύω τὸν ἀδελφόν μου, καίτοι ἀποθανόντα !

—Μὴ τὸ λέγετε αὐτό, δὲν εἶνε δυνατόν ! ἀπεκρίθη ἡ Μαρουσία βαίνουσα ἐπὶ προδιαγεγραμμένου σχεδίου.

Καὶ ἡ ὁμιλία ἐξηκολούθησε μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος ἕως ὅτου ἡ Μαρουσία ἐνόησεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς τελείως πλέον ἐτρώθη ἀπὸ τὸ κάλλος της.

—Θὰ σᾶς ἀναμένω αὔριον εἰς τὰ ἀνάκτορά μου ! εἶπε τότε εἰς τὸν Οὔγον ἡ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἀπεχώρησε τοῦ δείπνου, ἐνῷ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες παρεδίδοντο εἰς τὰ συνήθη ὄργια, τὰ ἐπακολουθοῦντα μετὰ τὰς Παππικὰς ἑστιάσεις.

Ἡ τέχνη τῆς Μαρουσίας

Ὅταν τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἡ μέθη τοῦ βασιλέως εἶχε παρέλθει πλέον, μία μόνη ἀνάμνησις ἔμεινε εἰς αὐτόν.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς θελκτικῆς ἑταίρας, τὴν εἰκόνα τῆς ὁποίας πάντοτε ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει ἀπέναντί του.

Ὁ ἔρως, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν πλήρη ὀργίων παρελθοῦσαν νύκτα εἶχε συλλάβει ὁ πρίγκηψ πρὸς τὴν Μαρουσίαν, δὲν παρῆλθε μαζὺ μὲ τὴν μέθην, τοὐναντίον τὴν πρωΐαν αὐτήν, ὁπότε ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διήγησίν μας, ὁ Οὔγος ἀπὸ μίαν μόνον σταθερὰν ἰδέαν, ἀπὸ ἕνα μόνον πόθον κατείχετο, νὰ ἐπανίδῃ τὴν ὡραίαν ἑταίραν.

Ἐκαλλωπίσθη ὁ τραχὺς πολεμιστὴς καὶ τὴν δεκάτην ὥραν μετέβη εἰς τὰ Ἀνάκτορα τῆς πριγκηπίσσης, ἔνθα αὕτη ἀγωνιωδῶς τὸν ἀνέμενε.

—Δέσποινα τῆς Ρώμης, τῆς εἶπεν ὁ βασιλεὺς παρατηρῶν αὐτὴν περιπαθῶς, ἔρχομαι νὰ σὲ ἴδω συμφώνως πρὸς τὴν πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν χθὲς μοῦ ἀπηύθυνες. Αἰσθάνομαι εὐτυχίαν μεγάλην ἐπαναβλέπων σε. Δέσποινα τῆς Ρώμης ἔρχομαι νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σου τὸν θαυμασμόν μου καὶ τὴν λατρείαν μου πρὸς τὸ οὐράνιον κάλλος σου.

—Σὲ εὐχαριστῶ βασιλεῦ, ἀπήντησε τρυφερῶς ἀτενίζουσα αὐτὸν ἡ Μαρουσία, διὰ τὰς τόσον κολακευτικὰς ἐκφράσεις σας αἱ ὁποῖαι μὲ καθιστῶσιν εὐτυχῆ, εὐτυχεστάτην, καθ᾽ ὅσον προέρχονται ἀπὸ τὸν ἔνδοξον νικητὴν τῶν Σαρακηνῶν.

Ἤρχισε τότε μεταξὺ τοῦ Οὔγου καὶ τῆς ἑταίρας μακρὰ συνδιάλεξις, ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν παραταθεῖσα.

Ἡ διαβολικὴ κόρη τῆς Θεοδώρας τόσην χάριν τόσην εὐφυΐαν, τόσην γοητείαν ἀνέπτυξε κατὰ τὴν συνδιάλεξιν αὐτήν, ὥστε ὁ βασιλεὺς. Οὔγος τελείως πλέον ἐτρώθη ἀπὸ τὰ θέλγητρά της.

Ἦτο ἐπιτηδεία ἡ ἐρωμένη τοῦ Πάπα.

Γνωρίζουσα τὴν φιλοδοξίαν τοῦ συνομιλητοῦ της περιέγραψε μὲ τὰ σκοτεινότερα χρώματα τὴν κατάστασιν τῆς Ἁγίας πόλεως καὶ μὲ μελαγχολίαν ἐξεδήλωσε τὴν λύπην της, διότι αὐτὴ ὡς ἁπλῆ γυνή, δὲν ἠμποροῦσε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ πριγκηπάτου της.

—Ὢ ! Ἐὰν εἶχον, ὡς συνάρχοντα ἕνα ἄνδρα, εἶπεν ἡ διεφθαρμένη γυναῖκα, βεβαίως θὰ κατώρθωνα νὰ ἀνακτήσῃ ἡ Ἁγία πόλις τὴν ἀρχαίαν αἴγλην της καὶ θὰ ἐπέβαλα τὸν σεβασμὸν εἰς πάντας !...

Ὁ πολύκλαυστος σύζυγός μου ὁ μαργράδος Γουῆς δυστυχῶς ἀπέθανε ! Θρηνῶ τὴν στέρησιν ἀγαπητοῦ συζύγου, ἀλλὰ ἀπελπίζομαι διὰ τὴν ἀπώλειαν πολυτίμου συνάρχοντος !

Ὁ Οὔγος ἐμπίπτει εἰς τὴν παγίδα

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Βασιλεὺς ἀνεσκίρτησε.

Μία ἰδέα, ὡς ἀστραπή, εἶχε διέλθει ἀπὸ τὸν νοῦν του.

Ἐάν...

Ἐὰν συνήνωνε τὴν ζωήν του μὲ τὴν πολυθέλγητρον πριγκήπισσαν τῆς Ρώμης ;

— Διατί ὄχι ;

Ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ ὡραιοτέραν σύζυγον καὶ ἱκανωτέραν Βασίλισσαν ;

— Μήπως διὰ τοῦ γάμου αὐτοῦ δὲν θὰ καθίστατο πρίγκηψ τῆς Ρώμης ;

Ἡ σκέψις, ὅτι ἦτο κακὸν νὰ νυμφευθῇ τὴν σύζυγον τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του, οὔτε ἐπέρασε κἂν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

Τοιαῦται λεπταὶ σκέψεις κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους χρόνους τῆς παπωσύνης δὲν εἶχον καμμίαν ἀξίαν.

Τὸ συμφέρον μόνον καὶ ἡ ἡδονὴ ἐβασίλευε τοὺς αἰῶνας τούτους, λέγει ὁ διηγούμενος τὰ ἀνωτέρω χρονογράφος.

Ἐγονυπέτησεν ὁ βασιλεὺς ἐνώπιον τῆς δολοφονησάσης τὸν ἀδελφόν του Ἑταίρας καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της εἶπε.

— Δέσποινα τῆς Ρώμης, τὸ κάλλος σου καὶ ἡ εὐφυΐα σου ἐδέσμευσεν διὰ παντὸς τὴν ψυχήν μου εἰς σέ ! Ὡραία Μαρουσία θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν, ἐὰν θὰ εἰσακούσῃς τὴν παράκλησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ κάμω. Θέλω, πριγκήπισσα, νὰ συνδέσω τὴν ζωήν μου μὲ σέ, κατέχομαι ἀπὸ τὸν θερμὸν πόθον νὰ ἴδω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου λάμπον τὸν βασιλικόν μου στέμμα. Δέχεσαι τὴν αἴτησίν μου ταύτην τὴν ὁποίαν περιπαθὴς καὶ διάπυρος τώρα ὑποβάλω ;

Ἡ Μαρουσία, μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους προσεποιήθη, ὅτι συγκινεῖται, ταπεινώσασα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπε :

— Ἡ πρότασίς σου, ἡ μεγάλη αὐτὴ τιμή, τὴν ὁποίαν προσφέρεις, μὲ ταράσσει. Μεγαλειότατε... Καθίσταμαι εὐτυχής, ἐνῷ συγχρόνως κάποια ἀνησυχία μὲ κατέχει... Ἠμπορῶ ἄράγε, βασιλεῦ, νὰ νυμφευθῶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος συζύγου μου ;

— Πριγκήπισσα, προσέθεσε τότε ὁ Οὔγος, τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ ἀνασκιρτήσουν ἐκ χαρᾶς εἰς τὸν τάφον των διὰ τὴν ἕνωσιν αὐτήν ! Δέξου τὴν πρότασίν μου ! Τοιουτοτρόπως καὶ οἱ δύο μας θὰ γίνωμεν εὐτυχεῖς. Τὸ καθῆκόν σου ἄλλως τε πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας ὑπηκόους σου ἐπιβάλλει τοῦτο !

Ἡ πονηρὰ κόρη τῆς Θεοδώρας ἔδειξεν ὅτι συναισθάνεται τὴν μεγάλην δύναμιν τῶν τελευταίων τούτων λόγων καὶ ἐπί τινα λεπτὰ ἔμεινεν ἄφωνος, ὡς νὰ ἐσκέπτετο δῆθεν, διὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ λάβῃ.

— Ἀπάντησε, πριγκήπισσα, ἀπάντησε εἶπε καὶ πάλιν, ὁ Οὔγος, ὁ ὁποῖος ἐφλέγετο ὁλονὲν περισσότερον νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ὡραιοτάτην ἐκείνην γυναῖκα.

— Δός μου προθεσμίαν μιᾶς ἡμέρας διὰ νὰ σκεφθῶ, ἐψέλλισε τέλος ἡ ἑταίρα. Αὔριον τὴν ἰδίαν ὥραν θὰ ἔχῃς τὴν ἀπάντησίν μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀποφασίσω ἀμέσως.

Οἱ γάμοι τοῦ Οὔγου καὶ τῆς Μαρουσίας

Εἶνε περιττὸν βεβαίως νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἡ ἀπάντησις τῆς Μαρουσίας ἦτο καταφατική.

Μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας τὸ μέγα τοῦτο γεγονὸς ἀνηγγέλλετο εἰς τὸν Ρωμαΐκὸν λαόν, ὅστις ἠλάλαξεν ἀπὸ χαρὰν περιμένων μεγαλοπρεπεῖς ἑορτὰς κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν γάμων.

Πραγματικῶς δὲ αἱ γενόμεναι τελεταὶ κατὰ τοὺς γάμους τῆς Μαρουσίας καὶ τοῦ Οὔγου ἦσαν πολυτελέσταται καὶ ἐστοίχιζαν ἄφθονα χρήματα.

Ὁλόκληρος ἡ πόλις εἶχε διακομισθῆ καὶ πρᾶγμα παράδοξον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ὁδοί της ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς νύκτας ἐφωταγωγοῦντο.

Οἱ γάμοι ἐγένοντο εἰς μίαν τῶν μεγαλειτέρων ἐκκλησιῶν καὶ εὐλογήθησαν ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ πάπα τοῦ νεαροῦ Ὀκταβιανοῦ ὅστις εἰς τὴν ἱστορίαν εἶνε γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης ΙΑ΄.

Οἱ τοῖχοι τῆς ἐκκλησίας ἦσαν στολισμένοι μὲ ἄνθη καὶ ὁλόκληρον τὸ παπικὸν ἱερατεῖον παρευρίσκετο εἰς αὐτήν.

Ἡ Μαρουσία ἐνδεδυμένη λευκὴν ἐσθῆτα ἦτο ὡραιοτάτη καὶ προσείλκυε τὴν προσοχὴν πάντων ἀποθαυμαζόντων τὸ κάλος της.

Ὁ Οὔγος φορῶν λαμπρὰν ἱπποτικὴν στολὴν παρεῖχε τέλειον τύπον ἀνδρὸς γενναίου καὶ ὑπερηφάνου ἡγεμόνος.

Ὅλοι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐμακάριζον τὸ νεόνυμφον ζεῦγος τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον προιωνίζετο εὐτυχέστατον πραγματικῶς.

Νέφη εἰς τὸν ὁρίζοντα

Ἡ εὐτυχία ὅμως ἐκείνη ἦτο δυστυχῶς φαινομενικὴ μόνον.

Ὅταν ὁ γλυκὺς μὴν τοῦ μέλιτος παρῆλθεν, ἀμέσως ἀνεφάνησαν νέφη εἰς τὸν συζυγικὸν ὁρίζοντα τῶν νεονύμφων.

Μικραὶ δυσαρέσκειαι ἤρχισαν νὰ γενῶνται μεταξύ των καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἐλαφροὶ διαπληκτισμοὶ ἐπηκολούθησαν.

Ἀλλὰ ποία ἦτο ἡ αἰτία τῶν διαπληκτισμῶν αὐτῶν ;

Ἕνα δεκαεξαετὲς μειράκιον, ὡραιότατον καὶ σφριγηλότατον, μὲ δυὸ μεγάλα ὁλόμαυρα μάτια καὶ μὲ τὸν μύστακα μόλις διαφαινόμενον ἄνωθεν κοραλλίνων χειλέων παρῆγε τὰς δυσαρεσκείας ταύτας μεταξὺ τῶν δύο συζύγων.

Τὸ μοιράκιον αὐτὸ ἦτο γέννημα τῶν ἐρώτων τῆς Μαρουσίας μὲ ἕνα παλαιὸν φίλον μας, τὸν μαρκήσιον Ἀδαλβέρτον καὶ ὠνομάζετο Ἀλβερῖκος.

Ὁ Διηγούμενος ἀνωτέρω χρονογράφος λέγει, ὅτι αἱ σχέσεις τῆς Μαρουσίας μὲ τὸν νεαρὸν Ἀλβερῖκον εἶχον ἐμβάλει εἰς ζυλοτυπίαν τὸν βασιλέα Οὔγον, ὁ ὁποῖος δὲν ἠνείχετο νὰ βλέπῃ ποτὲ τὴν σύζυγόν του θωπεύουσαν τὸν υἱόν της.

Ἕνα ῥάπισμα

Ὁ Οὔγος, τοῦ ὁποίου αἱ ὑπόνοιαι καὶ ἡ ζυλοτυπία καθημερινῶς ηὔξανον, ἐζήτησε τέλος μίαν ἡμέραν νὰ ὁμιλήσῃ ἐντελῶς ἰδιαιτέρως μὲ τὴν σύζυγόν του διὰ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

— Βασίλισσα, τῆς εἶπε κατὰ τὴν συνδιάλεξιν αὐτὴν ὁ Οὔγος μὲ τὸ τραχὺ ὕφος ἑνὸς πολεμιστοῦ, ἔχω νὰ σοῦ προβάλω μίαν ἀπαίτησιν.

Ἐπιθυμῶ νὰ ἀποβάλῃς ἀπὸ τὰ ἀνάκτορά μας τὸν Ἀλβερῖκον ! Ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ ἡ ἀποπομπὴ αὐτή !

Ἡ Μαρουσία ἐταράχθη, μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους καὶ ἔκπληκτος παρετήρησε τὸν σύζυγόν της.

(Ἡ Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

Η ΓΡΗΑ ΡΟΔΟΥΛΑ

— Πᾶμε ;

— Ποῦ; φίλε μου.

— Στὴ γρηὰ Ροδοῦλα.

— Πᾶμε· νὰ σοῦ ᾽πῶ, θὰ περάσῃ καὶ ἡ ὥρα.

Καὶ σ᾽ ἀλήθεια κινήσαμε μὲ τὸ φίλο μου γιὰ τὴ γρηὰ Ροδοῦλα, τὴν ξακουστή, τὴν παραμυθιστοροῦ, ποῦ τἄλεγε μ᾽ ἕνα τέτοιο τρόπο ποῦ ἔμενες μ᾽ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ἡ γρηοῦλα αὐτὴ ἔμεινε σὲ μιὰ καλύβα, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου. Γρηὰ μὲ τὰ οὖλα της· ἀγαθή, καλόγνωμος καὶ συμβουλατόρισα σὲ κάθε γείτονα καὶ σὲ κάθε χωριανό της. Μὰ... τί συμβουλές! μὲ παραμύθια, μὲ παραβολές. Ὅταν πήγαινες στὸ καλυβάκι της νὰ τῆς ζητήσῃς συμβουλὴ — γιατὶ τἄχε τετρακόσια—, ἀφοῦ σὲ καλοδεχότανε μὲ τὸ «καλῶς τὸ παιδάκι μου» ἄρχιζε χωρὶς χασομέρια «Μιὰ φορὰ κι᾽ ἕνα καιρό» καὶ ἔτσι λάμβανες τὴ συμβουλὴ καὶ καὶ στὸ τέλος τὸ συμπέρασμα, συμπέρασμα γεροντίστικο, σύντομο ἀλλὰ καὶ πολὺ ζουμερό. Καὶ σὰν νὰ ποῦμε, κινήσαμε γιὰ τὴν Ροδοῦλα ποῦ ἦταν σὰν τὴ φυλλάδα.

Δὲν περάσανε καὶ πολλὰ λεπτὰ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου ἀνοίγαμε τὴν πόρτα τῆς γρηᾶς Ροδοῦλας.

— Καλῶς τὰ παιδάκια μου.

— Τί γίνεσαι κυροῦλα ; Πῶς πᾶν᾽ τὰ γερατειά ;

— Ἔ ! καλὰ παιδάκια μου· τί περιμένετε ἀπὸ μένα ; Σήμερα εἶμαι, ταχειὰ ψοφάω. Κάθε πέρσι καὶ καλλίτερα, κάθε χρόνο καὶ χειρότερα. Καθῆστε, παιδάκια μου. Νὰ μὲ συγχωρᾶτε γιατὶ δὲν ἔχω νὰ σᾶς φιλέψω τίποτε.

— Μπᾶ, κυροῦλα, ἐμεῖς δὲν ἤλθαμε γιὰ φίλεμα, ἤλθαμε νὰ σὲ δοῦμε νὰ μᾶς πῇς κἄνα παραμυθάκι καὶ νὰ φύγουμε.

— Μπά... παιδάκια μου, νά. Μιὰ φορὰ κι᾽ ἕνα καιρὸ ἦταν πτωχός, πολὺ πτωχὸς φαμελιάρης· ψωμὶ δὲν εἶχε. Κι᾽ εἶχε, παιδάκια μου, φαμίλια, ὅπως σᾶς εἶπα. Τί νὰ κάνῃ ; Εἶχε ἕνα γαϊδουράκι, τὸ καβαλίκευε κι᾽ ἕνα καὶ δυὸ στὸ βουνό. Ἔκοβε ξύλα, τἄφερνε στὸ χωριό του, τὰ πωλοῦσε κι᾽ ἔβγαινε ἔτσι, παιδάκια μου, τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας καὶ σὰν νὰ ποῦμε, ψευτοζοῦσε.

Ἡ γρηὰ Ροδοῦλα ξερόβηξε λιγάκι κι᾽ ἄρχισε πάλι :

«Μὰ μιὰ ἀπ᾽ τὲς πολλές, ποῦ λέτε—ζωὴ νἄχετε παιδιά μου, ἐνῷ καβάλα στὸ γαϊδουράκι του ἐδιάβαινε τὸ βουνὸ σιγὰ-σιγά, σιγοτραγουδῶντας τὴ φτώχεια του, ξάφνου τοῦ κόπηκε τὸ τραγοῦδι ἄθελα ἀπὸ τὸ τίναγμα τοῦ γαϊδουριοῦ του. Τινάχτηκε τὸ γαϊδουράκι του κι᾽ ἔμεινε μετὰ ἀκίνητο, κι᾽ ὁ πτωχὸς ξυλοσχίστης, παιδιά μου, ἔτρεμε σὰν τὸ ψάρι. Ἕνα λιοντάρι ἀπ᾽ τὰ σκληρὰ βράχια τοῦ βουνοῦ εἶχε πεταχτῇ καὶ σκούζοντας καὶ μουγκρίζοντας πλησίασε σιγὰ-σιγὰ τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο. Ὁ ἄμοιρος ὁ φτωχός, ζοῦσε δὲν ἐζοῦσε οὔτε αὐτὸς ἤξερε. Ποδάρια δὲν ὥριζε γιὰ νὰ φύγῃ, νὰ τρέξῃ—καὶ ποῦ νὰ τρέξῃ ! Καὶ σὰν κάποτε νὰ... τὸ λιοντάρι ἔφθασε καὶ τοῦ λέει : «Μὴ φοβᾶσαι... δὲν θὰ σὲ φάω.»

— Μά... κυροῦλα, μιλᾶν τὰ λεοντάρια ; τὴν διέκοψεν ὁ φίλος μου.

— Παιδιά μου, εἶνε παραμύθι, ἀπήντησεν ἡ γρηὰ Ροδοῦλα καὶ ξανάρχισε. Καὶ ποῦ λέτε παιδιά μου, τὸ λιοντάρι τοὖπε : Μὴ φοβᾶσαι δὲν σὲ τρώω, παρὰ μονάχα σὺ νὰ μαζέψῃς τὰ ξύλα καὶ ἐγὼ θὰ πάω νὰ σοῦ βρῶ κυνῆγι νὰ φᾶμε». Καὶ τὸ λιοντάρι ἔφυγε τρεχάμενο. Ὁ πτωχός, κρύος σὰν τὸ χιόνι, κατέβη σιγὰ-σιγά, γιατὶ βλέπεις τὸν ἔπιασε τρομάρα καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ ξύλα μὴ καὶ ἔλθῃ τὸ λιοντάρι καὶ τὸν εὕρῃ δίχως ξύλα, καὶ τότε κακὰ θὰ τὰ ξεμπέρδευε.

Ἐδῶ βαθειὰ ἀνάσανε ἡ γρηὰ Ροδοῦλα καὶ ξανάρχισε :

— Ποῦ νὰ μὴ σᾶς κουράζω, παιδιά μου, ὅπου νάτο, τὸ λιοντάρι σὲ λίγο κι᾽ ἔρχεται μ᾽ ἕνα λαγὸ στὸ στόμα, ἐνῷ ὁ πτωχὸς μόλις εἶχε κόψῃ τὰ ξύλα κι᾽ ἐκάθητο συλλογιζόμενος τί θὰ γίνῃ ἂν σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν ἅρπαζε. «Τὰ μάζεψες τὰ ξύλα ;» εἶπε τὸ λιοντάρι. Ναί, μισόειπε ὁ πτωχός. «Ἔ, τώρα θ᾽ ἀνάψουμε φωτιά, θὰ τὸν ψήσουμε καὶ θὰ φᾶμε καὶ ἔπειτα θὰ κοιμηθοῦμε λιγάκι καὶ μετὰ διαβαίνεις». Ὁ πτωχὸς σὰν νὰ ξεθάρεψε λιγάκι κι᾽ ἄρχισε μὲ τὸ λιοντάρι ν᾽ ἀνάβῃ φωτιά. Καὶ μὲ λίγα λόγια φάγανε καλὰ καλὰ — ἂν καὶ τὸ λιοντάρι δὲν ἔφαγε— κι᾽ ἔπειτα τὸν κάλεσε νὰ κοιμηθοῦνε. Ἔπεσε λοιπόν, παιδιά μου, ὁ φτωχὸς καὶ τὸ λιοντάρι παράμερα. Τὸ λιοντάρι ὅμως δὲν εἶχε χνῶτα καλὰ καὶ ἦσαν τόσο βρωμερὰ ποῦ ὁ ἄνθρωπος πῆγε νὰ πάθῃ. Στὸ τέλος, παιδιά μου, ὁ ἄνθρωπος γύρισε ἀπότομα ἀπ᾽ τὴν ἄλλη τὴ μεριὰ γιὰ νὰ κοιμηθῇ μήπως γλυκάνει τὴ βρώμα. Τὸ λιοντάρι σὰν ἔννοιωσε τὸ γύρισμα τοὖπε : «Γιατί γύρισες τὴν ἄλλη μεριά ;». «Μυρίζουν τὰ χνῶτά σου», εἶπε ὁ φτωχὸς μὲ κακία τώρα. Τὸ λιοντάρι στὸ ἄκουσμα τοῦ κακοῦ λόγου ἐμουρμούρισε, ἀνεστέναξε καὶ πετάχτηκε ἀπάνω ἀγριεμένο καὶ τόσο δυνατὰ ἀναστέναξε, ποῦ ταράχθηκε ἡ γῆς καὶ τὰ βουνὰ ἀντιλάλησαν τὸ ἀναστέναγμά του. Ὁ φτωχὸς ἔμεινε μισοπεθαμμένος. «Πάρε τὸ τσεκοῦρι σου», τοῦ λέει ξαφνικὰ τὸ λεοντάρι.

Ὁ κακὸς ξυλοκόπος ἔμεινε ἀκίνητος.

— Πάρε τὸ τσεκοῦρι ! ἐπανέλαβε ἀγριωπὸ τώρα τὸ λιοντάρι.

Ὁ φτωχὸς τὸ πῆρε.

— Βάρα μιὰ δῶ στὴν πλάτη, δυνατὰ ὅσο μπορεῖς.

Ἐδῶ παιδιά μου, ὁ φτωχὸς κεῖνος ἄνθρωπος τὰ χρειάστηκε στὰ καλά. Γιὰ φαντασθῆτε νὰ βαρέσῃ ἕνα λιοντάρι κι᾽ ἀλήθεια τί λιοντάρι, ἀγριεμένο ! Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ; νὰ κτυπῆσῃ ; μὰ... ἂν ἀγρίευε ἔπειτα στὰ καλά, τί θὰ γινότανε ; θἄμενε κόκκαλο ; Νὰ μὴν κτυπήσῃ πάλιν ; μὰ ἂν θύμωνε ποῦ δὲν τὸ ἄκουσε; καὶ ξέρετε, παιδιά μου, εἶνε πολὺ περήφανο τὸ λιοντάρι.

Αὐτὲς τὶς σκέψες ἔκανε ὁ δυστυχὴς σὲ μιὰ στιγμὴ στὸ μυαλό του, ἐνῷ μαζὶ μ᾽ αὐτὸ τὸ συλλογισμὸ τοὔπεφτε τὸ τσεκοῦρι ἀπ᾽ τὸ χέρι. Τὸ λιοντάρι ἀγρίεψε πειὸ πολὺ τώρα, τὰ μάτια του φωτιὲς πετοῦσαν, τὰ μαλλιὰ τοῦ λαιμοῦ του σὰν φείδια πεταχτήκανε, μούγκριξε σὲ μιὰ στιγμή, μούγκρισμα ποὔκανε τὸν ἄνθρωπο νὰ λιποψυχήσῃ, καὶ εἶπε. «Βάρα με, ἄλλως σὲ κομματιάζω.

Τότε καιρὸ δὲν χάνει, παιδιά μου, παίρνει δύναμι, κουράγιο, ἁρπάζει τὸ τσεκοῦρι καὶ τοῦ δίνει μιὰ στὴν πλάτη, μὰ τί τσεκουριά ! ἄνοιξε σὰν μιὰ σπιθαμὴ ἡ πληγὴ καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ αὐλάκι. «Μπρὸς τώρα, τὰ ξύλα σου καὶ δρόμο» εἶπε τὸ λιοντάρι καὶ ἔστριψε καὶ ἔφυγε.

Ὁ ἄνθρωπος, παιδιά μου, φόρτωσε καὶ ὅπου φύγει φύγει.

⁂

Πέρασε καιρὸς πολὺς κι᾽ ὁ πτωχός, μὲ τὴν τρεμοῦλα ποῦ πῆρε, δὲν ξανάχε σκοπὸ νὰ τὴν ξαναπάθῃ. Δὲν ξαναπάτησε πλέον στὸ βουνὸ κεῖνο χρόνια πολλά, καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ λιοντάρι γλύφωντας γλύφωντας μὲ τὴ γλῶσσά του τὴ πληγή, τὴν γιάτριψε, τὴν ἔκλεισε καὶ στὸ μέρος κεῖνο γίνηκαν πάλι τρίχες κι᾽ ἦταν σὰν καὶ πρῶτα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ποῦ λέτε παιδιά μου, ὁ φτωχὸς ἐκεῖνος φαμελιάρης, θαρρώντας πῶς τὸ λιοντάρι ψόφησε, χάθηκε ἢ κι᾽ ἄλλαξε κατοικία, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὸ βουνὸ νὰ κόψῃ σὰν καὶ πρῶτα ξύλα. Προχώρησε λοιπὸν μέσα βαθειὰ στὸ δάσος κι᾽ ἀπάνω ἐκεῖ ποῦ ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδήσῃ, ἕνα μούγκρισμα δυνατὸ ποῦ τάραξε τὸν τόπο ἀκούστηκε. Ἔννοιωσε πῶς ἦταν τὸ λεοντάρι κι᾽ ἄρχισε νὰ ξομολογιέται μόνος του καὶ νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του. Τὸ λιοντάρι ἔφθασε ἀπὸ πίσω του.

— Καλῶς τον, πῶς ἄργησες νὰ μᾶς ἔλθῃς ;

Ποῦ ἀπάντησι ! Δὲν μποροῦσε ν᾽ ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

— Ἔ, καλά, δὲν πειράζει, δὲν μ᾽ ἐνδιαφέρει. Θυμᾶσαι ὅμως μιὰ φορὰ ποῦ μὲ βάρεσες τσεκουριά ;

Ὁ ξυλοσχίστης ἔκλινε τὸ κεφάλι.

— Καλά. Γιὰ κύττα νὰ δῇς, θὰ δῇς τὴ πληγή;

Ὁ φτωχὸς πλησίασε μὲ λιγώτερο φόβο σὰν τὸ εἶδε ἡμερωμένο τὸ λιοντάρι κι᾽ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ τὴν πληγὴ μὲ τρεμουλιασμένα χέρια ἀλλὰ πληγὴ πουθενά.

— Τὴν ηὗρες ; εἶπε τὸ λιοντάρι.

— Μπά... δὲν τὴν βλέπω, γιατρεύτηκε ἴσως.

— Ναί, γιατρεύτηκε, ἔσβυσε, ἀλλὰ μόνον ὁ κακός σου λόγος ποῦ μοὖπες δὲν γιατρεύτηκε, οὔτ᾽ ἔσβυσε. Μπρὸς τώρα πήγαινε καὶ νὰ μὴ ξανάλθῃς γιατὶ δὲν θὰ σὲ λυπηθῶ».

Ἐδῶ τελείωσε τὸ ζουμερὸ παραμυθάκι της ἡ γρηὰ Ροδοῦλα καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρὰ σιωπὴ εἶπε : «Παιδιά μου, ποτέ, ποτὲ νὰ μὴ λέτε κακὸ λόγο». Μείναμε πολλὲς στιγμὲς σιωπηλοὶ σκεπτόμενοι τὲς νόστιμες σκηνὲς τοῦ παραμυθιοῦ καὶ λυπήθηκα, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ποῦ τελείωσε τόσο γρήγορα. Καὶ θὰ μέναμε πολὺ ἀκόμα ἂν ἡ γρηὰ Ροδοῦλα δὲν ἔλεγε :

— Παιδιά μου, σᾶς ἄρεσε ;

— Ἄ ! θειὰ Ροδοῦλα, πολὺ νόστιμο καὶ διδακτικό.

— Ἔ, ἄλλη φορὰ ἐλᾶτε νὰ σᾶς πῶ καὶ πιὸ νόστιμα.

Ι. Α. ΝΕΥΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

50 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην Βαλτετσίου μὲ 700 στρατιώτας.

Εἰς τὰ Βέρβαινα τῆς Τριπόλεως ἠνδραγάθησεν ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τούρκων τοῦ Κεχαγιᾶ.

Κατόπιν παρευρέθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Κορίνθου καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κορώνης. Κατὰ δὲ τὴν ἔφοδον τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν οἱ πολιορκοῦντες τὸ Ναύπλιον Ἕλληνες, ὁ Κωνσταντῖνος πρῶτος ἔστησε τὴν κλίμακα εἰς τὰ τείχη τοῦ Ναυπλίου καὶ αὐτὸς πρῶτος ἀνῆλθεν ἐπ᾽ αὐτῶν.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἔθνους ὁ Κωνσταντῖνος ἔγινε μέλος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ κατέλαβε διαφόρους ἄλλας ἐπιφανεῖς πολιτικὰς θέσεις.

Κατὰ τὸν βιογράφον του, «ὁ ἥρως Κωνσταντῖνος ἐδιοίκησε καλῶς καὶ ἐναρέτως ὡς οὐδεὶς ἄλλος, χωρὶς νὰ σφετερίσῃ τὸ παραμικρὸν ἐθνικόν. Διὰ τοῦτο ἀπέθανεν εἰς πτωχείαν, καθὼς ποτε ὁ ἥρως Μιλτιάδης τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας τῶν Θηβαίων».

Παρ᾽ ὅλα ὅμως τὰ προτερήματα ταῦτα, μεθ᾽ ὅλην τὴν ἀγαθότητά του, τυφλούμενος ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ἐποχῆς, ἐχαρακτήρισε καὶ αὐτὸς τὸν Καποδίστριαν ὡς τύραννον καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ τέλος, ὡς ἐνόμιζε, θῦμα τοῦ ἰδανικοῦ του, τὸ ὁποῖον, καθὼς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἦτο ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς Πατρίδος καὶ ὁ φλογερὸς ἔρως τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ ῥῆξις Πετρόμπεη καὶ Καποδίστρια

Ἀπὸ σήμερον

Ἐπὶ τέλους ! Ἀπὸ σήμερον ὑψώνεται ἡ αὐλαία καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν ἀρχὴν τοῦ μεγάλου δράματος.

Ἕως τώρα ἐθέσαμεν ἐνώπιον τοῦ ἀναγνώστου ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην προεισαγωγήν.

Διὰ νὰ ἐννοηθῇ τὸ δρᾶμα, ἔπρεπε νὰ γνωρισθοῦν οἱ ἥρωες.

Ἀνεπτύξαμεν μὲ ὅλην τὴν ἐπιτετραμμένην συντομίαν ποία ἦτο ἡ οἰκογένεια τῶν Μαυρομιχαλαίων ἀφ᾽ ἑνός, ποία ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ Καποδίστρια ἀφ᾽ ἑτέρου.

Παρετάξαμεν τοὺς ἡρωϊσμοὺς καὶ τὰς θυσίας τῆς μιᾶς, τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἄλλης.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ φόνος τοῦ Κυβερνήτου συνδέεται στενότατα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ μὲ τὰς ἐπικρατούσας τότε περὶ αὐτοῦ ἰδέας, ἠναγκάσθημεν νὰ δώσωμεν ἀμυδρὰν σκιαγραφίαν τῆς διοικήσεώς του καὶ παρεστήσαμεν τὴν ἀκμὴν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε φθάσει ἡ κατ᾽ αὐτοῦ ἀντιπολίτευσις, διότι ὅλα ἐκεῖνα τὰ γεγονότα δὲν ἦσαν εἰμὴ ὁ πρόλογος τῆς τραγῳδίας.

Χάρις κατόπιν εἰς τὸ ἀνακακυφθὲν χειρόγραφόν μας, περιεγράψαμεν τὴν ἱστορίαν τῶν δύο φονέων, ὅπως γνωρίσῃ ὁ ἀναγνώστης τοὺς κυριωτέρους ἥρωας.

Τώρα ὅμως εἰσερχόμεθα πλέον εἰς τὸ κυρίως δρᾶμα. Διατί ἐφονεύθη ὁ Καποδίστριας ;

Αὐτὸ θὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ σήμερον, τὰ αἴτια δηλαδὴ καὶ τὰς ἀφορμὰς τοῦ φόνου.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ κυριώτερον ἦτο ἡ ῥῆξις μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν, θὰ ἀφηγηθῶμεν τὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγνώστους λεπτομερείας τῆς ῥήξεως ταύτης, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς τὸν τραγικὸν φόνον.

(Ἡ Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

Εἰς τὴν 5ην σελίδα

Ντάμα Μπαστοῦνι

Γιατὶ ἀγαπῶ τοὺς Γάλλους

Ὅταν ἐρώτησαν τὸν μεγάλον Ρῶσσο ποιητὴ Ἰβὰν Τουργκένιεφ γιατὶ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τοὺς Γάλλους,

— Ἀκούσατε ἀποκρίθηκε ὁ ποιητής. Ὅσο γι' αὐτὸ ἔχω πάρα πολλοὺς λόγους. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μ' ἔκανε νὰ τοὺς ἀγαπήσω πρὸ πάντων εἶνε ἡ εὐαισθησία τους καὶ ἡ εὐγενικὲς ἐκεῖνες ὁρμὲς τῆς καρδιᾶς των, πράγματα ποῦ εἶνε πολὺ σπάνιο νὰ τὰ βρῇ κανεὶς σὲ ἄλλους λαούς.

Θέλετε μιὰν ἀπόδειξι; Νὰ ἕνα ἐπεισόδιο τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, τοῦ πολέμου αὐτοῦ τοῦ παραλόγου, εἰς τὸν ὁποῖον μᾶς εἶχεν ἐξωθήσει ἡ Ἀγγλία. Φθάνει αὐτὸ μονάχα γιὰ νὰ κάνῃ κάθε ἄνθρωπο νἀγαπάῃ τοὺς Γάλλους καὶ ἂν ἀκόμα δὲν εἶχε χιλιάδες ἄλλες αἰτίες ποῦ νὰ τὸν κάνουν νὰ τοὺς θαυμάζῃ καὶ νὰ τοὺς λατρεύῃ.

◆

Ὅταν ἐγένετο ὁ πόλεμος αὐτός, ἕνας ἐξάδελφός μου, ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς Πετρώφ, ὑπηρετοῦσε στὸ Ρωσσικὸ στρατὸ ὡς ἀξιωματικός. Ἦταν τότε εἰκοσιδύο χρονῶν, δηλαδὴ νεώτατος.

Ὅλοι οἱ συγγενεῖς του θὰ τὸν ἐκλαίγαμε τώρα πεθαμένον καὶ θὰ τοῦ κάναμε μνημόσυνα ὡς πεσόντα εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἂν ἔξαφνα καὶ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα δὲν τὸν βλέπαμε νὰ ἐπιστρέψῃ. Οἱ στρατιῶται τοῦ σώματός του τὸν εἶδαν νὰ πέφτῃ χάμω, σοβαρὰ τραυματισμένος καὶ αἱ θλιβερὲς εἰδήσεις ποῦ μεταβιβάζονται κατὰ παράξενο τρόπο γρηγορώτερα ἀπ' τὲς εὐχάριστες, εἶχαν ἤδη ἀποσπάσει τὰ δάκρυά μας καὶ ὅταν τὸν ξαναΐδαμε ἡ χαρά μας ἦταν ἀπερίγραπτη.

Πῶς ἐγλύτωσε λοιπόν;

◆

Μιὰ παγερὴ νυχτιὰ τοῦ Δεκεμβρίου, ποῦ τὸ χιόνι ἔπεφτε κατὰ πλατιὲς νιφάδες, τὸ σῶμά του ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔξοδο ἀπ' τὸ φρούριο ὅπου ἦταν πολιορκημένο. Ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Σέργιος, γιὰ νἆνε περισσότερο ἐλεύθερος στὲς κινήσεις του, δὲν πῆρε μαζύ του καὶ τὸν μανδύα του. Τὸ κρῦο ὅμως ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἐγινότανε περισσότερο διαβολεμένο.

Μόλις οἱ δικοί μας ἔκαμαν δέκα βήματα, οἱ Γάλλοι ποῦ τοὺς καρτεροῦσαν ἐν ἐπιφυλακῇ, τοὺς ὑπεδέχθηκαν μὲ καταστρεπτικώτατον πῦρ.

Ἄρχισε τότε μιὰ λυσσώδης συμπλοκή.

Οἱ Γάλλοι ὅμως ἦταν πιὸ περισσότεροι ἀπ' τοὺς δικούς μας, καὶ σὲ λίγο ἠνάγκασαν τοὺς στρατιῶτες τοῦ Πετρώφ νὰ ὀπισθοχωρήσουν μὲ σοβαρὲς ἀπώλειες.

Εἴχαμε ἀφήσει στὸ πεδίον τῆς μάχης σαράντα νεκροὺς καὶ διπλάσιους σχεδὸν τραυματισμένους.

Ὁ ἐξάδελφός μου ἤτανε ξαπλωμένος εἰς τὸ πεδίον τῆς συμπλοκῆς, βαρειὰ τραυματισμένος. Σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθανε δὲ ὁ πόνος ποῦ τοῦ προξενοῦσαν αἱ πληγές του, ἕνα κρύο λεπτὸ-λεπτὸ τοῦ ἐπέρνα πέρα καὶ πέρα τὸ κορμί του καὶ τοῦ ἐπάγωνε τὰ μέλη.

Μιὰ σφαῖρα εἶχε τρυπήσει τὸν μηρόν του καὶ ἄσκοπα προσπαθοῦσε μιὰν ὥρα σωστὴ νὰ δέσῃ τὴν αἱμοστάζουσαν πληγή του.

Τὰ χέρια του ἔτρεμαν...

Ἔξαφνα μιὰ φωνὴ ἀσθενικὴ ἀντήχησεν ἐκεῖ πλησίον.

Ἦταν ξαπλωμένος εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, βαρειὰ τραυματισμένος

Ἀνῆκε χωρὶς ἄλλο σὲ κανένα γείτονα ποῦ ψυχορραγοῦσε.

Ἐγύρισε.

Κἄποιος Γάλλος τοῦ ἐψιθύρισε μὲ κἄποιαν ἀγωνία.

— Μὴν πειράζῃς τὸ τραῦμά σου, παιδί μου. Τὸ αἷμα ἔπηξε πιά...

Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἦταν λοχαγὸς πληγωμένος ἐπίσης βαρειὰ καὶ βρισκότανε ξαπλωμένος πάνω ἀπὸ ἕνα σωρὸ πτώματα ἐχθρικὰ καὶ μή.

— Πρόσεξε, τοῦ ξαναλέει. Ἂν τὸ γγίξῃς τώρα ὅπως εἶνε, θὰ ἀναπτυχθῇ γάγγραινα. Ἀλλοιῶς... Ἂν γλυτώσῃς ἀπόψε θἆσαι ἐντελῶς καλὰ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μῆνες.

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ Σέργιος... Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὲς συμβουλές σου... Μὰ τὸ κρῦο εἶνε τόσο... τόσο διαβολεμένο. Μ' ἐψόφησε τὸ χιόνι... Δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἰδῶ τὸν ἥλιο τῆς αὐριανῆς ἡμέρας. Ἆ! ἆ! ἆ!

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, τὰ δόντια του ἐτριζοβολοῦσαν ἀπ' τὸ κρῦο.

— Νεότης χωρὶς μυαλό! ἐψιθύρισε ὁ Γάλλος. Δὲν ἐφοβήθηκες νὰ βγῇς ἔξω μὲ τέτοιον καιρὸ χωρὶς νὰ φορέσῃς ἕνα βαρὺ-βαρὺ ἐπανοφῶρι; Τί βλέπω;.. Τί βλέπω;.. Εἶσαι μὲ τὴν στολή σου μονάχα;.. Φτωχό μου παιδί· ἐμένα τὰ πενῆντα μου τὰ χρόνια μ' ἐδίδαξαν νὰ μὴ βγάζω ποτὲ ἀπ' τὸν ὦμό μου τὸν στρατιωτικὸν αὐτὸ μανδύα... Ἐδῶ κάνει ἕνα καιρὸ ποῦ πολλὲς φορὲς ὡς τώρα μ' ἐγλύτωσε... Μὰ τώρα...

— Τώρα τί;

— Τώρα.., μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μὲ σκοτώσῃ...

— Ἡ πληγή σου λοιπὸν εἶνε τόσον βαρειά, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ φόβος μήπως σοῦ φέρει τὸν θάνατο;

— Μάλιστα, παιδί μου... Ἔσπασε δυὸ βήματα κοντά μου μιὰ βόμβα σας καὶ μπῆκε τώρα μέσα στὰ στήθεια μου ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο κομμάτι της. Ὤχ!.. Ὤχ!..

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ γλυτώσῃ... Καὶ δίχως ἄλλο, αὐτὸς θὰ σοῦ κάνῃ αὐτὴν τὴ χάρι. Ἐνῷ ἐγώ...

Καὶ ὁ ἐξάδελφός μου χωρὶς νὰ θέλῃ σχεδὸν ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδῇ ἕνα παραπονετικὸ ἀποχαιρετιστήριο τραγοῦδι.

Ἔξαφνα ὁ Γάλλος τὸν διέκοψε.

— Ὄχι, παιδί μου, τοῦ εἶπε... Μὴν ἀπελπίζεσαι... Ξέρω καλά, τὸ τέλος μου δὲν εἶνε μακρυά... Αἰσθάνομαι ὑπερκόπωσι καὶ ὅταν μιλῶ. Καλὴ νύχτα.

— Νυστάζεις, βλέπω.. Στὴν ἡλικία σου πρέπει κανεὶς νὰ κοιμᾶται καλά. Καλὴ νύχτα...

◆

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ σκορπάει τὲς πρῶτές του ζωοφόρες ἀχτῖνες, ὁ ἐξάδελφός μου Σέργιος ἐξύπνησε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα βαθὺ καὶ ζωογόνο ὕπνο καὶ ἐξεπλάγη πάρα πολὺ ὅταν εἶδε πῶς ἦταν κουκουλωμένος ἕως ἐπάνω μὲ ἕνα ζεστὸν στρατιωτικὸ μανδύα. Τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἀμέσως ἐπάνω στὸν λοχαγό. Ὁ γενναῖος καὶ μεγαλόψυχος Γάλλος ἦταν νεκρός. Προτοῦ πεθάνῃ ὅμως κατώρθωσε νὰ βγάλῃ τὸν μανδύα του καὶ νὰ κουκουλώσῃ μ' αὐτὸν τὸν τραυματισμένο ἐχθρόν του. Ἔπειτα συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ Γάλλους στρατιῶτες καὶ ἐφέρθη στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου μετὰ τρεῖς μῆνα ἔγινε ἐντελῶς καλά.

Γι' αὐτὸ ἀγαπῶ τοὺς Γάλλους!!

(Μεταφραστὴς) Ρ. Ε. Α.

Παρακολουθήσατε ὅλοι καὶ ὅλαι ἀπὸ σήμερον τὸ ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα

* * * Ντάμα Μπαστοῦνι * * *

Πολυπλοκώτερον καὶ τραγικώτερον ἀλλὰ καὶ σαγηνευτικώτερον μυθιστόρημα, δὲν ἐδημοσιεύθη μέχρι σήμερον.

Διαγωνισμοὶ τῆς „Ἑλλάδος“

Προκήρυξις Λογοτεχνικοῦ

Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ

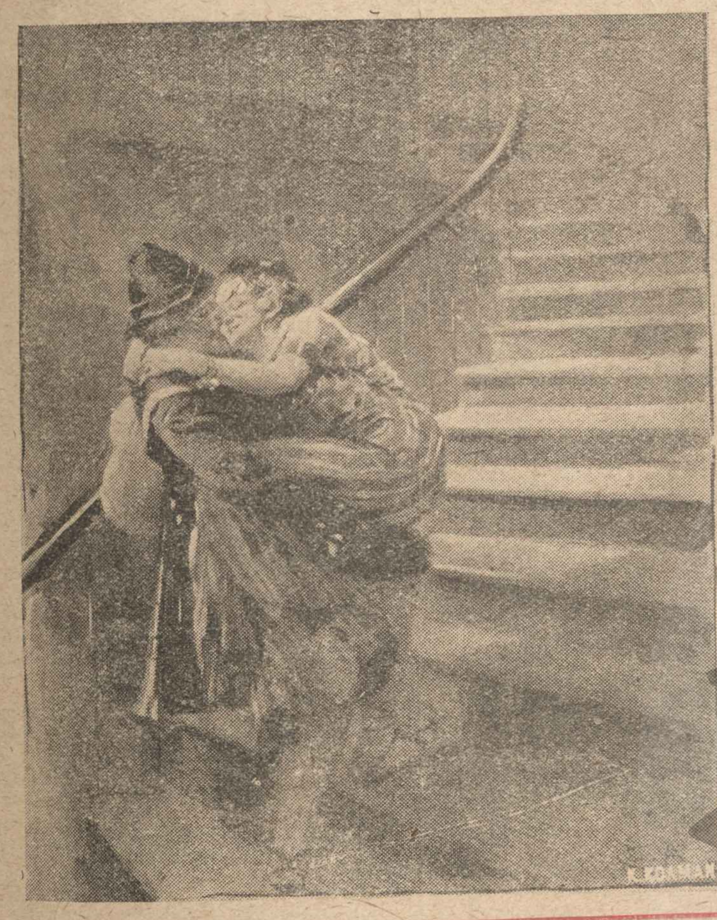

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν μικροῦ διηγήματος ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν εἰς τὴν στήλην αὐτήν.

Ὅροι ἀπαράβατοι

1) Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σύντομον καὶ
2) Πρέπει νὰ σταλῇ μέχρι τῆς 20ης Φεβρουρίου.

Ἀπὸ τὰ σταλέντα διηγήματα θὰ βραβευθῇ καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἕνα, τὸ καλλίτερον, καὶ θὰ ἐπαινεθοῦν δύο.

Ἀποτελέσματα Ποιητικοῦ

Πενῆντα ὅλα ποιήματα μᾶς ἐστάλησαν διὰ τὸν ποιητικὸν διαγωνισμόν, τὸν ὁποῖον προεκήρυξεν ἡ «Ἑλλὰς» πρὸς σύνθεσιν Ὕμνου εἰς τὸ 1912. Ἐκεῖνο ποῦ ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν δι' ὅλους τοὺς ποιητάς των, εἶνε ὅτι γυρεύουν τὴν εὔκολην δόξαν καὶ ἐνῷ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν στεροῦνται σχετικῆς εὐκολίας εἰς τὴν σύνθεσιν των στίχων, φαίνεται ἀμέσως ἡ βιαστικότης μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς ἔγραψαν. Μερικοὶ μάλιστα ἐὰν ἐπέμεναν ὀλίγον περισσότερον, ἐὰν εἰργάζοντο, ἐὰν ἐπιμελοῦντο τοὺς στίχους των, ἐὰν ἐτήρουν αὐστηρῶς καὶ εὐσυνειδήτως τοὺς κανόνας τῆς στιχουργικῆς τέχνης, τοὺς ὁποίους φαίνεται δὲν ἀγνοοῦν, ἀλλὰ παραμελοῦν, θὰ κατώρθωναν νὰ παρουσιάσουν κάτι τι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ εὐπρόσωπον.

Καὶ ἔτσι ὅμως ὁ διαγωνισμός μας δὲν παρέμεινεν ἄκαρπος. Ἀπὸ τὰ πενῆντα βέβαια ποιήματα τὰ τριάντα ὀκτὼ ἀπορρίπτονται χωρὶς ἄλλην δικαιολογίαν, παρὰ ὅτι οἱ συνθέται των δὲν ἀνεμέτρησαν πρῶτον τὰς δυνάμεις των, ἐὰν δηλαδὴ ἠμποροῦν νὰ γράφουν ἢ ἐὰν ἔχουν κἄποιαν κλίσιν διὰ τὴν ποίησιν.

Μερικὰ δείχνουν ὅτι οἱ στιχουργοί των κάτι ἠθέλησαν νὰ 'ποῦν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἐδῶ κι ἐκεῖ ὑπάρχουν στίχοι ἄξιοι νὰ σημειωθοῦν, ἀλλὰ τὸ σύνολόν των εἶνε πολὺ ἀσθενές.

Ὡς παράδειγμα ἰδοὺ ὀλίγοι στίχοι.

Γλυκειᾶς ἡμέρας χαραυγή, χρυσῆς αὐγῆς δροσοῦλα
πατρίδα μου ὁλόγλυκεια τ' ἁγνά σου τὰ παιδιά.

Κάτι θέλει νὰ πῇ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπανάληψιν τῶν λέξεων «χαραυγή, αὐγῆς, γλυκειᾶς, ὁλόγλυκεια» κ.τ.λ. φαίνεται ὅτι ὁ στιχουργός των ἔχει αἴσθημα, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ τὸ ἐκφράσῃ.

Ἄλλοι στίχοι ἄλλου στιχουργήματος εἶνε οἱ ἑξῆς:

Γειὰ τὴ γλυκειὰ πατρίδα
ἔλαμψε πάλι στὰ στενὰ
ἡ δόξα τοῦ Κανάρη,
στὰ κορφοβούνια ὥρμησαν
παιδιὰ τοῦ Λεωνίδα.

Δυστυχῶς ὅλοι του οἱ στίχοι δὲν εἶνε τέτοιοι, διότι πειὸ ἐπάνω λέγει:

Χρόνε ποτὲ δὲ θὰ σβεσθῇς
ἀπ' τὴν χρυσῆν σελίδα.

Ἡ «σελίδα» ἐμπῆκε διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, διότι ἀλλέως δὲν δικαιολογεῖται ἀπὸ τὴν ἔννοιαν.

Εἰς ἄλλο στιχούργημα κατὰ σειρὰν διαβάζομε:

Παιᾶνας, ὕμνους, θούρια
σοῦ ψάλλει ἡ καρδιά μας,
στὸ διάβα σου δοξάστηκεν
καὶ πάλιν ἡ γενιά μας.

Γιατί καὶ «πάλιν»; Πότε ἡ ἰδική μας γενιὰ ἐδοξάσθη; Συγχίζεται ἡ λέξις γενιὰ μὲ τὴν λέξιν φυλή. Ἂν ἔλλειπεν αὐτὴ ἡ ἀκυριολεξία, τὸ ποιηματάκι αὐτὸ θὰ ἠμποροῦσε νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν ἑπομένην σειράν, διότι ἔχει τὸ χάρισμα τοὐλάχιστον νὰ εἶνε σύντομον.

Καὶ τέλος εἰς ἄλλο ἄξιον μνείας σύνθεμα διαβάζομε τὸ ἑξῆς τετράστιχον ποῦ μᾶς τὰ χαλᾷ ὅλα:

Κι ἡ Λευτεριά μας πλούσια νὰ σκορπιέται
γιὰ στέμμα της φορῶντας τὸν ἱδρῶτα,
τὸ κρύο, τὸ σπαθί, τὴν ἱστορία,
τὸ αἷμα, τὸ ντουφέκι, τὴν τιμή.

Γιὰ τέτοιο στέμμα μόνον ἡ χημεία ἔχει τὸν λόγον.

Εἰς ἄλλην σειρὰν ἀξίας πρέπει νὰ κατατάξωμεν ἑπτὰ ποιήματα τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ ἀνώτερα τῶν προηγουμένων. Τὰ ποιήματα αὐτὰ ἔχουν ἀρκετὰ προτερήματα καὶ κατωρθώνουν νὰ ἐκφράζουν μὲ ἀρκετὴν εὐκολίαν τὴν ἰδέαν ποῦ ἀναπτύσσουν. Ἄλλα τὰ περισσότερα εἶνε γεμᾶτα χασμωδίας. Ἄλλα πάλιν χωλαίνουν εἰς τὸν ρυθμὸν καὶ ἄλλα ἀδικοῦνται ἀπὸ τὴν ἐκζήτησιν τῆς ὁμοιοκαταληξίας, ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποίαν καταστρέφεται τὸ νόημα. Τρία μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ ἀρχίζουν ἀρκετὰ καλά, ἀλλὰ τὸ τέλος των εἶνε λιγάκι βιαστικὸ καὶ ἀδύνατο. Τὸ πρῶτο φέρει τὴν ὑπογραφὴ τῆς Εἰρήνης Ι. Στρατάκη, καὶ τελειώνει ὡς ἑξῆς:

Χρόνε ποῦ γύρω σου ἔπλεξες τρισένδοξο στεφάνι
στῆς Σαλαμῖνος τὴν ἀκτή, στὸ Μαραθῶνα πέρα
τοῦ εἰκοσιένα τὰ παιδιὰ μὲ ἄσβεστο μελάνι
τὸ ὄνομά σου γράφουνε τρισένδοξο πατέρα.

Ὅλο αὐτὸ δὲν θὰ ᾿πῇ τίποτε. Τοῦ εἰκοσιένα τὰ παιδιὰ δὲν ὑπάρχουν γιὰ νὰ γράψουν. Ἡ στιχουργὸς ἐσύρθη προφανῶς ἀπὸ τὸν ἦχον μόνον τῶν λέξεων καὶ αὐτὸ εἶνε σφάλμα.

Τὸ ἴδιον ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν καὶ εἰς τὸ ποίημα τοῦ Δημ. Ε. Γιαννουλάτου τὸ ὁποῖον ἀρχίζει μὲ τὸν ὡραῖον στίχον:

Τώρα σκορποῦν οἱ ἀντίλαλοι τῆς Λευτεριᾶς τραγούδια

Δυστυχῶς τὸ τελευταῖον τετράστιχον,

Δὲν πέθανεν· ἀλλὰ θὰ ζῇ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ Δόξα
ὅσο κανόνι ἐδῶ βροντᾷ κι ἀστράφτει τὸ σπαθί.
Τοῦ εἰκοσιένα ἂν σ᾿ ἔκαμαν, ἐλεύτερη, τὰ τόξα
τώρα σ᾿ ἐμεγαλώσανε, Πατρίδα μου, χρυσῆ.

Τὰ τόξα ἐμπῆκαν ἁπλῶς διὰ νὰ ὁμοιοκαταληκτήσουν μὲ τὴ δόξα. Κρῖμα γιατὶ ὅλο τὸ ποίημα διαπνέεται ἀπὸ εἰλικρινέστατο αἴσθημα.

Τὸ τρίτον φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Νικολάου Ι. Στρατάκη καὶ ἔχει τὰ ἴδια προτερήματα τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιον σφάλμα εἰς τὸ δεύτερον τετράστιχον μὲ ὁμοιοκαταληξίαν «εὐχολόϊ» καὶ «ἀλόη».

Τὰ ὑπολειπόμενα τέσσερα δὲν ἔχουν τὸ σφάλμα αὐτὸ τῆς ὁμοιοκαταληξίας, ἀλλὰ ἔχουν κάτι χειρότερον: πλαδαρότητα ἰδέας καὶ στίχου καθὼς καὶ πολλὰς χασμωδίας. Ἀλλὰ δὲν στεροῦνται κἄποιας διαθέσεως καὶ αἰσθήματος. Οἱ κ. κ. Μεν. Χ. Τσήτσουρας, Χαραλ. Γ. Σαράντης, Γεώργιος Μασσούρας καὶ ἡ δεσποινὶς Βικτωρία Μονδάνου, ποιηταὶ τῶν ἀνωτέρω ποιημάτων, ἠμποροῦν νὰ καυχῶνται ὅτι ἐξεχώρισαν μέσα εἰς σωρὸν τόσων ἄλλων.

*

Ὑπολείπονται ἄλλα ἓξ τὰ ὁποῖα καὶ εἰς ἔμπνευσιν καὶ εἰς ἐκτέλεσιν εἶνε ἀπολύτως ἀνώτερα. Ἰδοὺ τὰ ὀνόματα τῶν ποιητῶν των κατὰ σειρὰν ἀξίας:

1) Σῶτος Σγούπης.—Σπάρτη.
2) Α. Ι. Β.—Ἀθῆναι.
3) Γ. Κ.—Κάϊρον.
4) Δὶς Ἑλενίτσα Κ. Κωνσταντοπούλου—Ἀθῆναι.
5) Χ. καὶ
6) Ἰωάννης Παρασκευᾶς—Κάϊρον, ὁ ὁποῖος ἔστειλεν ἀντὶ ἄλλου ὕμνου τὸ ἑξῆς ἐκφραστικὸν τετράστιχο:

Μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα
τὰ φέσια μας ἐβγάλαμε
τὸ Ἐννιακόσια Δώδεκα
Κορῶνα μας τὸ βάλαμε.

Ἐξ αὐτῶν εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ βραβεύσωμεν τὰ τέσσερα πρῶτα γιατὶ τὸ 3ον μὲ τὸ 4ον ἁμιλλῶνται εἰς ἀξίαν καὶ νὰ ἐπαινέσωμεν τὰ δύο ὑπολειπόμενα. Τὸ 5ον ἴσως νὰ ἦτο τῆς αὐτῆς ἀξίας μὲ τὰ βραβευθέντα ἐὰν δὲν εἶχε μίαν ἀδυναμίαν στίχου, καθὼς τὸ «βόγγους ᾿πὸ σκλάβων» καὶ κάτι ἄλλα παρόμοια, ἀλλὰ καὶ ἔτσι ποῦ εἶνε ἠμπορεῖ νὰ ἐπαινεθῇ καὶ νὰ δημοσιευθῇ εἰς ἄλλο φύλλον.

Σ. Σ.

Σ. Ε. Παρακαλοῦνται οἱ τέσσερες βραβευθέντες ν᾿ ἀποστείλουν τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσίευσιν.

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.— Κινηματογράφος, καθ᾿ ἑκάστην 3—12 μ. μ. Ταινίαι 10 κινηματογραφικῶν καταστημάτων, τῶν διασημοτέρων τῆς Εὐρώπης.

Πανελλήνιον.—Ὁ ὡραιότερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Ἐμπέογλου. Τρεῖς ἀλλαγαὶ ταινιῶν τὴν ἑβδομάδα. Ὀρχήστρα Κρασσᾶ.

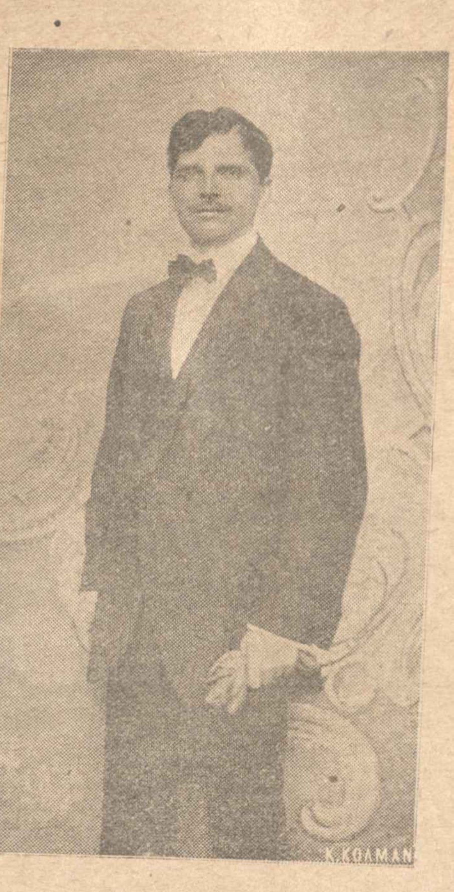

Ἀνδρέας Κ. Πολάκης
Ὀλυμπιονίκης καὶ μηχανικὸς ἐν Πάτραις. Ἐτραυματίσθη ἐν τῇ μάχῃ τῶν Γιαννιτσῶν.

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ὁ Σύλλογος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» καὶ ἰδίως τὰ θήλεα αὐτοῦ μέλη ἐν δικαίῳ θαυμασμῷ διὰ τὴν συμμετοχὴν ἐν τῷ διεξαγομένῳ ἱερῷ ἀγῶνι καὶ τῷ ἡρωισμῷ τῶν Μαυροβουνιωτίδων γυναικῶν, ἀπεφάσισεν ἐν Γενικῇ Συνελεύσει καὶ ἀπέστειλεν ἐσχάτως διὰ τῆς Α.Μ. τοῦ βασιλέως τοῦ Μαυροβουνίου Νικολάου ἔγγραφον, ἐνῷ ἐξεδήλου τὸν δίκαιον αὐτοῦ θαυμασμὸν καὶ ὡς ἀναμνηστικὸν ἐνθύμιον ἀπέστειλε κλάδον ἐλαίας μετὰ συνδεδεμένων τῶν σημαιῶν τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ συναγωνιζομένων κρατῶν καλλιτεχνικώτατα διεσκευασμένων.

Τὸ δῶρον τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Μαυροβουνίων

Ἡ Α. Μ. ὁ ἥρως Βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου ἐτίμησε τὸν Σύλλογον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν διὰ θαυμασίας ἀπαντήσεως, ἀπεικονιζούσης οὐ μόνον τὸν ἀκραιφνῆ φιλελληνισμόν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ ἔξοχον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ μεγαλεῖον.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Α. Μ. ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὰς ἡρωΐδας καὶ τοὺς ἥρωας τοῦ Σουλίου ὡς καὶ εἰς τὸν θρησκευτικὸν αὐτῶν Σύλλογον τῶν ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ εὐγενεῖς πολίτας καὶ ἀπογόνους ἐνδόξου φυλῆς, κοσμήματα τῆς ἐλευθερίας καὶ τιμὴν τῆς χριστιανωσύνης, φυλῆς θαυμασθείσης ὑφ᾿ ὅλων τῶν γιγαντοκάρδων, τῆς ὁποίας τὸ παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ ἡρωισμοῦ καὶ τὸ ἄπειρον τῶν θυσιῶν τὸ ἐκδηλωθὲν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ διαρρεύσαντος αἰῶνος διὰ τῆς μεγαλοψυχίας τῶν μητέρων σας αἱ ὁποῖαι προσήνεγκον εἰς τὴν πατρίδα τὴν ζωήν των καὶ προετίμησαν νὰ ταφῶσι μετὰ τῶν τέκνων των εἰς τὸ βαθὺ κῦμα, παρὰ νὰ ζῶσιν ὑπὸ τὴν μυσαρὰν τουρκικὴν δειλίαν.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας ὑμᾶς σεβασταὶ ἀδελφαὶ τῶν ὑπηκόων μου, αἱ ὁποῖαι σᾶς θαυμάζουν διὰ τὴν τόσῳ προσφιλῆ ἀνάμνησίν σας καὶ διὰ τὸ δίκαιον τὸ ὁποῖον ἀπονέμετε εἰς τὰ εὐγενῆ αὐτῶν αἰσθήματα. Εἴθε ὁ κλάδος οὗτος τῆς ἐλαίας σύμβολον τῆς εἰρήνης, νὰ ἐπαναφέρῃ ταύτην μεταξὺ τῶν ἀγαθὴν ἐχόντων τὴν καρδίαν ἀνθρώπων».

Νικόλαος

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

καὶ θὰ δημοσιευθοῦν, μὲ τὴν σειράν των, τὰ ἑπόμενα λογογραφήματα, ἐκ τῶν σταλέντων τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα:

ΠΕΖΑ.— Τὸ Μωρὸ Χιοῦμορ.— **Λουκᾶς Π. Βούλγαρης**: Νέον πυροβόλον.—**Θέμις**: Τὸ τέμενος τοῦ Σουλτὰν Σελήφ.— **Ε. Μ. Κ.**: Ἀπὸ τὴν ἐξοχήν.— **Σ. Σγούπης**: Ἡ Κυρὰ-δασκάλα.—**Ξ. Οἰκ. Ἀτέσης**: Θὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Μακεδονία.— **Κ. Δημητριάδη**: Μετάξινος Τζεβρές.— **Α. Α. Ἀγαθοκλῆ**: Μέντελσον, Βάγνερ.— **Α.**: Ἔρως Νικητής.— **Εὐστρ. Σεργιάδης**: Ἡ δοκιμή.—**Ἀρ. Ἀντωνίου**: Ἀνέκδοτον Χαριλάου Τρικούπη κ.τ.λ.— **Δὶς Ἀγγελικὴ Τσιώμου**: Ζὰν ντ᾿ Ἄρκ.— **Α. Λάσκος**: Τύποι Σιαμαίων γυναικῶν.—**Γεῶργος Μαρῖνος**: Λόλα.—**Κορίνθιος**: Εὐεργεσία τοῦ Μοντεσκιοῦ.—**Κ. Βλάχος**: Ἀνέκδοτον Ναπολέοντος.

ΣΤΙΧΟΙ.— **Α. Λεβέντης**: Σ᾿ ἕνα γκιώνη.—**Ἑλενίτσα Κωνσταντοπούλου**: Σειρὰ ποιημάτων.—**Γ. Καλομενόπουλος**: Σειρὰ στροφῶν.—**Μ. Παπούλιας**: Διάφοροι στίχοι.— **Γλυκύμολπος Ἀηδών**: Πόθος.—**Κ. Τσάτσος**: Ποιήματα.—**Ἰφιγένεια Γκίκα**: Ἀξέχαστοι νεκροί.— **Π. Ψαλτήρας**: Στὴν Ἑλλάδα.

10 *λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ τὴν προτίμησιν τῶν ἐγκρινομένων λογογραφημάτων*

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Κόρινθος. — Μὲ τὴν ἄφιξιν τῶν κληρωτῶν τοῦ 1912, ἡ πόλις μας προσέλαβε γελαστὴν ὄψιν. Ἡ φουστανέλλα ἡ εὐζωνικὴ γεμίζει εὐθυμία καὶ ἐνθουσιασμὸ τὴν κωμόπολίν μας. Καθ᾿ ἑκάστην ἑσπέραν χορεύουν ᾄδοντες διάφορα πολεμικὰ τραγούδια μὲ τὰς σχετικὰς χαριεντολογίας. Διαμένουσιν εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον, Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ εἰς ἄλλα ἰδιωτικὰ οἰκήματα, διότι ὁ στρατὼν ἔχει καταληφθῇ ὑπὸ Τούρκων αἰχμαλώτων, 1200 τὸν ἀριθμόν.—Ἐκ τῶν καθ᾿ ἑκάστην γενομένων ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν συνελέγησαν ἐν τῷ Γυμνασίῳ μας κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα περὶ τὰς 300 δραχμάς.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς πόλεώς μας Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἐν συρροῇ κόσμου, μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κατὰ τὰς μάχας τοῦ Μπιζανίου πεσόντος ἡρωικῶς τελειοφοίτου τῆς Νομικῆς Χριστοφ. Ν. Τριανταφύλλου, διατελοῦντος ὑπὸ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου, υἱοῦ τοῦ κ. Ν. Τριανταφύλλου λοχαγοῦ. Προσεφώνησεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ καταθέσει τοῦ ἐκ δάφνης καὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου κατασκευασθέντος στεφάνου ὁ τελειόφοιτος Γυμνασίου Κων. Ζακούρας. Προσέτι ἐξεφώνησεν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐξάρας τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ θανόντος ὁ τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς κ. Τηλέμαχος Ἀντωνόπουλος.

Κορίνθιος

Κερατέα.—Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ Γαλλικὴ Μεταλλευτικὴ Ἑταιρεία Λαυρίου, ἀναλαβοῦσα τὴν περίθαλψιν τῶν ἀπόρων ἐπιστρατευθέντων ἐργατῶν, ἀπέστειλε δι᾿ αὐτοκινήτου ἐνταῦθα τοὺς κ. κ. Διονύσιον Μοντζενῖγο, λογιστήν, τὸν γραμματέα Δαμασκηνόν, μεταξὺ αὐτῶν δὲ ἦτο καὶ ἡ κ. Μολλέ, σύζυγος τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἄνωθι εἰρημένης ἑταιρείας κ. Μολλέ, ὅπως διανείμωσιν εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενείας τῶν ἐπιστράτων ἐργατῶν ὑποδήματα διὰ τὰ μικρὰ παιδιά, συνάμα δὲ καὶ τὸ κανονισθὲν ἑβδομαδιαῖον χρηματικὸν ἐπίδομα.

Ἀντ. Α. Καρατζῆς

Χαλκίς.—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐρχόμενος ἐκ Θεσσαλονίκης διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀθῆναι». Τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ὑπεδέχθησαν εἰς τὴν προκυμαίαν οἱ κ. κ. ὑπουργοί, οἵτινες ἐπίτηδες εἶχον ἔλθει ἐξ Ἀθηνῶν δι᾿ ἰδιαιτέρου τραίνου. Ἐπιβάντες δὲ πάντες τῆς ἐπίτηδες ἀναμενούσης αὐτοὺς ἁμαξοστοιχίας ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας.—Μετὰ μεγίστης λαμπρότητος διεξήχθη ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν τῇ πόλει μας. Ἐν σώματι ἅπαντα τὰ σχολεῖα καὶ τὸ Γυμνάσιον μετὰ τῶν σημαιῶν των καὶ τῶν κ.κ. καθηγητῶν καὶ διδασκάλων διηυθύνθησαν πρὸς τὴν μητρόπολιν ὅπου ἤκουσαν τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἔπειτα δὲ ἐπανῆλθον ἅπαντες εἰς τὸ Γυμνάσιον, τὸ ὁποῖον ἦτο σημαιοστολισμένον, καὶ ἤκουσαν τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Ζωίου ἐκφωνηθέντα πατριωτικὸν λόγον.

Κ. Δ. Σταματιάδης

Ἄργος. — Κωμικοτραγικὴ σκηνὴ ἐξετυλίχθη τὸ π. Σάββατον ἐν τῇ πόλει μας. Αἱ χωρικαὶ «βλάχισες» μαθοῦσαι τὴν ἐπίταξιν πάλιν τῶν ζῴων ἔσπευδον νὰ φέρωσι τροχάδην, σύρουσαι κατόπιν των τὰ ζῷα. Καθ᾿ ὁδὸν ὅμως συνελαμβάνοντο ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ ἀπήγοντο κλαίουσαι καὶ κοπτόμεναι εἰς τὸν στρατῶνα πρὸς καταγραφὴν τῶν ζῴων των, τῶν μόνων στηριγμάτων εἰς τοὺς χωρικούς.—Τὴν π. Πέμπτην ἐξέδραμε τὸ Γυμνάσιον καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐξοχὴν Ἁγία Τριάς. Οἱ καθηγηταὶ ἔμειναν κατενθουσιασμένοι ἐκ τῶν περιποιήσεων τοῦ καλογήρου Δ. Κυλιζομένου.

Σῶτος Καρατζᾶς

Γαργαλιάνοι. — Τὴν π. Κυριακὴν ἐν τῷ μεγάλῳ καφενείῳ Πυλιώτου ἐδόθη μουσικοφιλολογικὴ ἑσπερὶς ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀπόρων ἐπιστράτων. Ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδ. Ζάννη καὶ τοῦ ὑποφαινομένου πατριωτικοὶ μονόλογοι, ἐνῷ ἡ μουσικὴ μπάντα τῆς πόλεώς μας ἔπαιξε ὡραῖα τεμάχια εἰς τὰ διαλείμματα. Ἡ ἐπισφράγισις τῆς ὡραίας ἑορτῆς ἔληξε μὲ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον περὶ τὴν 11ην.

Σπῦρος Θαλασσίνης

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἢ ἀνανεώσεως δραχ. 1

(Συνέχεια)

9) «Λευκόπεπλος Νύμφη» (Ι. Α.)
10) «Αὔρα ἡ Μυρόεσσα».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένα ψευδώνυμα ἀπὸ τὸ 1912 καὶ θέλουν νὰ τὰ διατηρήσουν, ὅτι πρέπει νὰ ἀνανεώσουν τὴν ἔγκρισίν των διὰ τὸ 1913, ἄλλως δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ διαφυλάξωμεν ἐν ᾗ περιπτώσει τὰ ζητήσουν ἄλλοι.

Τὸ σχετικὸν δημοψήφισμα περὶ τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων τοῦ 1913 θὰ προκηρυχθῇ ἐν καιρῷ.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλάδος» ἄρχονται καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὸ ὑπ᾿ ἀριθ. 409 φύλλον τῆς «Ἑλλάδος» ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκὼν τοῦ ἐφέδρου ὑπολοχαγοῦ, διοικητοῦ τοῦ 2ου λόχου 4ου τάγματος τῶν εὐζώνων, ὡς τραυματίου.

Διαψεύδομεν μὲ χαράν μας τὴν εἴδησιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν ἐνθυμούμεθα πλέον ποῖος μᾶς τὴν ἔστειλεν. Ὁποιοσδήποτε ὅμως εἶν᾿ αὐτός, ἃς μάθῃ ὅτι ἔκαμε μίαν κακὴν πρᾶξιν, διότι ἔγινεν αἰτία ν᾿ ἀνησυχήσῃ ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ φίλοι τοῦ συμπαθοῦς ὑπολοχαγοῦ.

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ
Ἰατρὸς
9—Ὁδὸς Πειραιῶς—9

ΔΗΜ. Η. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὠτο-ρινο-λαρυγγολόγος
(Ἐπὶ τετραετίαν ἐν Βιέννῃ καὶ Παρισίοις ἐκπαιδευθείς). Δέχεται 9 — 10 1)2 καὶ 3—5 ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 5 Α.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ι. Μ. Τζαφαντάκην. Συνδρομὴ δ)δος Μ. Τζινουράκη ἐλήφθη.—***Ι. Νικολαΐδην.*** Σᾶς ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἀφοῦ ἐλήφθησαν τὰ χρήματα τὸ Ἡμερολόγιον ἐστάλη.—***Ε. Δεληγιάννην.*** Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη, χωρὶς ὅμως νὰ περιέχει καὶ τὸ ἀντίτιμον, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἀναφέρετε.—***Α. Δημουλᾶν.*** Οὐδένα μόνιμον ἀνταποκριτὴν ἔχομεν.— ***Ι. Ζαζάνην.*** Μία δραχμή.—***Γ. Γαλιώνην.*** Ὡς θὰ ἴδατε πολὺ ὀλίγα συνεργατῶν ἐτέθησαν. Στείλατε αὐτὰ ποῦ γράφετε.—***Μεν. Λεβίδην.*** Ἐστάλησαν.—***Χ. Γ. Φιλίππου.*** Συνδρομὴ πρὸς ἐγγραφήν σας ἐλήφθη.— ***Θ. Στέεγγερ.*** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.—***Κυανόλευκον Ἑλλ. Σημαίαν.*** Ἀναγνώσατε καὶ πάλιν τὸ σχετικὸν δημοσίευμα καὶ σύμφωνα μὲ αὐτὸ πράξατε. Μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου.—***Τ. Π. Δ.*** Διὰ τὰς καταχωρίσεις δρ. μία καὶ 80.—***Α. Παυλίδην.*** Δὲν μᾶς εἶνε εὔκολον αὐτὸ ποῦ ζητεῖτε. — ***Στ. Παπασταύρου.*** Ἔχει καλῶς. Δελτία ἐστάλησαν.— ***Δ. Ν. Ζορμπᾶν.*** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐδημοσιεύθη, φύλλα ἐστάλησαν.—***Σκαφαλόστραν.*** Δραχ. πέντε διὰ μίαν δημοσίευσιν.—***Μιχ. Δάρραν.*** Φωτογραφία καὶ πληροφορία ἐστάλη ἀπὸ τὸν κ. Β. Κατούνην ἐκ Χαλκίδος.—***Ι. Νικολακᾶκον.*** Οἱ στίχοι σας δὲν ἐνεκρίθησαν, διότι δὲν ἐνεκρίθησαν.— ***Δημ. Καψάλην.*** Εὖγε γιὰ τὸ ποίημά σας τὸ «Ὕστερ᾿ ἀπ᾿ τὴ μάχη».—***Θ. Ζαχάρην.*** Στείλετε ὅ,τι νομίζετε, ἀλλὰ μικρά καὶ ἐὰν ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν.— ***Χ.*** Ἐλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπερρίφθη διὰ τὸν ἀκαλλαίσθητον στίχον του: «Βλογίες ᾿π᾿ τῆς Φυλῆς». Τί θὰ πῇ *βλογίες*; Λίγη προσοχὴ ἄλλοτε.—***Γ. Ν. Λεμπέσην.*** Ὡραιότερο ποίημα γιὰ σᾶς εἶνε ἡ ζωή σας στὸ Μπιζάνι. Τὰ ἄλλα γιὰ τοὺς ἄλλους.—***Ι. Μ. Κ.*** Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθη καὶ ἀπερρίφθη.—***Ἀχ. Σταυρίδην.*** Ἡ γλῶσσα σας εἶνε ἀπελπισία. Μεταφράσατε ἐκ νέου τὴν «Πράσινη Νεράϊδα» (καὶ ὄχι τὴν πρασίνην νηρηΐδα) διὰ νὰ δημοσιευθῇ, διότι εἶνε ὡραῖον.— ***Ἀντ. Π. Ράμμον.*** Τὸ διήγημα ποῦ ἐστείλατε θὰ τὸ ἐδημοσιεύαμε, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ προηγούμενον. Ξέρετε ἐσεῖς τώρα. Ὅμως εἶνε πολὺ κακὸ αὐτὸ ποῦ κάνετε, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ὑποπτεύεσθε, κι᾿ ἐσεῖς καὶ μερικοὶ ἄλλοι.—***Σταθοῦλαν Μ.*** Ἔχετε δίκιο. Τὸ ποίημα ποῦ ἐδημοσιεύσαμε μὲ τὸ ὄνομά της εἶνε τοῦ Μαρκορᾶ. Ποῦ νὰ φαντασθοῦμε ὅμως ὅτι μία δεσποινὶς θὰ γίνῃ λογοκλόπος.—***Λ. Ι.*** Κόρινθον. Μερικὰ ἀπὸ τὰ χειρόγραφά σας ἐπιθεωρήθησαν ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ δὲν ἐνεκρίθησαν διὰ τὴν γλῶσσαν των. Θυμηθῆτε μερικὰς φράσεις σας ὅπως αὐταί: «ν᾿ ἀποτρέψῃ τίς τινα» «μόλις δ᾿ ἄρχισε». Παρόμοιαι ἀκαλλαισθησίαι δὲν ἐπιτρέπονται. Γίνετε κι᾿ ἐσεῖς πειὸ φυσικὸς ὅπως οἱ ἄλλοι. Ἡ προφητεία τοῦ Διαδόχου λ. χ. εἶνε καλούτσικο. Ὅσο γιὰ τὰ νεῦρα πρέπει νὰ κατευνασθοῦν.—***Λουκᾶν Βούλγαρην.*** Αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κανονισθῇ ἐκ τῶν προτέρων. Ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ μένουν ἀδημοσίευτα τόσον πολὺ χρονικὸ διάστημα εἰς τὸ ἑξῆς, ἐὰν πρῶτα ἐγκριθοῦν. Νἄχουμε καὶ τὸ νοῦ μας.—***Κορίνθιον.*** Οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε καλοί. Διηγήματα γιατί μεγάλα; Γιατί δὲ διαλέγετε μικρά;—Δ)δα ***Κ. Γ. Φ.*** Λευκάδα. Οὔτε αὐτὸ εἶνε καλό. Τί νὰ σᾶς ὑποδείξω; Προτιμήσατε πεζά. Ἐκεῖνα δὲν διορθώνονται.—***Ε. Ἀγγέλογλουν.*** Ἐστάλη. Βεβαιωθῆτε ὅτι ἐκ τοῦ γραφείου στέλλονται τακτικά.—***Α. Κάγιαν.*** Δι᾿ ἑκάστην ἔγκρισιν δραχ. μία.— ***Μ. Καραθωμᾶ.*** Σᾶς ἠρωτήσαμεν εἰς ποίαν διεύθυνσιν νὰ σταλλῇ καὶ δὲν μᾶς ἐγράψατε.—***Ἀλεξ. Κυριαλλίδου.*** Ἡ φωτογραφία μόνον θὰ δημοσιευθῇ μὲ σχετικὴν σημείωσιν.—***Ἀπ. Διαμαντόπουλον.*** Ἀφ᾿ οὗ εἶνε δημοσιευμένα ἤδη εἰς ἄλλα φύλλα, πῶς ἔχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ δημοσιευθοῦν καὶ εἰς τὴν «Ἑλλάδα»; Ἡ «Ἑλλὰς» δημοσιεύει ἀνέκδοτα μόνον ἔργα. Ἔπειτα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγκρίνωνται ὅλα ὅσα μᾶς στέλλουν, ἀλλὰ τὰ καλλίτερα. Ἀλλέως ἡ «Ἑλλὰς» ἔπρεπε νὰ βγαίνει μὲ ἑκατὸν καὶ πλέον σελίδας. Αὐτὰ εἶνε ὁριστικὴ ἀπάντησις καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους παραπονουμένους.— ***Γλυκύμολπον Ἀηδόνα καὶ Λάτρην Ἰδεώδους.*** Τὰ ψευδώνυμά σας δὲν νομίζετε, ὅτι εἶνε λιγάκι παιδικά; Δὲν τ᾿ ἀλλάζετε, ἀφ᾿ οὗ γράφετε τόσο καλὰ τώρα;

Ἑλ. Κωνσταντοπούλου, Δ. Μιχόπουλον, Γ. Λ. Μαχαίραν, Ι. Κυρίτσην, Γ. Δῆμκον, Δειλὴν γραφίδος, Κλεοπ. Φίλιππα, Εὐάγ. Χατζηνικολάου, Ι. Δημόπουλον, Ν. Λυκούρεσιν, Κλ. Τσάτσον, Α. Ν. Κ., Π. Φιδέλην, Π. Κοσμόπουλον, Θέμιδα, Λάτρην Ἰδεώδους, Ε. Μ. Κ., Ν. Σισμάνην, Σ. Σγουπᾶκον, Κορίνθιον, Λ. Βούλγαρην, Ἰφ. Γκίκα, Ν. Μενοῦνον, Α. Σ. Θεοχάρην, Π. Κυπριανίδην, Β. Κομήτην, Ν. Κομνηνόν, Κ. Μαυρεπῆν, Κορίνθιον, Χ. Χριστοδούλου, Δ. Μιχόπουλον.

Τὰ παρ᾿ ὑμῶν σταλέντα λογογραφήματα ἐλήφθησαν.

Μασσάζ, καθ᾿ ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης. ***Αἰμιλία Βραχλιώτου,*** Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἱπποκράτους 40 Γ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ψηφοδέλτια τῶν ψευδωνύμων γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν δημοσίευμα τῆς στήλης ταύτης.

Πωλοῦνται γραμματ. Ἑλληνικὰ ἀρχαίου καὶ νέου τύπου (Ἑρμοῦ) καὶ Ὀλυμπ. ἐκδόσεως 1896—1906, προσέτι δὲ καὶ νέα Ἑλληνικὰ Ἑλληνικῆς διοικήσεως. Δ)σις: Π. Νάρκισσος, p. r. Ἀργοστόλιον—Κεφαλληνίας.

*

Ἀντ. παγκοσμ. ἐφημερίδας. Δ)σις: Π. Νάρκισσος, p. r. Ἀργοστόλιον—Κεφαλληνίας,

*

Ἀπαντῶν εἰς 3 ἐπιστολάς σας εὐχαριστῶ. Πέμψατέ μοι ὀνοματεπώνυμον καὶ διεύθυνσίν σας δι᾿ ἐπιστολῆς. Γρηγόριος Βόσος

*

Ἀντ. c. p. μὲ Δ)δας. Δ)σις: Γ. Π. Μ., p. r. Ἀθήνας.

*

«Μελαγχροινὸν Ἱππότην».—Διατί δὲν γράφετε;
«Καρδία ὑπὸ πέτραν»

*

Ἀντ. c. p. διάφορα, πρὸ παντὸς μὲ τὰς νέας κατακτηθείσας χώρας.
Θεσσαλονίκη Ἀρ. Καραδῆμος

*

Ἀντ. c. p. παντάπασι μὲ κυρίους καὶ Δίδας. Δ)σις: Κυρίαν Σκαρφαλόστρα, p.r. Nobo Grèce.

*

Ἀντ. γραμματόσημα ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλής. Δ)σις: Κεκρυπίδης «Νέον Κέντρον» Μαυροκεφάλου, Ἐνταῦθα.

Ἀντ. c. p. μόνον μὲ Δίδας ἐξ Ἡρακλείου Κρήτης. Ἰωάννα Ἐλευθερίου, Ἀπόλλωνος 23, Ἀθήνας.

Εἰς τὰς ἑορτασάσας Δίδας Ἀρχοντοῦλαν Κυριαζοπούλου καὶ Ἀρχοντοῦλαν Μωραΐτου, εὔχομαι ἔτη πολλά. Κ. Σαζώνιας

*

Ἀντ. c. p. προτιμῶ θαλασσογραφίας μόνον μετὰ Δίδων πανταχόθεν καὶ δὴ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἀμφίσσης. Δ)σις: Χ. Γραμματικόπουλον, p. r. Πειραιᾶ.

*

Νῖκο Δαούλη,
Ἐπὶ τῷ στρατιωτικῷ προβιβασμῷ τοῦ λοχίου, ὃν ἔλαβες εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, σὲ συγχαίρω, εὐχόμενος καὶ εἰς ἀνώτερα.
Πάτραι Ντῖνος Μενοῦνος

*

Ἀνταλ. c. p. διάφορα μὲ Δίδας. Δ)σις: Εἰρήνην Χ. Φραγγιᾶ, Χαλκίδα.

*

Εἰς τὴν Ἀριστέαν Μιχαλοπούλου, τὴν τελέσασαν τοὺς γάμους της μετὰ τοῦ καλλίστου νέου κ. Χρήστου Καρασμανίδη, εὔχομαι ἔτη Μαθουσάλεια καὶ τὴν ὁαφίλευσιν παντὸς ἀγαθοῦ.
Κοῦλα Τσιόφα

*

Ἀντ. c. p. ἐκ Βόλου καὶ Θεσσαλονίκης. Δ)σις: «Guillaume Tell» p. r. Héliopolis Egypte.

*

Ἀντ. c. p. καλλονὰς πανταχόθεν. Δ)σις: «Alphonse Rivelois» p. r. Héliopolis Egypte.

ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου ἀρ. 108
ΤΙΜΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΘΑΝ. ΠΑΛΛΗ & Σ^{ΙΑ}
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
Πλοῦτος γραφικῆς ὕλης. — Ἔντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά.
Ἐργοστάσιον φακέλλων τέλειον.
Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς καὶ ἐξωφύλλων παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος.
Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκρίβεια.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἀπὸ τὸ νέον μυθιστόρημα ποῦ ἀρχίζει σήμερον εἰς τὴν „Ἑλλάδα"

. . . Ἦτο ἡ ὡραιοτέρα τῆς συνοικίας.

(Παρακολουθήσατε ἀπὸ σήμερον τὸ νέον μυθιστόρημα «ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ» εἰς τὴν 5ην σελίδα)

Ε. ΚΑΖΑΝΗ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ